

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 30 1-16 KASIM 1998 FİATİ: 250.000 (KDV DAHİL)

Ceyhan ve Çankırı Esir Kampı'ndaki tutsaklara yapılan saldırılar protesto edildi

Devrimci tutsaklar açlık grevine başladı

'75. kanlı yılına giren "Cumhuriyet" iktidarı tüm militarist güçleriyle başta esir kampları olmak üzere; devrimci, demokrat, yurtsever insanlara, kısaca muhalif olan tüm kesimlere saldırarak çeteleşen yüzünü bir kez daha halklarımıza gösterdi.

Saldırgan "Cumhuriyet" iktidarı tarafından Ceyhan ve Çankırı Esir Kamplarına yapılan saldırılar; Ümraniye, Buca, Bergama, Ankara, Bursa, Çanakkale ve Bayrampaşa esir kampları başta olmak üzere, Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki birçok esir kampında bulunan devrimci tutsaklar tarafından protesto edildi. ● Sayfa 4-5'de

PKK'li tutsaklar, suikast girişimini protesto etmek için;

BEDENLERİNİ HARLANDIRDILAR

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik suikast girişimini protesto etmek amacı ile Türkiye ve T. Kürdistanı'ndaki birçok

esir kampında, toplam 18 devrimci tutsak bedenini ateşe verdi. 7 devrimci tutsak yakma eyleminden sonra yaşamını yitirirken, 11 devrimci tutsağın ise çeşitli hastanelerde tedavilerinin sürdüğü öğrenildi.

● Sayfa 6'da

BAZI İŞBİRLİKÇİLERİN

CEZALANDIRILMASI HAKKINDA AÇIKLAMA

Düşmanın MİT ve JİTEM vasıtasıyla işbirlikçi ağını giderek geliştirmesi, bu vasıtayla Partimiz TKP(ML)'ye, PKK'ye ve DHKP-C'ye bağlı gerillaları birer ikiye pusuya düşürmesi ve son zamanlarda bazı işbirlikçileri gerillalarımızın peşine ısrarla takması üzerine, işbirlikçilerle mücadele yeniden hayati önem kazanmış, ertelenmesi pahalıya patlayacak bir hal almış ve kendisini kaçınılmaz olarak yeniden dayatmıştır. Bu ihtiyaç üzerine, öne çıkan işbirlikçiler Partimiz tarafından yeniden tutuklanıp sorgulanmış, düşmanlıkta ısrar edenler ölümle cezalandırılmış, vazgeçenler ise affedilerek serbest bırakılmıştır.

● Sayfa 20-21-22'de

Merhaba dostlar

Egemenler ve ezilenler arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin doğurmuş olduğu günümüz ortamında herşey bir sarmak gibi birbirine girmiş ve olaylar subjektif bir bakış açısıyla görülmeyecek kadar derin, bir o kadar da sade ve belirlidir.

Derin diyoruz çünkü; devrim ateşi büyüdükçe buna doğru orantılı olarak karşı-devrimin fırtınaları da büyüyor ve bu kıyasla mücadele kahramanlık doğurduğu gibi barebarında yığınları, mücadeleden kaçmalar, çözümleri ve ihanetleri kötü bir "sürpriz" gibi karşımıza getiriyor. Aslında bütün bunlar bir "sürpriz" olmadığı gibi umutsuzluğa düşülecek olumsuzluklarda değildir. Çünkü biliyoruz ki, devrim gibi büyük bir devrimin getirileri ve götürüleri olacaktır. Getirileri ne kadar büyük olursa, götürüleri de bir o kadar büyük olacaktır. Bu demek değil ki bizler bu olumsuzlukları tasvip ediyoruz, aksine bütün bu olumsuzlukların karşısında ve hiçbir zaman MLM çizgimizden ödün vermeyeceğiz. Bütün bu olumsuzlukları yaşıyoruz diye bir kenara çekilip yapılan bunca vahşete ve adaletsizliğe seyirci kalamayız. Büyük hedeflere gözünü dikenler büyük bedeller ödemek durumundadırlar. Aksi taktirde gözünü budaktan sakınpa meyve toplamak gibi bir durumla karşı karşıya geliriz, ki bu da bizi küçük hesaplar peşine düşürüp büyük değerlerimizi yitirmemize yolaçar.

Sade ve belirgin diyoruz çünkü; bugün bir tarafa bütün insanî değerlere zehrini saçan engerek bir yılan, diğer tarafa bütün metafizikleriyle buna karşı direnen bir vücut. Sürdürülen bu mücadelede vücut, bazı hücrelerini büyük direnişler sonucunda kaybediyor, bütün bir gövdenin yaşayabilmesi için bu şart. Bugün sürdürülen sınıfsal kurtuluş mücadelesinde de böyle kayıpların olması anlamlıdır. Bununla beraber anlaşılır gibi görünen ihanetlerde anlaşılır. Çünkü, bir vücuttaki hastalığa karşı gelişen direnişin büyüklüğü aynı zamanda hastalığın boyutlarında ortaya koyar ve büyüklük derecesini gözler önüne serer. Önemli olan bu vücutta sağlıklı hücrelerin mikropı karşı sağlamış olduğu üstünlüktür. Eğer vücut bu mikropı bünyesinden söküp atmak istiyorsa, bu o vücudun topyekün bir direniş sergilemesi ve aynı zamanda mikropı karşı göstermiş olduğu duyurulukla gerçekleştirilir. Aksi taktirde herşeyin beyinden beklenmesi (şüphesiz ki beyin çok önemlidir), vücudun geri kalan kısımlarının hastalıklara açık olması gibi bir olumsuzluğu doğurur, ki bu da vücudun hastalıkların bir barınağı durumuna dönüşmesine sebep olur ve hastalıkların sağlam olan beyinde zaptetmek gibi bir teşebbüsü-

ne olanak sağlar. Bu noktadan hareketle taraftar, sempatkan, üye, kadro herkesin, ezilen halkın kurtuluşunu sağlayacak olan tek varlığımızdır yani Parti'ye sahip çıkıp onun her türlü saldırıya karşı korunmasında canla başla mücadele etmelidir. Bizler biliyoruz ki, tek tek bireyler olduğumuz sürece koskoca bir "hiç" oluşmuş oluyoruz, bizleri bu hiçlikten kurtaran tek şey Parti ve onun örgüt-lülükleridir. Bu yüzden bulunduğumuz her alanda Parti'ye yaklaşan davranışlarla hareket edip, onun gözbe-begimiz gibi korunmasını sağlamaya çalışmalıyız. Bunu başarabilmek için de her zaman kendimize eleştirel yaklaşımalıyız. Varolan zaafımızı ortadan kaldırmak için de bu zaaflarımızın neden kaynaklandığını hangi durumlarda baş gösterdiğini ayrıntılı bir şekilde inceleyip ortaya koymalıyız.

Ayrıca bunları kendi içimizde tutma-yıp yoldaşlarımıza ayrıntılı bir şekilde anlatarak varolan olumsuzlukları birlikte göğüslemeyi ve aynı zamanda elde edilen bütün kazanımları birlikte paylaşmayı bir gelenek haline getirmeliyiz. Kendimizdeki bu netliği sağladığımız oranda Parti ve örgüt-lüklerindeki netliğide o oranda geliş-tirebiliriz. Çünkü bizler okyanusa doğru akan Parti imajının küçük dere-sularıyız.

Bizler, insanlığın Altın Çağı'na ulaşmak istiyoruz, bu istegimiz ne bir ütopyadır, ne de küçümsenecek bir şey, eğer bu istegimize ulaşmak istiyorsak bugün bir takım acıların göğüsle-mek zorundayız. Çünkü hiç bir güzel-lik bedel ödenmeden oluşmaz. Doğum kadar güzel ve mufluluk verici bir olay bile bir yığın acıyla ve kan- revan içerisinde gerçekleşir, ama sonunda acılar yerini sevince bırakır ve yepyeni bir hayat dünyaya "merha-ba" der. Bizler de bu yolculukta bir yığın engelle ve tuzakla burun buruna geleceğiz, belki dost olarak bil-diklerimiz namılı doğrultacak üzeri-mize, ama her ne olursa olsun iyile-kötünün savaşında mutlaka ve mut-laka iyi kazanacaktır. Bu da umutla, bilinçle ve pratikle her ne koşulda olursa olsun yığınla düşmeden mü-cadele etmekten geçer.

Hacettepe Üniversitesi'nden
Bir Halkın Günlüğü Okuru

Düzeltilme ve Özür

16-31 Ekim tarihli 29. sayımızın 26-27. sayfalarında yer alan "Al-manya'da Sol mu Kazandı?" baş-lıklı yazıda, yayın kurumumuzun dikkatsizliği sonucu "yabancı işçi-ler" belirlemesi yerine politikami-za ters düşen "göçmenler" ifadesi kullanılmıştır. Düzeltir, okurları-mızdan özür dileriz.

Basına ve kamuoyuna

Varlığını, halkların, kültürlerin ve inançların inkarı, imhası üzerine kurulu ve 75 yıllık faşist karakteriyle emekçisi-nifları sömüren TC; Kürdistan ve Türki-ye halklarının, emekçilerinin devrimci direnişini yine en baskıcı, inkarar, fa-şist terör yöntemleriyle bastırmayı amaçlamaktadır.

Aslında kuruluşundan günümüze ka-dar, bir özel savaş rejmi olarak halkla-rı karşı örgütlenilen rejim, emper-yalızın de Ortadoğu halklarının ba-şında salladığı bir demoklesin kılıcı gö-revini de almıştır.

15 yıldır Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın, halklarımızı vurduğu kadar, kendisini de vurduğu ve çeteciliği na-sıl bir devlet politikası haline getirdiği, bugün çok daha açık görülmektedir. Ancak, TC'nin devrimci-demokratik güçlere karşı son dönemlerde geliştirdiği saldırılar, rejimin, 75. yılını da kan-la kutlamak istediğini göstermektedir. Faşist çete karakterinde ısrarı olduğun-u, başka da kendisini yürütmeye-ceğini göstermektedir.

Rejimin saldırı politikaları, MGK toplan-tılarında ve S. Demirel'in "direktifleri" doğrultusunda planlanmakta ve uy-gulanmaktadır. Suriye'yi hedef alan saldırının içe dönük bir hedefinin de olduğu açıktır. Saldırı içte ve dışta sür-dürülecek şekilde topyekün bir biçim-de ayarlanmıştır.

Kurt halkının ve PKK Önderliği'nin mü-cadelesini tasfiye planının bir parçası olarak Türkiye'de geliştirilen saldırı-ların, rejimin gizli unsurları tarafından değil, açık unsurları tarafından yürü-tüldüğü iliraf edilmektedir.

Özelleştirme adı altında emekçilerin alınterinin çetelere nasıl peşkeş çekil-diği ortadadır. Sümerbank, TPAO vb. kuruluşların, katillere sattığı son çete operasyonlarında kamuoyuna değire-edimştir. SEKA fabrikaları da aynı şe-kilde, çetelere devredilmek istenmek-tedir. Dayatılan tam bir sömürü, işsizlik terörüdür. Hükümet, SEKA direnişini muhatap bile almayarak, işçi sınıfı düşmanlığında ısrar etmektedir.

Genel saldırıların bir parçası olarak, MED-TV'nin yayınları sinyallerle engel-lenmeye çalışılmış, OHAL'e Ülkede Gündem ve son olarak da Azadiya Welat Gazetesi'nin giriş yasaklanmıştır.

Devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılar tımandırılmakta, dergi büro-ları basılarak talan edilmektedir. HA-DEP'in Kürdistan'daki etkinlikleri keyfi-ce engellenmekte. Genel Başkanı Bozîk'in Kürdistan'a girişi OHAL va'il-gince yasaklanmaktadır. İHD üzerin-deki baskılar şiddetlenmiş, en son Adana Şubesi de 1 ay süre ile kapatıl-mıştır. Cumartesi Anneleri'nin çığılığı susturulmak istenmektedir. Cezaevle-rindeki devlet terörü tımandırılmakta-dır. Tutsakların insani yaşam koşulları ve hakları gasp edilmektedir.

Bütün bunlar, saldırının kapsamını ve hedefini ortaya koymaya yeterlidir. Açık ki, faşist rejimin bu saldırılar, sa-dece dozajı artmış bir politikadan başka bir şey değildir. Çünkü kuruluşu terör politikaları üzerinde gerçekleşt-irmiş ve 75 yıllık tarihi, an an saldırılar-la geçmiştir.

Bütün bu saldırılara karşı sessiz durula-mayacağını, bedenlerinden başka bir silahı olmayan tutsaklar yeni dire-nişlerle cevap vermektedir. Çeşitli ce-zaevlerinde kendisini yakma eylemi gerçekleştiren bedenlerini namıya süren PKK'lı ve DHP'li tutsakların eyle-mi bütün bu baskılara karşı bir direniş çağrısı olmaktadır.

Bu eylemlilikleri selamlıyor ve halkları-mıza dayatılan imha politikalarının boşa çıkarılmasında üzerimize düşeni yapmamız gerektiğini bir kez daha yi-nelliyoruz.

Tasfiye politikasının başarılı olması dü-şünülemez. Halklarımız, emekçi sınıf-lar, birleşik mücadeleyi daha da yük-selterek, çete rejiminin saldırılarına cevap vermektedirler. Terör cumhuriye-tinin saldırılarını boşa çıkarmanın yolu budur. Emekçi halklarımız, aydınlar, demokratik kurum ve kuruluşlar: güçlü bir mücadele birliğini yaratarak, da-yatılan tasfiyeyi boşa çıkarmalıdır. Halklarımızın özgür geleceği, emeğin özgürleşmesi için bu rejime karşı birlik-te örgütlenmekten başka bir çare ol-madığı, bir kez daha anlaşılmaktadır.

(BDBP)

Birleşik Devrimci Basın Platformu

(Altın, Direniş, Alternatif, Devrimci
Çözüm, Halkın Günlüğü, Hedef,
Özgür Halk)

Halkın Günlüğü'ne merhaba!

14. ölüm yıldönümü nedeniyle devrimci sanatçı Yılmaz Güney için 2. Geleneksel Halk Şöleni ve Yılmaz Güney'i Anma Gecesi düzenledik.

Gecemize 400 civarında bir kitle katıldı. Gecede saygı duruşun-dan sonra Yılmaz Güney'i anlatan yazılar okundu. Yılmaz Güney'in devrimci cepheye bulunduğu katkıları anlatıldı.

Gecemiz Grup Doruk, Partizan Ozan Özlem, Grup Kardelen'in seslendirdiği türküler ve Tenziz Halk Kültür Der-neği'nin oynadığı bir iticinin ha-yatını anlatan skeçle devam etti. Ar-dından Avusturya TKP(ML) taraftar-

ları adına yazılan bir mesaj okundu. Daha sonra "Dersim'de Ambargo" adlı tiyatro YÇKM tarafından sergi-lendi. Son olarak devrimci dayanış-manın güzel bir örneğini sergileyen Partizan Ozan Ali Haydar Can ve ar-kadaşları gecemizdeki coşkuyu do-ruğa çıkardılar. Bu coşku halaylarla ve sloganlarla sona erdi. Bu arada gecemize katılması beklenen Grup Hasat büyük bir tutarlılık göstererek son günde gelebileceğini bildir-miştir. Grup Hasat'ı bu olumsuz tav-ırdan dolayı kınıyoruz.

Avusturya Tenziz
Halkın Günlüğü Okurları

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin

kanla bastırılmasına izin verme!

İçinden geçtiğimiz dönem, ulusal ve sosyal kurtuluş güçlerine önemli olanaklar sunduğu gibi, çok boyutlu tehlikeleri de bağrında barındırmaktadır. Olanaklar açık ve nettir. On yıllardır ulusal ve sosyal kurtuluş gerillalarının verdiği savaşımın önüne geçilmeyeceği gerçeği giderek genel bir kanıya dönüşmektedir. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin marjinalleştirilme çabası tersten bir işleme dönüşerek, Kürt ulusal sorununun tartışmasız bir şekilde uluslararasılaşmasına hizmet etti. Baş' da ise işçi ve emekçilere giydirilmek istenen elbise de METAL ve SEKA işçisi tarafından lime lime edilmektedir.

Cumartesi Anneleri'nin onurlu direnişi, yurtsever tutsakların devrimci feda eylemleri, Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu önderliğindeki devrimci tutsakların bir kez daha faşizme diz çöktürmesi vb. çeşitli boyuttaki siyasal eylemlilikler faşist diktatörlüğün geri cephe olarak misyon biçtiği kentlerinde beklenildiği gibi durumun pek tekin olmadığını açığa çıkarmıştır. Toplumsal ve ulusal kurtuluş güçlerine karşı "milli mutabakat" içinde olan egemen sömürücü sınıfların çıkar dalaşları da giderek keskinleşmektedir. Bugün egemenler arasındaki bu çıkar dalaşının belli bir seviyenin üstüne çıkmamasının tek nedeni ulusal ve toplumsal kurtuluş güçlerinin varlığıdır. Bankaların özelleştirilmesinde bir kez daha açığa çıktı ki çetecilik devletin en küçük biriminden en üst birimine kadar geçer bir akçe olmuş durumdadır. KİT'lerin haraçmezat satılmasındaki vurgunların bir bir açığa çıkması dahi egemen kliklerin ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı oluşturdukları "mutabakatın" bozulmasına yetmektedir.

Faşist ordunun "cumhuriyetin 75. yıl etkinlikleri" adı altında faşist Kemalist ideolojiye daha güçlü dayanaklar oluşturma faaliyeti dizginsiz bir şekilde yürümektedir. Kendi aralarındaki sorunları nispeten tali plana atabilme becerisini gösterebilen hakim sınıflar, "75. yıl" şovenist dalganın büyütülmesinin aracı olarak kullanmaktadır. Bir yandan şenlikler, balolar yapılırken öte yandan ise emekçilerin kanlarının akıtılmadığı bir karış toprak bırakılmamıştır. Türk devleti, Kürt Ulusal Kurtuluş Güçleri'nin "dünya barış günü"nde ilan ettiği "ateşkes"i adeta bölgede ulusal, devrimci ve komünist hareketlerin tasfiyesinin bulunmaz fırsatı olarak değerlendirecek, bölge halklarına karşı savaş tamamları çalmaktadır. Askeri olarak bölgenin en güçlü devrimci dinamiği durumundaki PKK'nin önderliğiyle bir-

likte imha edilip tasfiye edilmesine dayanan saldırılarla; 75 yıllık kölelik düzeni ebedileştirilmek istenmektedir. Dünyanın jandarmalığını elinde bulunduran ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail devletine sırtını dayayan hakim sınıflar, dünya ilerici kamuoyuna meydan okuyarak çıplak terörünü ebediyetinin biricik yolu olarak görmekte ve bunu yaşamın her alanında halklara dayatmaktadır. Saldırının oldukça kapsamlı ve kör teröre dayalı olduğu gerçeği, PKK önderliğine yönelik planlanan son suikastla bir kez daha kendini açığa vurmuştur.

Kentlerde sıradan demokratik basın açıklamalarının kanla bastırılması, Cumartesi Anneleri'nin her hafta dayaktan geçirilmesi, yasal bir parti olan HADEP'in yasal faaliyetlerinin şiddetle bastırılması; zindanlardaki komünist, devrimci ve yurtsever tutsaklara yeniden ölümün dayatılması, MED TV başta olmak üzere muhalif tüm basın-yayın kurumlarının susturulmaya çalışılması, gerilla alanlarının hemen hergün yüzbinlerce ordu gücüyle dövülmesi vb. gelişmeler, devletin '96 yılında gerçekleştirdiği pervasızca saldırısından daha kapsamlı ve kanlı olacağının ipuçları, PKK'nin ilan ettiği tek taraflı "ateşkes"ten önce de ortaya çıkmıştır. Devletin planı açık ve nettir: Ya PKK önderliğiyle birlikte imha edilip ortadan kaldırılacak, devamında ise irili-ufaklı tüm devrimci ve komünist örgütler bir bir yokedilecek, ya da tıpkı '82'de Filistin önderliğinin Tunus ve Cezayir'e sürüldüğü gibi PKK önderliği de bölgeden çıkarılarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve bölgenin komünist ve devrimci güçleri teslim alınacak.

Bilindiği gibi siyonist İsrail devleti, '82 Lübnan işgaliyle FKO önderliğini Tunus ve Cezayir'e sürüp kendi öz toprakları ve halklarından kopararak küçümsemeyecek bir başarı elde etmişti. Esas olarak bu başarı sonrasındır ki, FKO önderliği adım adım gerileyerek Filistin ulusunun kurtuluş mücadelesini başta ABD olmak üzere emperyalistlere ve bölgenin gerici devletlerine havale etmiştir. Yine birkaç gün öncesinde ABD'de yapılan "Filistin-İsrail Barış Antlaşması"nda, başta ABD olmak üzere İsrail devletinin bütün istemlerine Y. Arafat'ın boyun eğmesinin tarihi kökleri '82 yılına dayanmaktadır. Bire bir benzeşmeye de Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne ve önderliğine dayatılan da bundan farklı değildir. PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yapılan onca suikast ve komploların boşa çıkarılmasından sonra "PKK'nin bölgeden tasfiyesi" temel politika hali-

ne gelmiştir.

Filistin sorununda görüldüğü gibi, bölge gerici devletlerinin devrimci ulusal hareketin müttefiki olamayacağı gerçeği Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderliğine karşı gösterilen duşta bir kez daha ispatlanmıştır. Faşist Türk devletinin savaş çılgınlığı karşısında Suriye gerici yönetiminin alelacele PKK'yi terörist ilan edip yasaklaması, bu gerçeği tüm yalınlığıyla ortaya koymaktadır. Bağımsızlık, devrim ve özgürlük gibi büyük davaların özgüce dayanması ilkesine sıkı sıkı tutunmadıkça, onun geleceği teminat altına alınamaz.

Faşist Türk devleti, tam da bu tarihi deneyimden hareketle bir yandan Kürt devrimci kurtuluş mücadelesini boğmaya çalışırken, öte yandan da işbirlikçi yapıları öne çıkartarak Kürt sorununu emperyalist dünyanın bir parçası haline getirmeye uğraşmaktadır.

Bu sürecin her yönüyle öncekilerden oldukça farklılıklar arzettiği genel boyutlarıyla açığa çıkmış durumdadır. Tereddütsüz denilebilir ki, tam bir yol ayırma gelinmiştir. Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ya kendi özgücü üzerinde durmakta ısrar edip bölgenin komünist ve devrimci örgütleriyle birleşerek bu planı param parça edecek ya da FKÖ'nün akıbetini paylaşmaktan kurtulamayacaktır. Kürt dinamiğinin büyük şehirlerdeki varışının en diri gücü durumunda olduğu bugün, yapılması gerekenler açık ve nettir: 15 yıldır aralıksız sürdürülen Kürt gerilla savaşının daha da boyutlandırılması ve mevcut faşist devletin bir bütün kökten parçalanmasından başka bir seçenek yoktur.

Hiç kuşku yok ki, devrimci ulusal kurtuluş hareketinin devrimci seçenekte sonuna kadar olmasa da uzun vadede ısrarlı olmasında en temel etken toplumsal kurtuluş güçlerinin bu süreçte oynayacağı rolle dolaysız bir bağlantısı vardır. Eğer devrimci ulusal kurtuluş güçleri dışındaki devrimci dinamikler, Türk şovenizminin etkisindeki kitleleri örgütleme ve faşizme karşı savaşıma kabiliyetini ortaya koymazsa, her ulusal hareketin kaderinde var olan belirli bir noktadan sonra koparılabilecek bazı "ulusal haklar" karşılığında ezenleriyle birleşme durumu Kürt Ulusal Hareketi için de potansiyel bir tehlike olarak varlığını sürdürmeye devam edecektir. Ortak örgütlenme ve mücadele ekseninde bunu başaramayan hareket adı ne olursa olsun bu, o hareketin tarih karşısında suçlu durumuna düşmesini engelleyemez. Gerçek anlamda Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin başlangıcıyla ulaşmasının teminatı olan ko-

münist ve devrimcilerin gelinen süreçte savsaklanamaz temel görevi; Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin kanla bastırılmasının karşısına dikilmek ve bedeli ne kadar ağır olursa olsun bu bedeli göğüslemek ve gerçek kurtuluşun toplumsal bir alt üst oluştan geçtiğini ezilen ulus emekçilerine pratikte kavratmaktır. Bu pratik sergilenmedikçe adı ne olursa olsun, herhangi bir hareketin ezilen ulus emekçileriyle bütünleşmesi olanaksızdır. Mücadelenin hiçbir biçimini reddetmeksizin abluka ya alınan Kürt Ulusal Mücadelesi ile dayanışmak, onunla omuz omuza savaşmak sadece komünistlerin değil, demokratın, aydının diyen herkesin kaçınılmaz bir görevi haline gelmiştir. İstanbul Aksaray'daki basın açıklamasında da görüldüğü gibi, sıradan basın açıklamalarını provake ederek Türk şovenizmini şaha kaldırmak isteyen faşizmin, bu politikasını boşa çıkartmak sadece gereklilik değil pratik bir zorunluluktur. Bu bilinçle hareket edilmediği sürece Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne örülen tuzaklar boşa çıkmayacağı gibi, bir komünist hareketin Kürt ulusundan emekçilerle bütünleşmesi olanaksızdır.

Bugün tek taraflı "ateşkes" in Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne nefes alırmadığı gerçeği tümüyle açığa çıkmıştır. Zaten filyatta savaşın en üst boyutta varlığını koruduğu bugün de ulusal hareketin bu politika da ısrar etmesi düşünülemez. Savaşın biçimi ve temel alanları hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak kadar anlaşmıştır. Sorun kitlelerin bilincinde çeşitli kırılmalara neden olacak beklentilere sokucu yanlış taktik politikalarla vazgeçip günün gereğine göre konumlanmaktır. BDGP (Birleşik Devrimci Güçler Platformu)'nin Karadeniz Bölgesi'nde yaptığı gibi yaşamın her alanının özgürlüğü de dikkate alıp kısa ve uzun vadeli planlar yaparak, bu saldırı dalgasının da devrimci bir savaşla susturulmasından başka bir yol yoktur. Birleştirilebilecek tüm devrimci dinamikleri birleştirerek ortak duruş örgütlenmeden, bu saldırı dalgasını en az bir tahribatla atlattırmak kolay olmayacaktır. Parça parça olan karşı koyuşları tek merkezde toplamak her zamankinden daha zarurîyettir.

Unutulmamalıdır ki, siyasî iradesini kaybetmiş, klik dalaşlarından dolayı belli bir parçalanmışlığı yaşayan faşizmin, uzun sürece yayılmış bir yıpratma savaşı karşısında mevcut durumunu muhafaza etmesi mümkün değildir. Yeterki günün görevi kavransın ve yıpratma savaşının gerekleri layıkıyla yerine getirilsin ●

Ceyhan ve Çankırı Esir Kampı'ndaki tutsaklara yapılan saldırılar protesto edildi

Devrimci tutsaklar açlık grevine başladı

Haber Merkezi: '75. kanlı yılını giren "Cumhuriyet" ıktıları tüm militarist güçleriyle başta esir kampları olmak üzere, devrimci, demokrat, yurtsever insanlara, kısaca muhalif olan tüm kesimlere saldırarak çeteleşen yüzünü bir kez daha halklarımıza gösterdi.

Ceyhan ve Çankırı Esir Kampları'na yapılan saldırılar, Ümraniye, Buca, Bergama, Ankara, Bursa, Çanakkale ve Bayrampaşa esir kampları başta olmak üzere, Türkiye ve T. Kürdistan'daki birçok esir kampında bulunan devrimci tutsaklar tarafından protesto edildi.

CEYHAN ESİR KAMPINDA SALDIRI

Ceyhan E Tipi Esir Kampı'nda TKP(ML) davasından tutsakların kaldığı koğuşta çıkan tünelin bahane edilerek, koğuşun kapatılmasına karşı çıkan ve direnen devrimci tutsaklara asker, polis ve gardiyanlar saldırı. Saldırıya uğrayan devrimci tutsaklar, saldırıya protesto etmek için açlık grevine başladılar. Ceyhan Esir Kampı'nda 19 Ekim Pazartesi günü, saat 15:30 sularında gerçekleştirilen saldırı sonucu yaralananlar Ceyhan Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Hastane yetkilileri, tutuklu, asker, polis ve gardiyanlardan toplam 35 yaralının kendilerine getirildiğini ve ağır yaralı olan 8 tutuklunun Adana Numune Hastanesi'ne sevk edildiğini belirtirken, diğer yaralıların ise esir kampına tekrar geri götürüldüğünü söylediler.

Adana Numune Hastanesi yetkilileri, hastaneye sevk edilen DHKP/C davasından; Şemsettin Kalkan, Bülent Yıldırım, Cafer Çakmak, TKP(ML) davasından; Ali Şomo, Veli Çelik, Demiralp Yiğitalp, Zeki Demirci ve TIKB davasından; Şevki Çetinkaya'nın Genel Cerrahi, Ortopedi ve Beyin Cerrahi bölümlerinde tedavi edildiklerini söylediler.

Saldırıdan sonra esir kampına gelen tutsak yakınları, kendi aralarında iki temsilci seçerek, esir kampı savcısı Aytekin Celikli ve esir kampı müdürü ile görüştüler. Tutsak yakınları adına savcı ve müdür ile görüşen İshak Saday ve Ali Kemal Özgür, "Savcı bize İstanbul Barosu'ndan Av. Kemal Yılmaz'ın cezaevinden çıkmasının ardından isyanın başladığını, 13 tutuklunun hastaneye sevk edildiğini, bunlardan 5'nin tedavisinin ayağa yapıldığını, geri kalan 8 hissinin ise durumu ağır olduğu için Numune Hastanesi'ne sevk edildiğini söyledi" diye ifade ederken, Savcı Celikli ailelere ağır yaralı olan 8 tutukludan 7'sinin tekrar cezaevine geri götürüldüğünü ve diğer bir kişinin ise durumu ağır olduğundan hastanede kaldığını söyledi.

Celikli, "Av. Kemal Yılmaz'ın cezaevinden çıkmasının ardından isyanın başladığı" ibaresini kullanarak, tutukluları isyana kız-

kırmakla suçladı. Av. Kemal Yılmaz ise savcının yalan söylediğini ifade etti.

Cezaevine giderek TKP(ML) davasından hükümlü müvekkilleri Zeki Demirci, Mahir Öz, Hidir Açikel, Hidir Durmaz ve Hakan Yıldız ile görüştüğünü dile getiren Yılmaz, "Hidir Durmaz ve Cemalettin Gürsoy yanımda kaldılar. Diğer hükümlüler ise koğuşa gidecekleri sırada gardiyanlar tarafından önleri kesildi. Müvekkillerim koğuşa alınmayarak, saat 15:00'a kadar maltada bekletildiler. Bunun üzerine koğuştaki tutuklular da koğuş kapısını kırarak direniş başlattılar. Direnişle birlikte ben de cezaevi bahçesine çıkardılar. İşte bu sırada askerlerin saldırı hazırlığı içerisinde olduklarını gördüm" dedi. Cezaevi çıkışında polisler tarafından gözaltına alınan ve gözaltında 10 saat keyfi bir şekilde tutulan Yılmaz, polislerin "Sen cezaevine her gelişinde isyan çıkıyor" diyerek suçlamada bulunduğunu ve avukatlık kimliği ile

di.

23 Ekim Cuma günü, devrimci tutsaklar "Birleşik Cephe" adını verdikleri bir örgütlenmeye giderek, aynı anda Türkiye ve T. Kürdistan'daki esir kampları ile direniş başlattılar. İnfaz koruma memurları ile diğer görevlilerin rehin alınmasıyla başlayan eylem, 24 Ekim Cumartesi sabahına kadar devam ederken, devrimci tutsakların açlık grevi başlatıldığını öğrenildi.

BERGAMA ESİR KAMPINDAN CEYHAN'A DESTEK

Ceyhan Esir Kampı'ndaki devrimci tutsaklara yönelik saldırıya protesto etmek amacı ile Bergama Özel Tip Esir Kampı'ndaki devrimci tutsaklar, 20 Ekim Salı günü, sabah saatlerinde maltayı işgal ederek slogan attılar. Devrimci tutsaklar, Malta işgalini daha sonra yayarak idare dairesine kadar tüm koridorları denetimleri altına aldılar. Esir kampında bulunan müvekkilleri ile görüş-

martesi sabahı sona erdiği öğrenildi. Tutsak yakınları, esir kampı önünde bekleyişlerini sürdürürken, esir kampı idaresi ile avukatlar arasında görüşmeler başladı.

ÇANKIRI ESİR KAMPINA SALDIRI

Ceyhan Esir Kampı'ndaki saldırıya protesto etmek amacı ile iki gün sayım vermeyen Çankırı Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklar, 23 Ekim Cuma günü, askerlerin ve gardiyanların saldırısına maruz kaldılar. Düzenlenen saldırıda çok sayıda devrimci tutsak yaralanırken, devrimci tutsaklar ile adli tutuklular saldırıya karşı barikat kurdular. Esir kampı idaresi saldırıya yalınlar-ken, saldırı sırasında bir devrimci tutsağın telefonu ile ailesini aradığı ve yardım istediği öğrenildi.

Bu arada, esir kampında bulunan 51 devrimci tutsağın koğuş kapılarını kırdığı ve sayım vermeme eylemini sürdürdüğü öğrenildi.

ÜMRANIYE ESİR KAMPINDA İŞGAL VE REHİN

Ceyhan Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklara yönelik faşist baskılara yoğunlaşan saldırı dalgası, tüm esir kamplarında olduğu gibi Ümraniye Esir Kampı'nda da çeşitli biçimlerde gerçekleştirilen eylemlerle boşa çıkarıldı. Ümraniye Esir Kampı'nda bulunan TKP(ML), DHKP/C, TKP/ML, MLKP, TIKB, TKP/I, MLSPB, TDP, HKG, TKP/Kıvılcım ve TDKP'li tutsakların önce sayım ve zemin araması yaptırmama, düzenli aralıklarla maltada slogan atma biçiminde başlayan eylemleri işgalle noktalandı. Devrimci tutsaklar yaklaşık 12 saat süren işgal eylemine, öne sürdükleri taleplerin tümünün Adalet Bakanlığı yetkililerince kabul edilmesi üzerine son verdiler.

Ümraniye Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklar, artan saldırılara daha güçlü bir karşı koyuşla yanıt vermek üzere, esir kampının büyük bir kısmını denetimleri altına almaları ile sonuçlanan işgal eylemi başlattılar. 23 Ekim Cuma günü, saat 17:00 sularında başlayan işgal eylemine kadın tutsaklar da katıldı. Esir kampının kadın ve erkekler bölümünde yeralan iki ayrı Malta ayını anda işgal edilirken, esir kampının diğer bölümlerine açılan kapılar devrimci tutsaklarca kırıldı. Bu arada, esir kampı 2. Müdürü'nün yanı sıra 25 gardiyan devrimci tutsaklar tarafından rehin alındı. Bir süre sonra esir kampı içinde ve çevresinde jandarma komando timlerinin de yer aldığı çok sayıda asker ve çevik kuvvete bağlı polis tarafından kuşatıldı. Rehlin alınmaları üzerine, esir kampının önüne saat 21:45 sularında gelen 15 jandarma aracının esir kampına girişini engellemek isteyen tutsak yakınları ile güvenlik güçleri arasında arbede yaşanırken, devlet güçlerinin herhangi bir saldırısına karşı hazırlıklı olan devrimci tutsak-

çantasının da polisler tarafından yırıldığını söyledi.

Saldırı olduğu sırada görüşte bulunan Hidir Durmaz adlı tutuklunun, saldırı esnasında tek kişilik hücreye konulduğu öğrenilirken, diğer tutsakların ise 3-4 kişilik hücrelere konulduğu belirtildi.

Ceyhan Başsavcısı İbrahim Erdoğan, Ceyhan E Tipi Esir Kampı'nda TKP(ML), DHKP/C, TKP/ML ve TIKB davasından toplam 31 devrimci tutsağın bulunduğu koğuşa yapılan saldırıyla ilgili soruşturma başlattı. Adana Barosu'nun girişimleri sonucu, tutsak aileleri bir defaya mahsus olmak üzere tutsaklar ile görüştürüldü. Devrimci tutsaklar ile görüşen aileler, saldırıda gaz bombası dahil, kalas ve demir çubukların kullanıldığını ifade ettiler. Bunun üzerine yaklaşık 50 tutsak yakını, esir kampı önünde oturma eylemi başlatırken, Bergama Esir Kampı'nda saldırı hazırlığı yapıldığı öğrenil-

mek üzere giden Av. Metin Narin, "karaşıklık olduğu" gerekçesiyle içeri alınmazken, tutsak aileleri ise kapılarda saatlerce beklemek zorunda kaldılar. Ailelerin akşam saatlerinde geri döndüğünü belirten Narin, saat 17:00 itibarıyla da esir kampı bahçesinde askerlerin kalkanlarla müdahale hazırlığı yaptığını söyledi.

23 Ekim Cuma günü ise saat 17:30 sularında, DHKP/C dava tutsakları tarafından 7 infaz koruma memuru rehin alındı. Gardiyanların rehin alınması üzerine koğuşlara saldırı düzenleyen askerler, 11 devrimci tutsağı yaraladı. Saldırının ardından devrimci tutsaklar, esir kampında yangın çıkardı. Yangına müdahale eden 2 asker ve 1 infaiye görevlisi yaralandı. Yaralananlar Bergama Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken, esir kampı çevresinde geniş güvenlik önlemleri alındı. 7 infaz koruma memurunun rehin alınması ile başlayan işgalin, devrimci tutsakların koğuşlara geri çekilmesiyle 24 Ekim Cu-

lar ise çektikleri halaylarla ve hep bir ağızdan haykırdıkları sloganlarla her türlü çatışmaya hazır olduklarını ortaya koydular.

Gece geç saatlerde esir kampına gelen Terörle Mücadele Şubesi Müdürü Atilla Çınar, bir süre sonra esir kampından ayrılırken, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Başkanı Eren Keskin, İstanbul Barosu'ndan Av. Mühraban Kırdök ve Muharrem Çöpür, Toplumsal Hukuk Araştırmaları Vakfı'ndan Av. Selim Okcuoğlu ve Filiz Köstak ve Halkın Hukuk Bürosu'ndan Behiç Aşçı, bilgi almak için esir kampına geldiler. Esir kampına gelen bir grup avukata işgal ve rehin alma eyleminin nedenlerini anlatan ve taleplerini sıralayan devrimci tutsaklar, tüm esir kamplarındaki baskılara son verilmesini, saldırılardan vazgeçilmesini, Ceyhan Esir Kampı'nda hücrelere konulan devrimci tutsakların zaman geçirilmeden çıkarılmasını, faşist devlet güçlerinin saldırısı sonucu yaralanan arkadaşlarının tedavi edilmesini, esir kampını kuşatan ve saldırı hazırlığı içinde olan asker ve polislerin geri çekilmesini istedikler. Talepleri kabul edilmediği takdirde eylemlerine devam edeceklerini bildiren devrimci tutsaklar, faşist saldırıları geri püskürtmekte kararlı olduklarını vurguladılar.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar görüşmeler sürerken, esir kampı önünde bekleyen tutsak yakınları ateş yakarak ısınmaya çalıştı. Saat 04:00 sularında tutsakların avukatlarından Muharrem Çöpür, anlaşmanın sağlandığı haberini verirken, esir kampı önünde bekleyen tutsak yakınları ise haberi alkışlarla kutladılar. Çöpür, esir kampında anlaşmayla sonuçlanan görüşmelerin, Adalet Bakanlığı tarafından yetkili kılan bir kişiyle yüz yüze gerçekleştirildiğini belirtirken, anlaşmayı şu şekilde ifade etti: "Ceyhan Cezaevi'ndeki mahkumlara yönelik hücre ve müşahade uygulamasına son verilecek, mahkumlar en kısa sürede tekrar koğuşlarına nakledilecek. Ceyhan Cezaevi'ndeki uygulamalar normale döndürülecek. Olaylarda yaralanan tüm mahkumların tedavileri yapılacaktır ve mahkumlar hakkında idari soruşturma açılmayacaktır."

Rehin tutulan gardiyanlar ve 2. Müdür, işgal eyleminin sona ermesinin ardından salıverilirken, devrimci tutsaklar çektikleri halaylarla ve haykırdıkları marşlarla yaptıkları eylemin başarısını coşkuyla kutladılar. Bu arada gece saatlerinde esir kampına giren jandarma takviye kuvvetleri, durumun normale dönmesi üzerine 24 Ekim Cumartesi günü, sabah saatlerinde esir kampından ayrıldı.

ÇANAKKALE E TİPİ ESİR KAMPI

Çanakkale E Tipi Esir Kampı'nda bir süredir sayım vermeme eylemi yapan devrimci tutsaklar, 23 Ekim Cuma günü akşam saatlerinde, koğuşlar bölgesinin kapılarını kapatarak 9 gardiyanı dışarıya çıkmasını engellediler.

Tutsakların protesto eylemleri üzerine açıklama yapan Çanakkale Cumhuriyet Başsavcısı Cemal Sahir Gürçay, "PKK dışında 50 DHKP-C'li ve diğer siyasi hükümlülerin katıldığı isyanda rehin alınan 9 gardiyan serbest bırakıldı. Gardiyanların sağlık durumlarında herhangi bir sorun yok. Kendileri Ceyhan Cezaevi'nde hücre sistemini protesto etmek amacıyla bu cezaevinde isyan başlattıklarını ifade ettiler. Bizi bu konu ilgilendirmiyor" diyerek, devrimci, komünist ve yurtsever tutsaklara karşı başlattıkları imha politikasının bir örneğini gösterdi. Esir kampında yaşanan gergin anlar, 24 Ekim Cumartesi günü, sabah 09:20 sularında sona erdi.

BURSA ESİR KAMPI

Bursa Özel Tip Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklar, 23 Ekim Cuma günü, akşam saatlerinde camları kırarak direniş başlattılar. Devrimci tutsaklara müdahale eden infaz koruma memurlarından 4'ü devrimci tutsaklar tarafından rehin alındı. Bunun üzerine koğuşlar önünde asker ve polislerden oluşan yaklaşık 200 kişilik barikat kurulurken, esir kampına ve çevresine jandarma timleri ve çevik kuvvet ekipleri takviye edildi. Eylemi haber alan Bursa Emniyet Müdürü Kemal Bayrak ve İl Jandarma Alay Komutanı Albay Feyyaz Alev esir kampına geldi.

Bayrak ile görüşen tutsak temsilcileri, eylemi 24 Ekim Cumartesi günü, sabah saatlerinde 4 infaz koruma memurunu serbest bırakarak sona erdirdiler. 4 infaz koruma memurunun bırakılmasından sonra, çevik kuvvet ekipleri ile jandarma timleri esir kampından ayrıldı.

BUCA ESİR KAMPI

Buca Kapalı Esir Kampı'nda 6. ile 7. koğuşlardaki devrimci tutsakların sayıma çıkmayarak, yatak ve yorgan yakmaları üzerine esir kampından silah seslerinin duyulduğu öğrenildi.

Silah seslerinden sonra içeriye çok sayıda ambulans ve itfaiye araçları gönderilirken, çok sayıda sivil ve resmi oto ile zırhlı araçlar esir kampı dışında bekletildi. İzmir DGM Savcısı'nın esir kampında tutsaklarla görüşme yaptığı belirtilirken, 90 tutsağın başlattığı sayım vermeme eylemi, koğuşlar

da yığınak yapılarak sürdürüldüğü öğrenildi.

ANKARA ESİR KAMPI

Ankara Merkez Kapalı Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsakların, 23 Ekim Cuma günü akşam saatlerinde başlattıkları protesto eylemleri sonucunda, 10 esir kampı görevlisi rehin alındı. 24 Ekim Cumartesi günü ise tutsakların protesto eylemlerine son vermesiyle 10 esir kampı görevlisi serbest bırakıldı.

BAYRAMPAŞA ESİR KAMPI

Bayrampaşa Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklar ise saldırıları protesto etmek amacıyla sayım vermediler. Esir kampında bulunan devrimci tutsaklar ile yetkililer, 24 Ekim Cumartesi günü, sabaha karşı yapılan görüşmeler sonucunda anlaşmaya vardı. Halkın Hukuk Bürosu tarafından yapılan açıklamada, Adalet Bakanlığı'nın görüşülen konuları kabul ettiği ifade edildi. Yapılan anlaşmada, "Cezaevlerine yönelik saldırılar durdurulsun, tüm cezaevlerindeki asker, polis ve özel tim çekilsin; hücrelere konulan tutuklular koğuşlara geri getirilsin, yaralı tutukluların tedavileri yapılsın" denildi.

NEVŞEHİR ESİR KAMPI

Nevşehir E Tipi Esir Kampı'nda bulunan devrimci tutsaklar, Ceyhan Esir Kampı'ndaki devrimci tutsaklara yönelik gerçekleştirilen saldırıyı protesto etmek amacıyla, 24 Ekim Pazar günü, dönüşümlü açlık grevi başlattılar. Tutsak yakınlarının başlattığı açlık grevi ise ÖDP Adana İl Örgütü'nde devam ediyor. Açlık grevinde olan aileler yaptıkları açıklamada; medyada yeralan sorunun çözüldüğü yolundaki demecilere karşın cezaevi yönetiminin henüz somut bir adım atmadığını ifade ettiler.

AYDIN VE NAZILLI ESİR KAMPLARI

Aydın ve Nazilli E Tipi Esir Kamplarında bulunan devrimci tutsaklar, 24 Ekim günü açlık grevine başladılar. Akşam sayımı için koğuşlara girmek isteyen gardiyanları, devrimci tutsaklar barikat kurarak engellediler. Yaklaşık 150 devrimci tutsağın başlattığı açlık grevi devam ediyor ●

FAŞİST DGM'LER SUÇ İŞLEMeye DEVAM EDİYOR

Haber Merkezi: Ankara 2No'lu DGM'de; TKP(ML)-TIKKO-TMİGB'ye üye oldukları ve Mayıs 1996-Eylül 1997 tarihleri arasında Ankara'nın bir çok yerinde 43 eylem (pankart asma, afişleme, molotoflama ve bir polisi yaralayarak silahına el koyma) yaptıkları ve TKP(ML)-TIKKO'nun kırsal alan faaliyetine katılmak üzere gittikleri Tokat ilinde yakalandıkları gerekçeleriyle görülmekte olan dava, 23.09.1998 tarihinde yapılan duruşmada karara bağlandı.

Tutsaklar DGM'lere karşı başlatılan ve halen devam etmekte olan boykot eylemi dolayısıyla duruşmaya çıkmadılar.

Mehmet Turgut Okyay başkanlığında, üyeler Abdülkadir Davarcıoğlu, Hüseyin Eren ve

savcı Ünal Haney'den oluşan mahkeme heyeti, devrimci tutsaklar hakkında 3 idam, 109 yıl hapis ve 40.020.000 TL para cezası verdiğini açıkladı.

Açıklanan karara göre; tutsaklardan Cafer Tayyar Bektaş, Önder Mercan ve Önder Gençtaşan idam cezasına, İsmail Balcı ve Mahir Emsalsız 30'ar yıl hapis ve 24.020.000 TL para, Önder Keleş ve Aslan Mercan 21'er yıl 8 ay hapis ile 5.000.000 TL para, Ruhi Aslan ve Gökhan Köklü de 4'er yıl 6'şar ay ağır hapis cezalarına çarptırıldılar.

Halklarımızın gelişen devrim mücadelesini bağmanın amaçlarından biri olan DGM'ler, verdikleri bu kararlar, devrimci tutsaklar şahsında ezilen emekçi halklarımıza gözdüğü

vermek istemişlerdir. Devrimci tutsaklar ezilen halklarımızın vicdanında ve tarih karşısında suçlu değil, meşrudur. Suçlu olan ve uluslararası hukuk standartlarına dahi uymayan bileşikleri ve yargı usulleri nedeniyle AHİM tarafından da mahkum edilerek hiçbir meşruluğu olmayan, bizzat bu DGM'lerin kendisidir.

Feodal-faşist devletin baskı araçlarından olan DGM'ler, halklarımızın vicdanı ve tarihi tarafından çoktan mahkum edildiler ve halklarımızın devrimci adaletinden de asla kurtulamayacaklardır. Varsın onlarca yılları bulan ağır cezalar verip, idam fermanları imzalayarak kalemleri kura dursunlar. Varsın bunlarla bizleri korkutabileceklerini, halklarımızın kabağan devrim öfkesinin önüne geçebileceklerinin hayalini kursun-

lar, halklarımızın çektiği binlerce yıllık acıların örsünde çelikleşen adaletimizin pençesinden asla kurtulamayacaklar.

Ailelerden Esir Kampı Önünde DGM'lere Karşı Eylem

Ankara Esir Kampı'ndaki TKP(ML), DHKP-C, MLKP, TIKB, EKİM, TKP/ML ve DY'li esir savaşçıların aileleri tarafından oluşturulan; DGM'lere Karşı Tutsak Aileleri Komisyonu, 5. 10. 1998 tarihinde saat 12:30'da esir kampı önünde bir basın açıklaması yapılar. Görüş günü olması nedeniyle oldukça kalabalık bir aile kitlesinin katıldığı basın açıklamasında; DGM'ler kınanarak kapatırılmaları talebi haykırılarak, insan onuruna sahip çıkan herkese DGM'lere karşı mücadeleye çağrısı yapıldı ●

PKK'li tutsaklar, suikast girişimini protesto etmek için

bedenlerini harlandılar

Haber Merkezi: PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik suikast girişimini protesto etmek amacı ile Türkiye ve T. Kürdistan'daki birçok esir kampında, toplam 18 devrimci tutsak bedenini ateşe verdi. 7 devrimci tutsak yakma eyleminden sonra yaşamını yitiren, 11 devrimci tutsağın ise çeşitli hastanelerde tedavilerinin sürdüğü öğrenildi.

Mehmet GÜL

Bartın Özel Tıp Esir Kampı'nda PKK davasından müebbet hapse hükümlü olan Mehmet Gül adlı devrimci tutsak, 18 Ekim günü, "Güneşimizi karartamazsınız" sloganını atarak kendini ateşe verdi. Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan ve burada mahkumlar koğuşunda tedavi altına alınan Gül'ün, vücudunda %60 oranında yanık olduğu öğrenildi. 21 Ekim günü, ameliyat edilen Gül'ün durumu ciddiyetini koruyor.

Ali AYDIN

Bartın Özel Tıp Esir Kampı'nda PKK davasından hükümlü olan 24 yaşındaki Ali Aydın adlı devrimci tutsak, 20 Ekim günü, akşam saatlerinde üzerine kolonya dökerek bedenini ateşe verdi. Vücudunun büyük bir bölümü yanan Aydın, Bartın Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken yolda yaşamını yitirdi. Aydın'ın cenazesi, İçişleri Bakanlığı bir şekilde gelen ailesi tarafından morgdan alınarak memleketine götürüldü.

Meral KAŞOTURACAK

Çanakkale E Tipi Esir Kampı'nda DHP davasından hükümlü 30 yaşındaki Meral Kaşoturacak adlı devrimci tutsak, 20 Ekim günü, saat 17:00-18:00 sularında bedenini ateşe verdi. Çanakkale Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Kaşoturacak'ın, sağ kolunda 2. derecede yanık tespiti yapıldı. Kaşoturacak tedavisi yapıldıktan sonra tekrar esir kampına konuldu.

İsmet İNANÇ

20 Ekim günü Yozgat Esir Kampı'nda bedenini ateşe veren İsmet İnanc'ın sağlık durumu hakkında bilgi alınmadı.

Bülent BAYRAM

Adıyaman Esir Kampı'nda PKK davasından 20 yıla hükümlü olan 25 yaşındaki Bülent Bayram adlı tutsak, 22 Ekim günü, saat 01:45 sularında bedenini ateşe verdi.

Adıyaman Devlet Hastanesi'ne kaldırılan ve ilk müdahalesi burada yapılan Bayram, daha sonra Antep Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Bayram, tedavi imkanlarının yetersizliğinden dolayı Antep Devlet Hastanesi'nden Adana Balçalı Hastanesi'ne, buradan da Adana Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Vücudunda %100 oranında yanık tespiti yapılan Bayram, 22 Ekim günü, saat 15:00 sularında yaşamını yitirdi.

Selamet MENTEŞ

Midyat Esir Kampı'nda PKK davası tutsaklarından Selamet Menteş, 22 Ekim günü, aynı koğuşta arkadaşları Aynur Artan ile birlikte

Mehmet Halit ORAL

Maras E Tipi Esir Kampı'nda PKK davasından 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılan 25 yaşındaki Mehmet Halit Oral adlı devrimci tutsak, 9 Ekim günü, gece saat 03:00 sularında koğuşta arkadaşları yatıktan sonra koğuşun kapısını ipile bağlayıp battaniyeyi bedenine sararak üzerine kolonya döktü ve kendisini ateşe verdi.

Oral, esir kampından çıkarılarak Adana Balçalı Hastanesi'ne kaldırıldı. Vücudunda 2. ve 3. derecede yanıklar oluşan Oral, Balçalı Hastanesi'nde yaşamını yitirdi.

Adana Adli Tıp'tan Oral'ın cenazesini kaçıran polis, cenazeyi Adana dışında ailesine teslim etti. Cenazeye kitlesel katılım engellemek amacı ile hareket eden polis, Oral'ın cenazesini Kızıltepe ilçesine getirerek, 11 Ekim günü, saat 01:00 sularında Kızıltepe Şehitler Mezarlığı'nda toprağa verdi.

bedenini ateşe verdi.

Gece geç saatlerde koğuşta arkadaşlarının yatmış bir sırada banyoya girerek kapıyı kilitleyen Menteş ve Artan, vücutlarına sardıkları battaniyelere kolonya dökerek bedenlerini ateşe verdiler. Banyo kapısının kapalı olması sebebiyle uzun süre müdahale edilemeyen tutsaklardan Menteş, Midyat Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken yolda yaşamını yitirdi.

Maras E Tipi Esir Kampı'nda PKK davasından 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılan 35 yaşındaki Samet Oktay adlı devrimci tutsak, 24 Ekim günü saat 17:00 sularında bedenini ateşe verdi. Oktay, Konya Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavisi yapıldıktan sonra tekrar esir kampına götürüldü.

Seyri İPEK

Adapazarı E Tipi Esir Kampı'nda, PKK dava tutsaklarından 26 yaşındaki Seyri İpek, 24 Ekim günü, saat 03:00 sularında vücuduna kolonya dökerek bedenini ateşe verdi.

Aysel CEYLAN

Uşak Esir Kampı'nda, PKK dava tutsaklarından Aysel Ceylan adlı devrimci tutsak, 24 Ekim günü saat 08:30 sularında vücuduna bağladığı yağlanmış pamukları ateşleyerek bedenini ateşe verdi. Arkadaşlarının ilk müdahalesinden sonra Uşak Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Ceylan'ın vücudunda 1. ve 2. dereceden yanık tespiti yapıldı.

Samet OKTAY

Konya Esir Kampı'nda, PKK davasından 12 yıl 6 ay hapis cezasına çarptırılan 35 yaşındaki Samet Oktay adlı devrimci tutsak, 24 Ekim günü saat 17:00 sularında bedenini ateşe verdi. Oktay, Konya Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak tedavisi yapıldıktan sonra tekrar esir kampına götürüldü.

Mirza SEVİMLİ

Erzurum Esir Kampı'nda, PKK davasından 36 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan 22 yaşındaki Mirza Sevimli ve İhsan Çobanoğlu ile Kenan Karahasanoğlu adlı devrimci tutsaklar, 26 Ekim günü akşam saatlerinde bedenlerini ateşe verdiler.

Bedenlerini ateşe veren tutsaklardan Mirza Sevimli yaşamını yitiren, Karahasanoğlu ve Çobanoğlu adlı devrimci tutsakların sağlık durumları hakkında bilgi alınmadı. Yaşamını yitiren Sevimli'nin cenazesi ailesi tarafından Erzurum Devlet Hastanesi Adli Tıp Morgu'ndan alınarak, memleketi olan Bismil'e götürülerek toprağa verildi.

3. devrimci tutsağın bedenini ateşe vermesinden sonra, gardiyanların ve askerlerin koğuşlara saldırarak 30 devrimci tutsağı yaraladığı öğrenildi.

TAYD-DER'DEN AÇLIK GREVİNE DESTEK

PKK'nin tüm esir kamplarında başlattığı açlık grevine destek amacıyla 25 Ekim Pazar günü, İzmir'de bulunan TAYD-DER'li aileler de, HA-DEP Konak İlçe binasında açlık grevine başladılar.

TAYD-DER'li aileler yaptıkları basın açıklamasında, son günlerde hükümetin muhalif kesimlere yaptığı baskıların şiddetli bir şekilde devam etmekte olduğu vurgulanarak, "Bu şiddet politikalarına protesto ederek, siyasi kimliklerini ve değerlerine sahip çıkmak için tutuklu ve yarı tutuklu olan 13 kişi kendini yakmıştır. Bunlardan 5 evladımız şehit olmuş, diğerleri de yaşam savaşını vermektedir. Biz TAYD-DER'li aileler olarak evladlarımızın siyasi kimliklerine ve değerlerine sahip çıktıkları için devlet tarafından geliştirilen saldırılara karşı onbini yakın tutsağın başlatmış olduğu açlık grevinin tutuklu aileleri olarak destekliyoruz, bizler de açlık grevi yaparak evladlarımızın yanında olduğumuzu dayarlı kamuoyuna duyuruyoruz" denildi.

Murat KAYA

Bartın Esir Kampı'nda PKK davasından 18 yıla hükümlü olan 25 yaşındaki Murat Kaya adlı devrimci tutsak, 18 Ekim günü, sabah saatlerinde "Biji serok Apo" ve "Güneşimizi karartamazsınız" sloganlarını atarak kendini ateşe verdi. Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan ve vücudunun %70'i yanan Kaya, 21 Ekim günü ameliyata alınmasına rağmen kurtarılamayıp, mahkumlar koğuşuna konuldu.

Fettah KARATAŞ

Diyarbakır E Tipi Esir Kampı'nda PKK davası tutsaklarından Fettah Karataş, 22 Ekim günü, saat 24:00 sularında "Güneşimizi karartamazsınız" sloganını atarak bedenini ateşe verdi. Saat 24:00 sularında, kaldığı 26. Koğuş'ta arkadaşları yatıktan sonra üzerine kolonya dökerek bedenini ateşe veren Karataş, Dicle Üniversitesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı.

Mehmet BAĞRIYANIK

Elbistan Esir Kampı'nda PKK dava tutsakla-

rak yaşamını yitirdi.

Cennet GÜNEŞ

Antep Özel Tıp Esir Kampı'nda, PKK dava tutsaklarından Cennet Güneş, 23 Ekim günü saat 02:00 sularında vücuduna sardığı naylon poşetleri ateşleyerek bedenini ateşe verdi. Bedenini ateşe veren Güneş'e ilk müdahale arkadaşları tarafından yapılarak, Adana Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi Balçalı Hastanesi'ne kaldırıldı. Vücudunda 3. derecede yanık oluşan Güneş, buradan da Numune Hastanesi'ne sevk edildi.

Aynur ARTAN

22 Ekim günü, Selamet Menteş ile birlikte kendini ateşe veren Aynur Artan, Midyat Devlet Hastanesi'nden Dicle Üniversitesi Araştırma Hastanesi'ne sevk edildi. Yanık Üniteli'nde tedavi altına alınan ve vücudunun %70'inde 3. derecede yanık tespiti yapılan Artan, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayıp yaşamını yitirdi. Artan, 23 Ekim günü, saat 12:00 sularında 200 kişilik bir kitle tarafından Elazığ Asri Mezarlığı'nda, devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra sloganlar eşliğinde toprağa verildi.

Kamu emekçileri tek taraflı ücret belirlemesine karşı çıktı

Halkın Günü/İstanbul: Hükümetin, Ekim ayından itibaren kamu emekçilerine yaptığı %10'luk maaş zammını protesto etmek amacıyla 15 Ekim Perşembe günü, kamu emekçileri bir çok ilde alanlara çıkarak, tek taraflı zamna son verilmesini istediler.

KESK tarafından yapılan açıklamada, tek taraflı ücret belirlemeleri sonucunda, kamu emekçilerinin sefaletle karşı karşıya kaldıkları vurgulanarak, bu durumun sona ermesinin kamu emekçileri ve onun örgütü olan KESK'in taraf olarak tanınmasından geçtiği ifade edildi.

Kamu emekçileri İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Diyarbakır, Çanakkale, Manisa, Malatya ve Urfa başta olmak üzere birçok ilde sokağa çıkarak %10'luk zammı protesto ettiler. Kamu emekçileri yaptıkları basın açıklamalarında, ülkede yaşanan sorunların temelinde Kürt sorununun gündeme dayalı bir yöntemle çözülmek istendiğini, çetelerin ve Susurluk olayının da savuştan kaynaklandığını ve Suriye krizinin de bunları örtme amacıyla yaratıldığını ifade ettiler.

İSTANBUL

%10'luk zammı karşı, KESK Genel Merkezi önünde biraraya gelerek Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yapmak isteyen 1000 kadar kamu emekçisi, panzerli robocopla polis barikatıyla karşılaştı.

Galatasaray Lisesi önüne yürümeden basın açıklaması yapmak zorunda kalan kamu emekçileri ile polis arasında gergin anlar yaşandı. Kamu emekçileri sık sık, "Yürüyüş hakkımız engellenemez", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın Kızılay direnişimiz" vb. sloganlar atarak yuhlamalar ile polisin tavrını protesto ettiler. Yağmur altında yaklaşık 1 saatlik bekleyişten sonra, kamu emekçileri ile polis arasında pazarlık başladı. Bir ara panzerin geri çekilmesiyle hareketlenen kamu emekçileri, polisin tekrar barikat oluşturmaması sonucu burada basın açıklamasını yapmak zorunda kaldılar.

Kamu emekçileri adına basın açıklamasını okuyan KESK Genel Başkanı Siyami Erdem; Kürt sorununun çözümünde inkar ve imhaya dayalı askeri çözüm anlayışının sürdüğünü, Susurluk kazası ile ortaya çıkan ilişkilerin Suriye ile çıkarılan yapay kriz ile örtölmek istendiğini ve çeteler aracılığıyla kamu işletmelerinin ve bankaların yok pahasına bir avuç sermaye sahipleri ne peşkeş çekildiğini ifade etti. Özelleştirmeye karşı mücadele veren SEKA işçilerinin direnişini desteklediklerini de vurgulayan Erdem, kamu emekçilerine sefalet zammı dayatan hükümeti kendilerini taraf kabul ederek toplu sözleşme masasına oturmaya çağırarak, hükümetin kendilerine varolan enflasyona göre değil, ön görülen enflasyona göre ücret artışını vermesini ve sorunun tek taraflı dayatmalarla

çözülmeyeceğini söyledi.

Basın açıklamasından sonra Tuncel'e ve ve Galatasaray Lisesi'ne doğru dağılan kamu emekçilerine polis saldırarak, ara sokaklarda yaklaşık 25 kamu emekçisini döerek gözaltına aldı. Gözaltına alınan kamu emekçileri Beyoğlu Emniyet Amirliği'ne götürüldü. Kamu emekçileri 16 Ekim Cuma günü, Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı'na çıkarılarak serbest bırakıldı. Öte yandan KESK, yapılan eylem sırasında KESK üyesi kamu emekçilerinin gözaltına alınmasını kınadı.

ANKARA

Ankara Zafer Çarşısı önünde toplanan KESK Ankara Şubeler Platformu üyesi yaklaşık 1000 kamu emekçisi, polis ablukası altına alındı.

Atatürk Bulvarı'nda biraraya gelmek isteyen Tüm Yargı-Sen ile Tüm Bel-Sen ve diğer kamu çalışanları, polisin saldırısına uğradılar. Yaklaşık 5 dakika süren çatışma, polis barikatının kaldırılmasıyla sona

alında kamu emekçilerinin iş güvencesinin ortadan kaldırılmasının hedeflendiğini vurgulayarak, buna izin vermeyeceklerini dile getirdi. Ayrıca 9 yıldır bütün baskılara karşı mücadele sürdürdüklerini belirten Ağırbaşlı, amaçlarının ekonomik ve sosyal haklarının düzenlenmesinde taraf olmak olduğunu ifade etti.

BURSA

Orhangazi Parkı'nda saat 12:30 sularında toplanan yaklaşık 100 kamu emekçisi, tek taraflı ücret belirlemesini protesto etti. Kamu emekçileri, burada maaş bordrolarını yakarak, "Emekçiyiz, haklıyız, kazancağız", "Bordroları yırttık geri dönüş yok" vb. sloganlar attılar. Eğitim-Sen Bursa Şubesi Başkanı Saim Gültekin tarafından yapılan basın açıklamasında, "Şeriatla Mücadele Yasası" adı altında 657 ve 1700 sayılı yasalarda değişiklik yapılarak iş güvencelerinin ortadan kaldırıldığı, şeriatla mücadele kalfi altında emekçilerin sesinin kısalmak istendiği ifade edilerek, "Di-

erdi ve kamu emekçileri bulvarın bir şeridini trafiğe kapatarak, "Yaşasın halkların kardeşliği", "Çetelere kıyak emekçiye dayak", "Hükümet zammını al başına çal" vb. sloganlar atarak basın açıklamasını okudular.

SEKA işçisini selamlayarak konuşmasına başlayan KESK Ankara Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nazmi Alkaya, hükümetin son dönemlerde Suriye ile krizi derinleştirdiğini, bu kriz ile çetelerin ve kaset savaşlarının üzerinin örtölmeye çalışıldığını vurgulayarak, kamu emekçilerinin sorunlarının tek taraflı dayatmalarla çözülmeyeceğini ifade etti.

İZMİR

Konak'taki Sümerbank Mağazası önünde soğuk havaya rağmen toplanan yaklaşık 500 kamu emekçisi, kortej oluşturarak yürüyüşe geçti. "Yüzdelik zam değil, toplu sözleşme", "Savaşa değil emekçiye bütçe", "SEKA işçisi yalnız değildir" vb. sloganları atan kamu emekçileri, polis kordonu altında Konak Meydanı'nda toplandılar. Meydanda toplanan kamu emekçilerine hitaben bir konuşma yapan KESK İzmir Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Öznur Ağırbaşlı, şeriatla mücadele adı

DIYARBAKIR

Tekkapi civarında toplanmaya çalışan kamu emekçileri polisin müdahalesiyle dağıldılar. Kitlesele basın açıklamasına izin verilmesi üzerine kamu emekçileri, SES Diyarbakır Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlediler. Toplantıya katılan yaklaşık 100 kamu emekçisi, "Sadaka değil toplu sözleşme", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" vb. sloganlar atarak, tek taraflı zammı protesto ettiler.

KESK Dönem Sözcüsü ve Tüm Maliye-Sen Diyarbakır Şubesi Başkanı Sıddık Aladağ, meşru haklarının hukuk dışı bir şekilde engellendiğini ifade ederek, "Bu eylem Türkiye'nin her yerinde yapılıyor. Engelleme hukukla bağdaşmıyor. Bizi dört duvar arasına sıkıştıranları kınıyoruz. Yapay Suriye kriziyle haklarımızı örtemezler. Biz haklarımızı almak için haklı ve meşru mücadelemizi ısrarla sürdüreceğiz" dedi.

ADANA

İnönü Parkı'nda toplanan yaklaşık 300 kamu emekçisi bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını okuyan KESK Adana Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Ali Dinigüzel, kamu emekçilerine sefalet ücretinin dayatıldığını, siyasi iktidarın Suriye ile yapay kriz yaratarak, yaşanan ekonomik ve siyasi krizi örtbas etmeye çalıştığını söyledi.

URFA

Kamu emekçilerinin Urfa Belediyesi önünde gerçekleştirmek istedikleri basın açıklamasını polisler, "Toplu Gösteri ve Yürüyüş Yasası'na aykırı olduğu" gerekçeyle engelledi. Polisin yürüyüşü engellemesi üzerine basın açıklaması Abdullatif İsham önünde gerçekleştirildi.

KESK Urfa Şubeler Platformu adına SES Urfa Şubesi Başkanı Kadri Gönüllü tarafından yapılan açıklamada, bu eylemin yıllardan beri yapılan tek taraflı ücret artışlarını belirlemeye yönelik bir tepki olduğu söylendi.

MALATYA

PTT önünde toplanan kamu emekçileri, hükümetin bir an önce toplu sözleşme masasına oturmasını istediler. KESK Malatya Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Mahmut Uzun tarafından okunan basın açıklamasında, insanca bir yaşam için istenilen ekonomik düzenlemelerin engellendiği belirtilerek, "%10 gibi komik bir artış, emekçilerle dalga geçmektir" denildi.

ÇANAKKALE

Sabahın erken saatlerinden itibaren Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kamu emekçileri burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Kamu emekçileri adına, KESK Dönem Sözcüsü Eğitim-Sen Şubesi Başkanı Ridvan Yüce tarafından okunan basın açıklamasında ise siyasi iktidarla toplu pazarlığa oturana kadar eylemlerin sürdürüleceği dile getirildi. ●

Çığlığı susturma analara siper ol!

Halkın Günlüğü/İstanbul-İzmir: Kendi hak ve hukukunu hile tanıyamayacak bir durumda olan Türk devletinin Cumartesi Anneleri'ne yönelik pervasız saldırısı 179 ve 180. haftalarda sürdü.

179. Hafta: Türk devletinin adeta açık bir işkencehaneye çevirdiği Beyoğlu ve Galatasaray Lisesi çevresi 17 Ekim'de de utanç verici günlerinden birini yaşadı. Beyoğlu'nu bir baştan bir başa normalin çok üzerinde bir güçle kuşatan kolluk güçleri lise önüne gelip basın açıklaması yapmak isteyen kayıp yakınlarına vahşice saldırarak, yaklaşık 25 kişiyi gözaltına aldılar. Saat 12:00'de lise önüne gelen kayıp yakınları adına İHD İstanbul Kayıplara Karşı Komisyon üyesi Nimet Tanrıku 179. haftaya ilişkin basın açıklamasını okuduğu anda kitlenin etrafını çeviren ve hiçbir uyarı yapmayan kolluk güçlerinin saldırısı gerçekleşti. Yapılan vahşi saldırı sonucu aralarında kayıp yakınları, insan hakları savunucuları ve Hollandalı sanatçıların bulunduğu 25 kişi tartaklanarak gözaltına alındılar.

Bu saldırı sırasında Seher Yeter isimli bir bayan fenalık geçirerek Taksim İlkyardımlı Hastanesi'ne kaldırıldı. Saldırı sonrası İHD'de bir araya gelen kayıp yakınları bir açıklama yaparak saldırıyı lanetlediler. Lise önünde gözaltına alınan ancak avukat olduğu için serbest bırakılan İHD İstanbul Şube Sekreteri **Gülseren Yeteri** tarafından okunan basın açıklamasında 10 haftadan beri süregelen ve hiçbir yasal dayanağı olmayan saldırıların keyfi olarak yapıldığı belirtilerek, "Güvenlik güçleri suç işlemekteki ısrarlarına devam etmektedirler. Basın açıklaması yapmak için önceden bir yetkilinin iznine gerek yoktur. Güvenlik güçleri her Cumartesi tüm Beyoğlu'nda estirdiği baskıya son vermedir" denildi. Ardından engellenen basın açıklaması okundu.

Gözaltına alınan 25 kişi ise ertesi gün savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldılar.

CUMARTESİ ANNELERİNDEN SUÇ DUYURUSU

Gözaltına alınıp kaybedilen/katledilen sevdiklerinin akıbetlerini öğrenmek ve bu fasist politikayı uygulayanları teşhir etmek amacıyla her Cumartesi Galatasaray Lisesi önünde yarım saat sessiz bir şekilde oturan ve kayıplarla ilgili basın açıklaması yapan Cumartesi Anneleri'ne son 10 haftadan beri yapılan keyfi ve hiç bir dayanağı olmayan saldırılar nedeniyle kayıp yakınları ve insan hakları savunucuları, 21 Ekim Çarşamba günü Beyoğlu Cumhuriyet Savcılığı'na birer suç duyurusunda bulundular.

Saat 14:00'de Beyoğlu Adliyesi önüne gelen kayıp yakınları burada yaptıkları konuşma-larda şunları söylediler.

Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak: "Bir aydan beridir oğlum Hasan'ın fotoğrafını aldılar ve vermiyorlar. Galatasaray benim yerim. Yerimi bana niye vermiyorlar. Orada herkesin mezarı var. Herkes gelip oturuyor, çiçek bırakıyor ağlıyor. Biz buradan

hiç bir zaman ayrılmayacağız."

Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız: "Bunlar bizden ne istiyorlar. Neden kendi ellerimle teslim ettiğim evladımın akıbetini sormak suç oluyor. Yani devlete mi zarar vermişim, cam-çerçeve mi kırmışım. Ben teslim ettiğim emanetimi geri istiyorum. Ben bunların annelerine, karılarına, babalarına sesleniyorum. Bu saldırılar olduğu zaman oturup içice bir düşününler. Bizim yerlerimize kendilerini koysunlar."

Hüseyin Toran'ın teyzesi Necmiye Aydın: Benim yeğenim yedi sene önce gözaltına alınıp kaybedildi. Bu hafta yedinci yılı doluyor. Bu cumartesi onu anmak istiyoruz.

Bize mezarını vermediler, hiç değilse Galatasaray'da oturmamıza katılmalarını. Bizim çocuklarımız da bizler de hiç bir şey yapmadık. Asıl suçlular dururken bizler dövülüyor, gözaltına alınıyoruz. Bizler mezarını bile bilmediğimiz evladlarımızın kemiklerini Galatasaray'da arıyoruz. Yaptıkları hiç bir şey bizi yıldıramayacaktır.

Konuşmaların ardından İHD Yönetim Kurulu Üyesi **Şaban Dayanan** tarafından suç duyurusunun metni okundu. Ardından kayıp yakınları başta İstanbul Emniyet Müdürlüğü olmak üzere saldırılar esnasında görev yapan tüm kolluk güçleri hakkında suç duyurusuna savcılığa teslim ettiler.

180. Hafta: Hemen hemen tüm sokaklarının tıktığı, onlarca polis aracının ablukaya aldığı Taksim-Beyoğlu ve Galatasaray'da 23 Ekim Cumartesi günü bir kez daha devlet terörü gerçekleştirildi.

10 haftadır kayıp yakınlarının toplanmasına ve basın açıklaması yapmalarına keyfi bir biçimde izin vermeyen kolluk güçleri bir kez daha Cumartesi Annelerine saldırarak 20 kişiyi tartaklayarak gözaltına aldılar. Galatasaray'a ilk gelen gruptan **Emine Ocak** ile İHD üyeleri **Neşe Özkan Köker** ve **Mutaber Yıldırım** basın açıklaması yapmadan tartaklanarak gözaltına alındılar.

Bu saldırının ardından aralarında Alman Demokrat Sosyalist Parti Milletvekilleri **Giya-settin Aslan**, **Karin Hopmann**, kayıp yakınları ve Alman sanatçıların bulunduğu ikin-

ci grup gelerek basın açıklamasını yapmaya çalıştılar. Burada kitlenin etrafını çeviren kolluk güçleri milletvekillerinin olması sebebiyle belli bir süre kitleye dokunamadılar. Emniyet görevlileri ile milletvekilleri arasındaki diyalog sürerken kitlenin kolluk güçlerini alkışlarla protesto etmesi sonucu ikinci bir saldırı daha gerçekleştirildi. Kolluk güçleri özellikle gözüne kestirdiği gençleri vahşice dövüp minibüslere bindirerek gözaltına aldılar. Gözaltına alınan **Emine Ocak**, **Neşe Özkan Köker**, **Levent Önder**, **Hüsnüye Ocak**, **Ünsal Türkoğlu**, **Ongun Yücel**, **Başak Ayna**, **Esin Kahraman**, **Kaymet Kahraman**, **Özkan Çetin**, **Mutaber Yıldırım**, **Birsan Güllü**

ve suçlu muamelesine maruz kaldığı bir gün yaşandı. 180. haftada Cumartesi Anneleri ile yetinmeyen güvenlik güçleri **İstiklal Caddesi** üzerinde bulunan kahve, cafe, çayocağı, lokanta ve pastane gibi yerlerde oturan insanlar da dahil olmak üzere 2 gazetecinin de aralarında bulunduğu çok sayıda kişiyi döverek gözaltına almışlardır. Tüm kamuoyunu Cumartesi insanlarına sahip çıkmaya ve polisin bu hukuk dışı uygulamalarını kınamaya çağırıyoruz" denildi. Gözaltına alınanlar ertesi gün nöbetçi savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldılar.

İZMİR/ 15. Hafta: İzmir Haklar ve Özgürlükler Platformu tarafından özelde İzmir'de 31 Mart 1998 tarihinde gözaltına alınıp kaybedilen dört devrimci genelde ise tüm kayıplar için yapılan oturma eyleminin 15. sine de polis saldırı. 17 Ekim Cumartesi günü saat 15:00'e doğru Konak Hasan Tahsin Meydanı'na gelen HÖP'ilerin etrafını çeviren kolluk güçleri eylemin yasadışı olduğunu öne sürerek kitleye saldırdı. Bu saldırıya kitle, "Anaların çığlığı katilleri boğacak", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarını atarak cevap verdi. Saldırı sonucu gözaltına alınan 23 kişi ertesi gün nöbetçi savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

16. Hafta: Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun İzmir'de dört devrimci için yaptığı oturma eyleminin son iki haftada olduğu gibi 16.sı da kolluk güçlerinin saldırısına uğradı.

24 Ekim Cumartesi günü Konak Meydanı'nda toplanmaya başlayan gruba kolluk güçleri hiç bir uyarı yapmadan saldırdı. Saldırıda "anaların çığlığı katilleri boğacak", "susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarıyla protesto eden gruptan 12 kişi tartaklanarak gözaltına alındı. Bu saldırı sırasında baygınlık geçiren kayıp yakını **Kadriye ana** saçlarından sürüklenerek emniyet müdürlüğüne götürüldü.

Ertesi gün nöbetçi savcılığa çıkarılan gruptan 8 kişi serbest bırakılırken, **Hakan Kalaylı** (Kurtuluş muhabiri), **İlhan Sezgin** (EKSM çalışanı), **Bylem Dinçer** ve **Hayri Aktaş** ise tutuklanarak Buca Esir Kampı'na götürüldüler.

GÖKTEPE DAVASI YİNE ERTELENDİ

Haber Merkezi: Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda dövülerek öldürülen Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'nin katillerinin yargılandığı davaya Afyon Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Duruşmaya katılmak için gelen Fadi-me Göktepe'yi aramak isteyen polislere, anne Göktepe, "Beni arayamazsınız, beni arayacağınız cehelleri gidip arayın" diyerek tepki gösterdi.

Hakim **Mustafa Bırışık** başkanlığındaki mahkeme heyeti, bir önceki duruşmada tutuksuz yargılanan sanık **Fikret Kayacan**'ın, dönemin İstanbul Emniyet Müdürleri **Deniz Gökçetin**, **Muzaffer Candan**, **Turan Yılmaz** ve **Zübeyir Koşar**'ın kendisine işken-

ce yaptıkları yönünde şikayette bulunması üzerine, İstanbul Valiliği'nin başlatığı idari soruşturmayla ilgili bilgilerin Emniyet Müdürlüğü tarafından cevaplandırıldığını gördüğünü kayda geçti. Mahkeme Başkanı **Bırışık**, tutanağa "Yazının valilikçe cevaplandırılmadığı; dosyada bulunan benzer yazılardan, yazıların Emniyet Müdürlüğü'ne cevaplandırıldığı mahkemece gözlemlendi" ibaresini geçti.

Sanık avukatı, sanıkların 15 aydır tutuklu olduklarını ve mağdur olduklarını söyleyerek tahliyelerini istedi. Tutuklu sanıkların tahliye istemini reddeden heyet, istenen belgelerdeki eksikliklerin tamamlanması için duruşmayı 13 Kasım gününe erteledi.

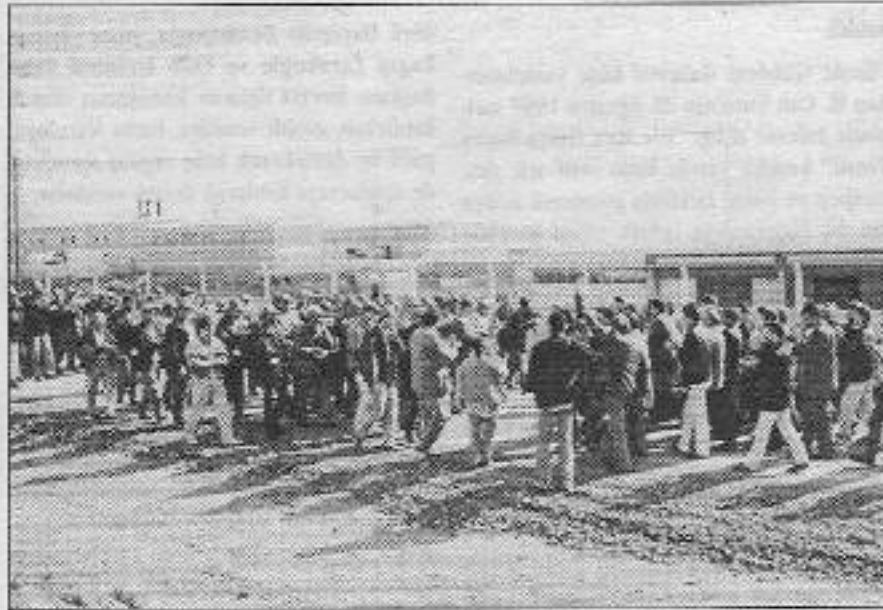
Yağmur, çamur, fırtına yıldıramaz bizleri!

Haber Merkezi: Çorlu'da kurulu olan Zümrüt Örne Fabrikasında çalışan işçiler Tekstil-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işveren tarafından Ağustos ayında işten atılmıştı. İşten atılmaları üzerine işçiler, fabrikanın önünde çadır kurarak işverene karşı direniş başlattılar.

Zümrüt Örne işçilerinin 73 gündür beri yapmakta oldukları direnişlerine destek her geçen gün büyüyor.

22 Ekim Perşembe günü DISK'e bağlı Lastik-İş İstanbul Şubesi temsilcileri direniş mevzisinde işçilerle sınıf dayanışmasını paylaştılar. Ziyaret sırasında Lastik-İş Sendikası'na bağlı işkollarında bulunan işçilerin toplamış oldukları para, yiyecek ve temizlik maddesi, işkolları temsilcilerinin de bulunduğu yaklaşık 40 kişi tarafından işçilere verilirken yanlarında olduklarının mesajı verildi.

"Sendika hakkımız engellenemez" Lastik-İş imzalı pankartla alana gelen temsilciler, "Zümrüt Örne işçileri yalnız değil-

dir" sloganı atarak direnişte bulunan işçilerle kaynaştılar. Lastik-İş İstanbul Şubesi Sekreteri M. Ali Tutan amaçlarının direnişte bulunan Zümrüt Örne işçilerinin direnme gücüne güç katmak, maddi ve manevi her desteği sunmak olduğunu belirterek,

"Sınıf kardeşlerimizin mücadelesini, bizim mücadelemiz olarak kabul ediyoruz. Her başarının zaferi, her yenilginin dersleri bizlere mücadelenin ne olduğunu öğretiyor" diyen Tutan sözlerine son olarak şunları ekledi. "Bugüne kadar sürdürdük-

günüz onurlu ve anlamlı direnişiniz diğer sınıf kardeşlerinize de örnek olmuştur. Mücadeleniz mücadelemizdir. Yok tek başına kurtulmak ya hep beraber ya hiç!"

Tutan'dan sonra söz alan Çorlu Tekstil-İş Şubesi Başkanı Sabahattin Eruyanık; hiç bir yasadışı işlem yapmadıklarını, sendikaya üye olduklarını ve ertesi gün işveren tarafından 250 işçinin işten atıldığını ve böyle bir baksızlığa uğradıkları için 73 gündür beri direnişte olduklarını belirterek "Şu iyi biliniz, bu mücadele başarıya ulaşana kadar bu fabrikanın önünden ayrılmayacağız. Hiç kimse şunu düşünmesin; yarın yağmurlar başlayacak, yarın ayaz çıkacak, yarın kar başlayacak bunlar bızdan kendiliğinden gider diye düşünmesin" sözleriyle kararlılıklarını ifade etti.

Eruyanık'ın bu sözleri üzerine direnişteki işçiler ile desteğe gelen işçiler hep bir ağızdan, "Yağmur, çamur, fırtına yıldıramaz bizleri" sloganını atarak işverene direnişlerinde ne kadar kararlı olduklarını haykırdılar.

TUZLA DERİ-İŞ GERÇEK MİSYONUNU SÜRDÜRMELİDİR

Halkın Günlüğü, Kartal: İşçi sınıfının örgütlenmesinde önemli rol oynayan (ekonomik temelde de olsa, istenildiği takdirde siyasi bir çizgi doğrultusunda da rol oynar) sendikalar Türkiye'deki sistemin karakteri gereği her zaman devletin önemi üzerinde durduğu alanlar oldular. Bu ilgi tabii ki devletin sendikaları sevdiğinden değil, kendi lehine nasıl kullanacağı ve bu alanı nasıl pasifize ederek kendi hizmetine sokacağı düşüncesinin ürünüydü.

Devletin sendikalar üzerindeki ilgisinden ziyade üzerinde durulması gereken önemli bir konu, işçilerin ve temsilcilerinin, kendi mücadele amaçlarından biri olan sendikaları nasıl kullanarak mücadeleyi yükselteceğidir. Bu sorumluluğun yerine getirilmesinde aktif rol oynayan ilerciler ve devrimci unsurlar devletin açık hedefleri oldukları gibi, bazı dar grupcu, grup ve kişisel çıkarlarını her şeyin üstünde gören ve bu amaçlarına ulaşmak için "koltuk için her şey mübah" anlayışıyla hareket eden çevrelerin de hedefi oluyorlar. Devletin; bahsettiğimiz ilerciler unsurları hedef seçmesini anlamak zor değil ama devrimciliği ve paralelinde lafazanlığı ağızlarından eksik etmeyenlerin, hedef seçmesini anlamak gerçekten de anlaşılır değil!

Anlaşılması zor! olan ilginç gelişmeler uzun bir süredir Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde ve Deri-İş Sendikası'nda yaşanıyor.

1970'li yıllarda Zeytinburnu-Kazlıçeşmede, devrimcilerin özverili çalışmaları sonucu elde edilen deri işçilerinin örgütlenmesinin bıraktığı miras sonucu, deri işletmelerinin Tuzla'ya taşınmasıyla Tuzla'da sağlanan örgütlülük, yaşanan gelişmelerden çıkardığımız sonuç, bu örgütlülüğün bazı kişiler ve anlayış sahipleri tarafından örgütsüzlüğe götürüldü-

güdür.

Bu örgütsüzlüğe doğru gidişin temelleri esas olarak 1995'ten beri devam ediyor. 1995'teki kongreden beri izlenen, kendi yarılarında yer alacak delege sayısını yükseltmek için gerici ve faşist anlayış benimseyen işçilerin işyerlerine yerleştirilmesi, bu oyunlarını başlatmıştı. Bu oyunlar vbdleri hep devam etti. Bu yıl yapılan şube kongresinden önce de şubede Şube Başkanı olan Cemal Taşkın; muhalif adayları, etkisiz bırakmak için ihbar edercesine çeşitli adlandırmalarla hölücü ve yıkıcı ilan ederek, gericilerle ittifak kurmayı dahi tercih edebilmiştir.

İşte bu Cemal Taşkın ve Sendika yönetimi, üyesi olan işçilere sahip çıkmayarak, ne kadar devrimci sendikacı ve sınıf sendikacılığı savunduğunu gösteriyor. 16 Ekim günü Öz Yüksel Deri'de çalışan 4 işçi, işverence iş krizi bahane edilerek işten çıkarıldı. 2 işçi verilen tazminatları alarak fabrikadan çıkarken, Murat Tunç ve Mustafa Düzgün adlı işçiler tekrar işe dönmek için direnişe başladılar.

Sendikacı olan işçilerin (94 yıldan beri), işten çıkarılması yasal olmadığı gibi buna rağmen kendisine başvurulmuş sendikacının, olaya sahip çıkmayacağını ve gerekçesi olarak da, bu işçilerin sendikacının düzenlediği gezinin biletlerini almamasını göstermesi üzerine, sendikacının işçileri ve haklarını işverenlere karşı, kendi çıkarları doğrultusunda savunduğunu, çıkarları doğrultusunda hareket etmeyen işçilerin ise sahiplenilmediğini görünce (Daha öncede görmüşlerdi. Ancak bu olay bunu açıkça ortaya serdi.) fabrikaya dönerek direnişe devam ettiler. Sendikacının bu tavırdan etkilenen işçiler arkadaşlarına destek vermezken, 7 işçi destek verdi. Ancak 19 Ekim günü, fabrika önüne toplanan işçiler oldukça öfkeliydiler. 500'e yakın işçi, arkadaş-

larına destek vererek, "Sınıf işbirliğine son", "Kahrolsun işbirlikçiler, kahrolsun sendika ağaları", "Çifte standartta son" sloganlarıyla da yaşanan oyunları protesto etti. Bu arada üretimi sürdüren Kamber Dalga adlı işçi diğer işçiler tarafından sıkıştırılınca, sendikacının söylemleri doğrultusunda hareket ettiğini belirtti.

Bunun yanı sıra, işten haksız yere çıkarılmalarını protesto etmek için basın açıklaması yapan arkadaşlarına destek vermek isteyen Uyguner işçilerine, Cemal Taşkın'ın, "Gitmeyin, giderseniz aksi halde siz de işten çıkarılırsanız sahiplenmeyiz" diyerek işçilerin eyleme katılmamaları için çaba sarf ederken, işçilerin bir kısmı eyleme katılarak destek verdi.

Cemal Taşkın'ın yeni oyunlarından biri de, Uyguner Fabrikası'nda işçi temsilcisi olan

Musa Güner'i temsilciliğinden düşürmek için, 76 günlük işçi olan MHP'li bir işçiye imza toplatılarak, işçi temsilcisi seçimi yapılması oldu.

Özyüksel Deri'den atılan 2 işçinin başlattığı direniş, sendikacının işbirlikçi ihanetine rağmen devam ediyor. İlk günlerde sendikacının söylemleriyle hareket eden işçiler, gün geçtikçe açığa çıkan ayakoyunları, entrikalarla sonra, kendileriyle aynı şartları yaşadıkları işçi arkadaşlarına destek vermeye başladılar. Bugüne kadar bir çok olumlu direnişe işçilerle birlikte imza atan Tuzla Deri-İş Sendikası, üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Koltuk için her şey mübah anlayışıyla hareket ederse, sınıf sendikacılıktan kurtulamayacak ve sendika ağalarını Tuzla Deri-İş Sendikası'nda da görmek uzak olmayacaktır.

KATİLLER İÇİN SENARYO ÇOK

Haber Merkezi: Uludağ Üniversitesi Fizik Bölümü öğrencisi Sinan Demirbaş, asker kaçağı olduğu bahane edilerek gözaltına alınıp, TKP(ML)TMLGB üyesi olduğu idiasıyla işken ceden geçirilerek 21 Temmuz '95 tarihinde Elazığ Emniyet Müdürlüğü'nde TMS ekiplerince katledilmişti. Demirbaş'ın ölümünden sorumlu olan polisler hakkında açılan davaya Elazığ 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Tutuksuz yargılanan sanıklar Erdoğan İnal, Veyis Aslan, Bayramın Gök, Hasan Çetinkaya, M. Faruk Uzel, Nazif Yazar, Zihni Derin ve Mahmut Karamahmutoglu'nun katılmadığı mahkemeye yeni katılan sanık avukatı, dosyanın tamamlanmış olduğunu belirterek, mahkeme heyetinden karar vermesini istedi.

Müdahil Avukat Ercan Ayhan ise bir önceki duruşmada ortaya atılan ve Demirbaş'ın, kafasına teliş çarpması sonucu öldüğü yolundaki iddianın, davanın açılmasından 2,5 yıl sonra ortaya atıldığını, 2. Adli Tıp Raporu'nda Demirbaş'ın işkence sonucu öldürüldüğünün açık bir şekilde saptandığını, bu fiili birlikte işlemiş oldukları kesinleşen bütün sanıkların cezalandırılmasını istedi.

Savcı eski müfatahasını yinelerken, mahkeme heyeti, dava dosyasında eksikliklerin olabileceği ve eğer eksik yoksa geçerli kararın yazılması için mahkemeyi ileri bir tarihte attı.

Bu sırada söz alan baba Demirbaş, "Gerçek yeteler bunlardır ve bu insanların en ağır ceza ile cezalandırılmasını istiyorum" dedi.

Ülkede Gündem Gazetesi kapatıldı

Halkın Günlüğü/İstanbul: İnsan hakları ihlallerinin son hızıyla sürdüğü, çete devleti beslemesi olan ülkücü faşist çetelerin birbiri ardına piyasaya çıkması, medistin en üst kademelerinden en alt kademelerine kadar bu pisliğin içinde yer aldığını ortaya çıkması devleti daha da saldırganlaştırdı.

Başta SEKA olmak üzere kamu kuruluşlarının yok pahasına komprador kapitalistlere peşkeş çekilmesi, en demokratik ve yasal olan eylemlere bile azgınca saldırdığı, başta HADEP olmak üzere muhalif kesimlerin sesinin kısılmaya çalışıldığı ve daha yüzlerce örneğini sayacağımız faşist baskıların günbe gün arttığı bir süreçte, muhalif basın alanında günlük bir gazete olarak yayın yapan ve hakim sınıfların hedefi olan Ülkede Gündem Gazetesi bir yazı gerekçe gösterilerek mahkeme tarafından 1 ay, gazete yönetimi tarafından ise tamamen ka-

patıldı.

Ülkede Gündem Gazetesi köşe yazarlarından M. Can Yüce'nin 28 Ağustos 1997 tarihinde kaleme aldığı "Bir Kez Daha Barış Treni" başlıklı yazıda halkı sınıf, ırk, din, mezhep ve bölge farklılığı gözeterek açığa kin ve düşmanlığa tahrik ettiği gerekçe gösterilerek gazete DGM kararı ile bir ay süre ile kapatıldı. Ayrıca gazetenin Sorumlu Yazışları Müdürü Hayrettin Demircioğlu'na önce 1 yıl 8 ay hapis cezası verildi. Hapis cezası basın kanunun 16. Maddesi gereği 4 milyon 458 333 lira para cezasına çevrildi.

Ülkede Gündem Gazetesi'nin DGM kararıyla 1 ay kapatılması 28 Ekim Çarşamba günü Çemberlitaş'ta bulunan Basın Müzesi'nde yapılan bir basın açıklaması ile kınandı.

Saat 11:00'de başlayan basın açıklamasına Ülkede Gündem Gazetesi Yayın Koordinatörü Yurdusev Özsökmenler, Yazışları Mü-

dürü Hayrettin Demircioğlu, yazar-yayımcı Ragıp Zarakoğlu ve ÇGD İstanbul Şube Başkanı Nevzat Onaran konuşmacı olarak katılırken, çeşitli sendika, basın kuruluşu, parti ve demokratik kitle örgütü temsilcisi de açıklamaya katılarak destek sundular.

Basın açıklamasında ilk konuşmayı Yurdusev Özsökmenler yaptı. Özsökmenler, bu kapatma kararının Türkiye'de basın özgürlüğünün geldiği noktayı göstermesi açısından oldukça çarpıcı olduğunu, çetelerin, çete sermayesinin medyaya el attığı, medyada tekelleşmenin yaşandığı, onlarca gazete ve televizyona karşı hala tek bir sesin geldiği dönemde, ezilen halkların, sınıfların, gençlerin, kadınların, azınlıkların sesi olmaya çalışan gazetelerin üzerlerindeki baskıları göstermesi açısından bu kapatma kararının çok önemli olduğunu vurguladı. Özsökmenler, ayrıca Ülkede Gündem'in yayın hayatına başladığı andan itibaren her türlü devlet terörü ile karşı karşıya kaldı-

ğını belirterek özgürlükten, demokrasiden, barıştan yana olan herkesin özgür basına sahip çıkmasını istedi. Özsökmenler'in ardından gazetenin kapatılması ile birlikte gözaltına alınan ve 24 saat gözaltında tutulan Yazışları Müdürü Hayrettin Demircioğlu söz aldı. Demircioğlu verilen keyfi kararların bir an önce durdurulmasını, Cumhurbaşkanı'ndan Başbakan'a kadar herkesin gerçek anlamda basın özgürlüğü için el ele vermesi gerektiğini belirtti. Ardından yazar-yayımcı Ragıp Zarakoğlu ve ÇGD İstanbul Şube Başkanı Nevzat Onaran birer açıklama yaptılar. Konuşmaların ardından destek için gelen KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Faysal Özçift, İHD İstanbul Şubesi Başkanı Av. Eren Keskin, Göç-Der Başkanı Mehmet Özgül, HADEP İstanbul İl Temsilcisi Mahmut Eşiyok, Özgür Radyo Temsilcisi Sultan Seçik birer açıklama yaparak kapatılma kararını kınayarak, maddi ve manevi olarak Ülkede Gündem Gazetesi'nin yanında olduklarını belirttiler.

ZORUNLU GÖÇ İŞÇİLER TARAFINDAN PROTESTO EDİLDİ

Halkın Günlüğü/İstanbul: Belediye İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube, 21 Ekim Çarşamba günü, saat 12:00'de İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla; zorunlu göçü ve bu durumun kendi işkollarında yarattığı olumsuz sonuçları protesto etti.

Genel İş, Harb İş Şubeleri, Tüm Bel-Sen, Deri İş Tuzla Şubesi ve Tunceliler Derneği'nin katılarak destek verdiği eylemde, "SEKA işçisi yalnız değildir", "Yaşasın sınıf dayanışması" vb. sloganlar atılırken "Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, işçi kıyımına son", "Ab-lukaya, ambargoya ve zorunlu göçe hayır" dövizleri taşındı.

Basın açıklamasını okuyan Belediye İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, "Doğu, Güneydoğu ve son günlerde Karadeniz Bölgesi'nde devam eden köy yakma, yıkma, zorla göç, egemen sınıfların başvurduğu bir yöntemdir. Bunun nedeni;

her türlü kuralı, ölçüyü, ahlaki ve sınırları ayaklar altına alan savaştır. Kitlelerin göç ettirilmesi için önce zemin hazırlanıyor sonra da koruculaştırılmayı kabul etmeyen-

lere yönelik baskı ve şiddet uygulanıyor. Ekinler yakılıyor, tarlaya çalışmaya gidenlere ateş ediliyor. Yaylaya çıkanların hayvanları öldürülüyor" dedi.

Sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin zorunlu göçe, ablukaya, ambargoya, işsizliğe, sendikalaştırmaya ve özelleştirmeye hep birlikte karşı çıkmaları gerektiğini ifade eden Gülüm, Belediye İş kolanda göçle birlikte, taşeronlaştırma, mevsimlik işçi veya müteahhit aracılığı ile kaçak işçi olarak çalıştırılan bu insanların sendikali çalışanların karşısında tehdit aracı olarak kullanıldığını söyledi.

Belediyelerde çalışan işçilerin ücretlerinin ve sosyal farkların ödenmediğine de dikkat çeken Gülüm, "Güngören Belediyesi'nde bir işçinin 250 milyon, Avcılar Belediyesi'nde 100 milyon alacağı vardır. Ayrıca Mardin Belediyesi işçileri de 26 aydır maaş alamamaktadır. Halen işkolumuzda sendikası, sigortası çalıştırılan taşeron işçilerinin büyük bir çoğunluğunu göçzedeler oluşturmaktadır. Bunların da işkolumuzda çalışan toplam işçi sayısına oranı %50 civarındadır" dedi.

TC devleti uluslararası ve iç kamuoyundaki varolan açmazlarını aşabilmek amacıyla, savaş senaryoları ile savaş medyasının desteğini alarak gündemi saptırmayı hedeflerken, yaratılan bu kaos ortamında, Biz siyasi tut-saklara yönelik siyaset, tecrit ve baskı politikalarıyla birlikte hücre sistemini de hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Elazığ ve Giresun Cezaevleri başta olmak üzere tüm cezaevlerine yönelik olarak geliştirilen bu saldırı politikaları, bulunduğumuz Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde de sinsi bir biçimde uygulanmaktadır. Devletin "Denize düşen, yılanı sarılır" mantığıyla sarıldığı ırkçı politikasının bir versiyonu da; Cezaevi idaresi tarafından 1. Kısımda bulunan adli tutuklular aracılığı-

BASINA VE KAMUOYUNA

la uygulanmaktadır. İdarenin denetim ve yönetiminde her akşam ırkçı-faşist marşlar söylenip, sloganlar atılarak; adli tutuklular kışkırtılıp, cezaevi gerginleştirilmekte, yeni provakasyonlara zemin hazırlanmaktadır.

Bu zeminde, hastahaneye giden arkadaşlarımıza akıl almaz dayatmalarda bulunularak, tedavileri engellenmeye çalışılmaktadır. Dış güvenlikten sorumlu askerlerin dayatmalarına, hastanede bulunan bazı "doktor"lar da gönüllü bir şekilde ortak olmaktadır. Muayene esnasında kelepçelerin açılmaması, soyunması gereken bayan arkadaşlarımızın yanındaki askerlerin odadan çıkmasına

doktorlar müdahale etmemekte ve bu biçimle asker ve bazı "doktorların" işbirliğiyle tedavileri engellenmektedir. Yol boyunca süren sataşma, küfür gibi uygulamalar, hastanede müzeye odasında sürmekte ve odadaki yaklaşımlar da dahil tamamen düşmanca-dır. Psikolojik baskı ve sindirme amaçlıdır. Tüm arkadaşlarımıza yönelik bu uygulamalar en son, iki arkadaşımıza cezaevi müdürlerinin gözleri önünde ve onların nezaretinde, fiili ve sözlü saldırı ve hakaretlerde bulunma bilmektedir.

Mevcut sorunların çözümü için tüm girişimlerimize rağmen cezaevi idaresi görüşmeye gelmemiş, sorunu dış güvenlikteki askerlere

yükleyip, onları muhatap göstererek "Danışıklı bir dövüş" dayatmış bulunmaktadır.

Yaratılan bu gerginlik, provakasyon ve saldırı politikalarına karşı, yurtsever ve devrimci kamuoyunu, İnsan Hakları kurumlarına, "ben insanım" diyen herkesi, yaşanan bu sorunlara duyarlı olmaya çağırıyor, yaşanması muhtemel olumsuzluklardan sorumlu olmayacağımızı kamuoyuna ve ilgililere duyuruyoruz.

ANKARA MERKEZ KAPALI CEZAEVİNDEKİ PKK, TDP, MLKP, TKP(ML), TIKB, DHKP-C, Devrimci Yol, TKP/ML. Dava Tut-sakları Adına; Nevzat Özgen, Mustafa BEN-Lİ, Abuzer ÇAT, Cemal ÇAKMAK, Esmahan EKİNCİ, Sadık TÜRK, M. Ali YAZICI

SEKA emekçisinin direnişi sürüyor

Haber Merkezi: SEKA İzmit Müessesesi'nin kapatılma kararına karşı fabrika çalışanlarının 2 Ekim'de başlattıkları direniş sürüyor. İşyerini terk etmeme şeklinde başlayan ve gün geçtikçe kamuoyunda daha büyük destek gören direniş birinci ayını doldururken, oy telaşına kapılan burjuva parti temsilcileri de eylemi desteklediklerini açıkladılar.

2 Ekim'de İzmit SEKA'da başlayıp 5 Ekim'de 8 ildeki işyerlerine yazılan direniş bugün, başta İzmit olmak üzere birçok ildeki işyerlerinde sürüyor. Kapatma kararına karşı işyerinde çalışan işçi ve kamu emekçileri, direniş ilk günü kararlılığıyla sürdürürlerken, 15 Ekim'de Ankara'da toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda direniş ilişkin somut bir karar çıkmadı.

SEKA direnişinin Türk-İş'in namusu olduğunu ilan eden sendika ağalarının toplantısında her zamanki gibi vaadlerde bulunuldu. Türk-İş'in bütün gücüyle SEKA'da direnişçilerinin yanında olacağı iddia edilirken herhangi bir eylem kararı çıkartılmadı. Bu duruma tepki gösteren işçiler Türk-İş yönetimi-

ni protesto ettiler.

Yine bir başka sendika ağası olan Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu da eylemin 15. gününde direnişçileri ziyaret etti. Uslu, yaptığı konuşmada SEKA işçisinin direnişiyle, talan hedefleyenlerin oyununu bozduğunu söyledi. Tüm özelleştirmelerin şaibeli olduğunu da söyleyen Hak-İş Başkanı Uslu Meclis'ten tüm özelleştirmelere el koyup incelemesini istedi. SEKA direnişini destekleyeceklerini söyleyen Uslu da diğer sendika ağaları gibi özelleştirmeye verdiği açık desteği unutturmaya çalıştı.

Kocaeli Sendikalar Birliği'nin daha önce verdiği karar uyarınca sendika üyesi işçilerin SEKA'ya yaptıkları kitlesel ziyaretler devam ediyor. Ayrıca İstanbul, Gebze ve Sakarya'da da sendikalar, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin SEKA ziyaretleri sürüyor.

16 Ekim günü siyasi parti, sendika, DİSK, yerel belediye temsilcileri ve muhtarların da katılımıyla yapılan toplantıdan sonra açıklama yapan Selülöz-İş Genel Başkanı Davut Bozkan, 31 Ekim'de İzmit'te kitlesel bir mit-

ting yapılacağını söyledi. Sonuç alınmazsa İzmit halkıyla Ankara'ya yürüyeceklerini söyleyen Bozkan karar geri alınana kadar direneceklerini söyledi.

Yine aynı toplantıda CHP Grup Başkanvekili Ömer Kumbaracıbaşı yaptığı konuşmada kararın "kasti ve bilinçli" alındığını söyledi. Kapatma kararının kaldırılması için çaba harcayacaklarını iddia eden Kumbaracıbaşı partisinin özelleştirmeye verdiği desteği unuttuğu görüldü. Bekir Yurdağul de yaptığı konuşmada karar geri alınmazsa İzmit halkının Ankara'ya yürüyeceğini söyledi. FP İzmit Milletvekili Necati Çelik kararın ideolojik olduğunu söyleyerek işçinin yanında olacağını iddia ederken, DYP'li İsmail Kalkandelen de SEKA'nın Kardemir örneğinde olduğu gibi çalışanlara verilmesini savundu. Konuşmalarıyla özelleştirmeye karşı olmadıklarını bir kez daha gösteren burjuva siyasetçiler, "kapatmaya" karşı olduklarını söyleyerek kafaları karıştırmaya çalıştılar.

Yine Türk-İş Genel Sekreteri Şemsi Denizler de yaptığı konuşmada SEKA sorununun Türk-İş'in namus meselesi olduğunu iddia

etti. Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda somut eylem kararlarının çıkmamasını unutturmaya çalışan Denizler'e işçiler tepki gösterdiler.

Öte yandan SEKA'nın "ekonomik değerini yitirdiği" demagojisiyle Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK)'nce kapatılma kararının altındaki gerçek hergün biraz daha açığa çıkıyor. Aydın Doğan, Vefa Küçük, İzmit Büyükşehir Belediyesi, Kocaeli Sanayi Odası (KSO) gibi rantiyeci grupların yanı sıra, Emniyet Müdürlüğü ve JITEM'ci Veli Küçük'ün de SEKA işletmesinin arazi üzerine talip olduğu söyleniyor.

Kısa bir süre önce SEKA fidanlığının Ford Koç ortaklığına peşkeş çekildiği gözönüne alındığında, acelece! verilmiş kapatma kararının nedeni de ortaya çıkıyor. Nitekim, bazı holdinglerin şimdiden arazi üzerinde projeleri olduğu da belirtiliyor.

Not: Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada 1.11.98 tarihinde İzmit'te bir protesto mitingi yapıldı. 25 binden fazla kişinin katıldığı mitinge, işçi sendikaları ile kamu emekçileri de yoğun olarak katıldı.

ÇAĞRIMIZDIR!

İnsanın varolduğu ilkel komünal topluma başlayan sanat, kuşkusuz bir insan etkinliğidir. İnsanlığın içinden geçtiği her evrimden etkilenerek şekillenen sanat, kısaca insanın duygu yoğunluğunun bilinçli bir emekle estete edilmiş halidir.

İnsanlık tarihinde sınıflı topluma geçişle beraber iki karşıt sınıfın doğuşu (ezen ve ezilen), sanatın da bu somut özgülde karşıt biçimde gelişmesine yol açmıştır. Kısaca özetleyecek olursak sanat insan oğlunun tarihsel evrimiyle direk alakalı ve paralel gelişmiş ve halen gelişimini bu özgülde sürdürmektedir. Coğrafyamızda hakim sınıfların (dünyada olduğu gibi) "sanat sanat içindir" anlayışından hareketle, sanatı toplumun yaşamından soyut ele alarak ortaya koyması elbetteki kendi sınıfsal çıkarlarına denk düşmekte ve sanatı toplumun bilinçli üretimini olmaktan alıkoymaktadır. Toplumu kullandırmak, köleleştirme bilinci ile hareket eden hakim sınıfların sanat anlayışına karşı, Marksist sanat anlayışını benimseyen devrimci kültür-sanat kurumlarının bu noktada nicel eksiklikleri bulunmaktadır. Hakim sınıfın geniş kitleler üzerinde gerçekleştirdiği gerici sanat etkinliğini kırma noktasında çok az pratik hamlelere sahiptir. Bu hamlelerin çoğaltılıp kurumlaşması amacıyla toplumsal gerçekçi sanat anlayışından hareketle oluşan kültür merkezleri bu alanın çok önemli bir misyonu olma göreviyle karşı karşıyadırlar.

Bu bilinçle '94'ün 24 Temmuz'undan beri toplumsal gerçekçi sanat anlayışı çerçevesinde proleter sanat anlayışıyla üretimlerde bulunan kurumumuz -YÇKM (Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi)- sanat tarihiyle ilgili akademik, eğitimsel etkinliklerini geçmişte de birçok başlıkta yapmıştır.

'98 Kasım'ı itibarıyla da "Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum" ana başlığı altında baş-

YÇKM Aylık Etkinlik Programı

layacak olan sanatın tarihsel evrimini konu alan etkinlikleri, sanatın birçok dalında materyalist bilimsel bir dille izleyicisiyle buluşturacaktır. Tiyatro, müzik, şiir, resim vb. gibi sanatın birçok dalını kapsayacak olan "Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum", bu alanda sorgulayıcı, eğitici ve bilinçlendirici bir içerikle dostlarımıza 1 Kasım'dan itibaren ulaşacak ve her ayın sonunda ise "sanatın diliyle insan ve toplum etkinliklerini tartışıyor" başlığıyla yaptıklarını izleyicisiyle tartışarak daha da bir zenginleştirecektir.

Tüm dostlarımızı 1 Kasım itibarıyla başlayacak bu etkinliklerimize katılmaya ve yüz çikçe tartışmaya çağırıyoruz.

Haydi dostlar! Sanatı insanlığın tarihiyle öğrenmeye, kavramaya, tartışmaya!

YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ KASIM AYI ETKİNLİK PROGRAMI

1 Kasım Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-1

Türk Tiyatrosu'na Toplu Bakış ve Komedi Sanatı
Sunanlar: Ayşen Şahin, Nazif Uslu
Saat: 14:00

6 Kasım Cuma
Film Gösterimi: Manisa Tarzanı
Saat: 19:00

7 Kasım Cumartesi
Film Gösterimi: Z' Ölümsüz
Saat: 16:00

8 Kasım Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-2
Konu: Ayaküstü Komedinin Felsefesi (Philo-Up)
Sunan: Nazif Uslu
Katılımcı: Zeki Taş
Nöbetçi Felsefeci
Saat: 14:00
Konser: Koma Amed (MKM)
Saat: 17:00

ANTALYA VE DENİZLİ DE HADEP GENÇLİK ŞÖLENLERİ

Halkın Günlüğü/Antalya: HADEP Gençlik Komisyonları'nın 24 Ekim günü Antalya'da 25 Ekim günü Denizli'de organize ettiği gençlik şölenleri coşkuyla gerçekleşti.

Polisin yoğun önlem aldığı gençlik şölenlerinden Denizli'de yapılan şölen esnasında, HADEP Gençlik Komisyonu'ndan bir yönetici gözaltına alındı. Gençlik şölenlerine İstanbul'dan katılan ve Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde faaliyet gösteren Grup Munzur'a Antalya ve Denizli'deki şölenlerde yoğun ilgi vardı. MKM'de çalışmalarını sürdüren Koma Amed ve Ozan Xenemir'in de katıldığı şölenlerde atmosfer devrimci dayanışmanın hakimiyetindeydi.

Antalya'da 4 bine yakın insanın katıldığı şölene saat 20:00'de başlandı. HADEP Halkçıları Ekibi, HADEP Gençlik Komisyonu Tiyatrosu, Ozan Xenemir, Grup Munzur ve Koma Amed gecede sahnaya aldılar.

Denizli'deki şöleni ise yaklaşık 2 bin kişi izledi. Saat 14:00'te başlaması gereken gece teknik aksaklıklardan dolayı saat 16:00'da başladı. Buradaki gecede sahnaya Halk Oyunları Ekibi, İzmir MKM'de çalışmalarını sürdüren Ozan Cezmi, Grup Munzur ve Koma Amed sahnaya aldılar. Koma Amed ve Grup Munzur şölenlerin bitiminde, bundan sonra sık sık birlikte ortak etkinliklerde bir araya gelmenin gerekliliği ve güzeliğinden hareketle İstanbul'a döndüler.

13 Kasım Cuma
Film Gösterimi: Full Metal Jacket
Saat: 19:00

14 Kasım Cumartesi
Film Gösterimi: Manisa Tarzanı
Saat: 16:00

15 Kasım Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-3
Konu: Aşk Ve Kavga Şiirleri
Sunan: Nazif Uslu
Katılımcı: Ayten Mutlu
Saat: 14:00

20 Kasım Cuma
Film Gösterimi: Ülke Ve Özgürlük
Saat: 19:00

21 Kasım Cumartesi
Film Gösterimi: Yanımda Kal
Saat: 16:00

22 Kasım Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum-4

Konu: Resim Sanatında Epik
Sunan: Nazif Uslu
Katılımcı: İrfan Ertel
Saat: 14:00
Konser: Emre Saltık

27 Kasım Cuma
Film Gösterimi: Manisa Tarzanı
Saat: 19:00

28 Kasım Cumartesi
Film Gösterimi: Z' Ölümsüz
Saat: 16:00

29 Kasım Pazar
Sanatın Diliyle İnsan Ve Toplum
Kasım ayı etkinliklerini tartışıyoruz
Saat: 14:00

Komünist ve devrimci tutsaklar

bir kez daha faşizme diz çöktürdü

Geçtiğimiz hafta içerisinde, karşı-devrimci terör, Ceyhan'daki komünist ve devrimci tutsakların en doğal hakları olan özgürlük girişimini bahane ederek, şiddetini esir savaşçılara yöneltmişti. Daha doğrusu sürekli olarak karşı-devrimci terörün hedefi durumunda olan esir savaşçılara karşı yeni bir saldırı dalgası yöneltilmişti. Bu saldırı dalgası, diğer devrimci mevzilere yönelik saldırılardan bağımsız düşünülemez.

Bilindiği gibi PKK Genel Başkanı A. Öcalan'a yönelik suikast girişimleri; MED TV'ye yönelik uydu terörü ve Azadiya Welat Gazetesi'ne yönelik "alışlageldik" terör uygulamaları ile HADEP'e yönelik siyaset yapma yasağı gibi karşı-devrimci saldırılarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hedef haline getirilmişti. Ki bu saldırı halkasına Ölkede Gündem Gazetesi'ne getirilen bir aylık "kapatma cezası" ile bir yenisi eklenmişti.

Faşist Türk devleti, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne yönelik bu sindirme ve yoketme hareketinin yanında, diğer devrimci mevzi-

lere yönelik saldırılarını ihmal etmiyor; aynı paralelde artırarak devam ettiriyordu. Nitekim tüm bu devrimci mevziler içerisinde Cumartesi Anneleri'nin direnişlerini kendisine ilk hedef haline getirmişti. Cumartesi Anneleri'nin saygıya değer direnişleri, gelen saldırı dalgası karşısında geri adım atmaya devam ederken, faşist Türk devleti diğer devrimci mevzilere de saldırmaktan geri durmuyor, artan saldırılarını devam ettiriyordu. Kurtuluş Gazetesi'ne yönelik baskın ve çalışanlarına yönelik gözaltı bunun örneğiydi.

Esir kamplarına yönelik artarak gelen ve 23 Ekim direnişleriyle genişletilen saldırı dalgası da bu karşı-devrimci saldırıdan bağımsız değil; tamamen onun bir parçasıydı. Ceyhan'da girişilen özgürlük eylemi ise tamamen bu saldırılara bahane edilmiştir. Yani bu girişim olmasa dahi bir saldırı gerekçesi bulunacak ve saldırı gerçekleştirilecekti. Nitekim komprador medya aracılığı ile devrimci tutsaklara yönelik karalama kampanyası bunun işaretini vermektedir.

Esir kampları bu genel ve özel saldırılar karşısında haklı bir refleks göstererek hareketlenmeye başlamış; irili ufaklı direniş eylemleri sergilemiştir. Bir yandan Abdullah Öcalan'a yönelik suikast girişimini protesto eden ulusal kurtuluş savaşçıların bedenlerini ateşe verme eylemi sürerken, diğer yandan da komünist ve devrimci savaşçıların gelen saldırı dalgasını püskürtmeye yönelik direnişleri sürüyordu. 23 Ekim'de Çankırı'ya yönelik saldırı bardağı taşan son damla olmuş ve direnişlerin artarak sürmesine sebebiyet vermiştir. Bergama ve Ümraniye Esir Kampları'nda başlayan ve akрасından Buca, Ankara, Çanakkale, Bursa Esir Kampları'nda gerçekleştirilen rehin alma eylemleri, direnişi üst boyuta sıçratmış ve yapılan direniş karşı-devrimci saldırı dalgasını püskürtmüştür.

Direnış Cezaevleri Merkezi Koordinasyonunun Adalet Bakanlığı yetkilileriyle yaptığı anlaşma ile son bulmuştur:

"Ceyhan Cezaevi'nde devrimci tutsakların yaralanması, hücrelere ve müşahadeye kapatılması ile sonuçlanan saldırılara karşı; çeşitli cezaevlerinde başlayan direnişimiz Cezaevi Merkezi Koordinasyon'u ile Adalet Bakanlığı'nın görevlendirdiği yetkililer arasında sürdürülen görüşmelerde tutsakların taleplerinin kabul edilmesi ile sonuçlandırılmıştır.

Kabul edilen taleplerimiz şunlardır:

1- Ceyhan Cezaevi'ndeki tutsaklara yönelik hücre ve müşahade uygulamasına son verilecek, en kısa sürede tutsaklar koşullara verilecektir.

2- Ceyhan Cezaevi'ndeki statüye -normal işleyişe- dönülecektir.

3- Saldırılarda yaralanan tüm tutsakların tedavisi yapılacaktır.

4- Tutsaklar hakkında idari soruşturma açılmayacaktır."

Merkezi Koordinasyon'un bu açıklamasına direnişte yer alan ve Sağmalcılar'da tutsak olan THKP-C/HDO dava tutsakları da katılmıştır.

Devrimcilerin kazanımı ile sonuçlanan bu direnişlerde özellikle değinilmesi, ihmal edilmemesi gereken iki nokta vardır: Bunlardan **birincisi**; direnişlere katılmayan örgütler içerisinde özellikle PKK'nin durumu. **İkincisi** ise Cezaevleri Merkezi Koordinasyon'un bulunduğu Sağmalcılar'ın üstü kapalı bir şekilde devlet tarafından katliam hedefi olarak gösterilmesidir.

23 Ekim direnişlerine katılmayan örgütlerde vardı. Bunların başında PKK geliyordu. Peş sıra PKK ile hemen hemen aynı politikayı benimseyen DHP ve TDP. Bunların yanında ise halen ÖDP'li olmadıkları ısrar eden "aşk ve devrim" örgütleri TKP ile Dev-Yol ve düzene endekslenmede onlarla at başı yarışan reformist TDKP direnişe katılmayan örgütler arasındaydı.

ÖDP ve TDKP gibi reformist hareketlerin, muzdarip oldukları çizgi gereği zindan politikaları da aynı çizginin ekseninde dönmektedir. Dolayısıyla "aşk ve devrim"le meşgul ya da sadete ve sadete işçi "gündemi"yle meşgul bu hareketleri değerlendirmeyi çokta gerekli görmüyoruz. Nitekim PKK'yi çok yakından "destekleyen" bu ÖDP'liler Öcalan'a yönelik suikastı protesto amaçlı yapılan açlık grevlerinde de görmekteyiz.

Ne ki, PKK'li esir savaşçıların bazı tutumlarını anlamlandırmak mümkün değil. Her ne kadar zindan politikaları gereği bu tür direnişlerde yer almasalarda, bu tür direnişler karşısında girdikleri olumsuz tutumlarını; eylem karşıtı pratik tavırlarını yanlış görüyor ve en başta da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni yaraladıklarını düşünüyoruz. Çünkü, **birincisi**, devrimci hareketin cılız olan mücadelesi karşısında siemkar bir tutum takınan kendileridir. Oysa ki PKK'nin bu tavrı, devrimci hareketin gelişmesine değil, daha da gerilemesine sebebiyet verir. **İkincisi** ve çok daha önemlisi gelişen bu genel saldırı dalgasının önemli hedeflerinden biri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'dir. Dolayısıyla kendilerinin de yer alma-

sı gerektiği böylesi bir direnişte, bırakalım direnişe katılmayı, direniş karşıtı pratik tutum almaları oldukça düşündürücü ve kaygı vericidir. Zira ulusal kurtuluş savaşçıları -yanlış da olsa- girdikleri son ateşkes süreciyle bir kez daha görmüş olmalıdırlar ki, bu savaşta birlikte yürüyecekleri güç ne Türk hakim sınıflardır, ne diğer gerici ve emperyalist devletlerdir ve ne de güce göre dümen kıran ve gerektiğinde devrimcileri satmaktan geri durmayan reformist hareketlerdir. Birlikte yürüyecekleri tek güç devrimci hareketler.

Değinilmesi gereken ikinci önemli konuya gelecek olursak; hakim sınıflar ve bilinmem kaç kanaldan işleyen mikrofonları komprador medya, "eylemler tek merkezden yönetiliyor" açıklamaları ile, üstü kapalı bir şekilde Merkezi Koordinasyon'un bulunduğu Sağmalcılar'ı hedef göstermiştir. Bu, karpıya gelecek olan Mart felaketinin tepelerdeki ilk işaretidir. Devlet, Sağmalcılar'ı katliam hedefi durumuna getirmektedir.

Oysa "tek merkezden" yaygaralarına rağmen, direnişin gelişim seyridinde de görüldüğü gibi eylemler Sağmalcılardan değil, diğer alanlardan gelişmiştir. Faşist Türk devletinin çözemediği ya da emekçi kitlelerden gizlemeye çalıştığı devrimcilerin dayanışma duygusu ve düşman saldırılarına karşısında birbirleri için kendilerini feda etme tutkusudur. Ayrıca devletin örgütlü saldırısı karşısında, tutsakların örgütlü direnişini kabullenememektir. Oysa bu meşru bir hak. Esir savaşçıların örgütlü yapısını dağıtmak ve dayanışma bilincini yoketmek isteyen devlet, yanılıyor; hem de ciddi derecede. Çünkü haklı ve meşru bir zeminde duran esir savaşçılardır; oysa kendileri gayri-meşru bir noktada durmaktadırlar. Cunta dönemlerinde dahi tutsakların yarattığı iletişim sistemleri karşısında çılgına dönen devletin halini kendileri de bizler de oldukça iyi bilmekteyiz.

24 EKİM TARİHLİ AÇLIK GREVLERİ

Oldukça sinsi ve çirkef yöntemler ile savaş yürüten faşist Türk devleti, geçtiğimiz ay içerisinde bu sinsi yöntemlerinden birini daha uygulayarak PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a suikast girişiminde bulunmuştu. Başarısız olan bu suikast girişiminin iç yüzü bizzat Abdullah Öcalan tarafından deşifre edildi. Ki o tarihten bu yana suikastı protesto eden eylemlilikler düzenlenmektedir. Bunlardan en saygı uyandıranı ve adeta gözlelere batan bir işne gibi tüm insanlığı rahatsız ederek Kürt ve Kürdistan gerçekliğini anlatmaya çalışan esir kamplarındaki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçıların bedenlerini ateşe vermesiydi. O ateşler ki, tüm ezilen ulus ve halkların kurtuluş savaşlarının meşalesidir. Şehitlerimizin onunda saygıyla eğiliyor, anılarını yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Kitle gösterileriyle protesto edilen suikast girişimi zindanlarda ise tutuşan bedenlerin yanısıra onbinlerin açlık grevi ile protesto edildi. 24 Ekim'de PKK'nin başlatmış olduğu üç günlük açlık grevine TKP(ML), MLKP, TDP ve DHP'nin yanısıra Direniş Hareketi, TKP/ML, DY ve HKG dava tutsakları da katıldı.

Bu eylemin anlamı birçok devrimci yapı ve devrimci tarafından anlaşılmış değil. Elbette ki eylem grupçu gözlemlerle bakılır ya da "lider fetişizmi" olarak değerlendirilirse bu eylemin anlamı çözülemez. Oysa '71 devrimci çıkışının yarattığı değerlere bakılır ve o değerlere sahip çıkılırsa anlaşılması o kadar da zor olmayacaktır.

'71 devrimci çıkışı ve önderleri teorik ya da pratik çalışmalarla oldukça önemli değerleri miras bırakmıştır. Bu miraslardan biri, THKP-C Önderi Mahir Çayan'ın, THKO önderlerinin idamını engellemek için giriştiği eylem ve THKP-C'nin yenilgisi pahasına gösterilen fedakarlıktır. Hemen hemen bütün devrimciler bu önderleri örnek aldığını söylemiş olsa da, uzayıp gelen yıllar içerisinde onların yarattığı bir çok değerlerde önemli tahribatların yaratıldığı da inkar edilemez. Bu tahribatlardan biri de meselelere yaklaşırken devrimin genel çıkarları noktasından bakmaktansa, kendi grubumuzun çıkarları noktasından bakmaktır. Yani grupçuluktur. Oysa Mahir Çayan, Denizlerin ulkemiz devrimi açısından önemini biliyor ve bu bilinçle hareket ediyordu.

Ne ki, günümüzde bu örnekleri gömek pek mümkün değil. Bir hareketin önderine yönelik saldırılar olduğunda bırakalım onun için can vermeyi, bir basın açıklaması yapmayı dahi çok görüyoruz. Buna en iyi örneklerden biri 1994 yılında DHKP-C Önderi Dursun Karataş'a yönelik, Fransız emperyalizminin geliştirmiş olduğu karşı-devrimci operasyondur. Dursun Karataş ve DHKP-C açısından oldukça kritik olan ve doğal olarak devrimci hareket açısından önemli bir kayıp olacak olan bu operasyonda, eyleme geçen sadece DHKP-C'liler olmuştur.

Faşizmin DHKP-C'yi önderliğiyle birlikte imhaya yöneldiği bu süreçte devrimci hareket (komünist hareket bunun dışında değildir,) çeşitli kayıplardan ve özellikle grupçuluk ilkesinden dolayı DHKP-C önderliğine yönelik komploya adeta seyirci kalmıştır. Açık ki, bu duyarsız davranış tarzının devrimci dostluk ve dayanışma gibi büyük erdemlerle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Keza bu davranışın '71 devrimciliğinin yarattığı değerlerin aşındırılmasına hizmet ettiğini belirtiyor ve devrimci hareketin '71 devrim önderlerinin yaşamları pahasına yarattığı değerlere gerçekten sahip çıkmalarını istiyoruz. '71 devrimciliğinin devamcısı olma iddiası da bunu gerektirmektedir.

İşte, bu bilinçle; grup çıkarlarının değil, devrimin genel çıkarlarıyla meselelere yaklaşırsak PKK Genel Başkanı A. Öcalan'a suikasta yönelik protesto eylemlerinin anlamını çözebiliriz. Bunu çözdüğümüz oranda da yapılan 24 Ekim açlık grevi eylemini anlamlandırabiliriz. Belki 23 Ekim günü gelişen direnişler ve Ölkede Gündem'in kapatılmasından dolayı, 24 Ekim eylemi kamuoyuna pek yansımadı. Ancak bu eylemlilik de en az diğeri kadar anlamlı ve değerlidir. Onbinlerin açlık grevi eylemini ve bedenlerini tutuşturan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçıların selamlıyoruz. ●

"Tinerici çocuk vahşeti" ile gizlenen;

faşist diktatörlüğün gerçek yüzüdür

Anımlar Günü, Babalar Günü, Çevre Günü, Barış Günü, Sevgililer Günü vs. vs. derken mizahlara konu olacak o kadar çok "özel" gün ilan edilmiştir ki, bunların tümünü akılda tutmak bir hayli zor. İşte, o "özel" günlerden birisi de "5 Ekim Dünya Çocuklar Günü"ydü! Birçok "özel" günde olduğu gibi, bu günde de ülkemiz çocuklarının sorunları "vatanın ve milletin bekaasına" zarar getirilmeyecek bir tarzda, bir günlük formalite etkinlik ve açıklamalarla kazasız belasız atlatılıp geçilirdi. Geçen yıllarda hep böyle olmuştu.

Adet olduğu üzere, devlet erkânından herhangi bir zat televizyon ekranları ya da gazetelerde kısa demagogik açıklamalarda bulunarak çocukların sorunlarına "egilir", bunu da yüce devlet babarın çocuklarıyla ne kadar da yakından ilgilendiğinin ispatı olarak gösterirdi. Ya da, herhangi bir sosyete kadını, tüm televizyon kanallarını da davet ederek çocuk yuvalarından birini ziyaret eder, çocuklara hediye dağıtıp onların başını okşardı. Bir de, profesyonel oyunculara tay çıkartacak şekilde, usulden birkaç damla gözyaşı doker, çocuklara olan bu inanılmaz "ilgi ve sevgisi" yüreklerimizi parçalardı. Ya da bilmem hangi profesör çocukların içinde bulundukları durumun psikolojik analizini yapar, ailelere çocuklarına dikkat etmelerini buyururdu. Ya da, herhangi bir burjuva gazetesinde bolca istatistik verilerin eşliğinde çocukların içinde bulunduğu ekonomik koşullar "tüm çıplaklığıyla" gözler önüne serilirdi. Ve böylece bir "özel" gün daha anlam ve önemine uygun bir tarzda kutlanılmış olurdu!

Bu yılda neden böyle olmasındı? Ama öyle olmadı. Deyim yerindeyse çocuklar ülke gündemine adeta bir bomba gibi düştüler. Ne varki bu çocuklar, ana dili yasaklanmış, her türlü yaptırım ve zora maruz kalmış Kürt çocukları değildi. Hakkarî'de çöplükten beslenen çocuklar da değildi. Ailelerinin içinde bulunduğu türlü sıkıntılardan dolayı çalışmak zorunda bırakılmış milyonlarca işçi çocuk da değildi. Türk polisi tarafından işkence yapılmış çocuklar ise hiç değildi.

Ülkenin gündemine bomba gibi düşen "Tinerici çocuk vahşeti"ydi.

"Sadistçe seri cinayetler işleyen dört çocuk bütün Türkiye'yi şoka uğratmıştı." "Sergisiz, sahihsiz sokaklarda büyüyen ve çoğu fiziksel ve zihinsel hastalıklara sahip olan bu çocuklar, önem alınmazsa daha çok can yitireceklerdi." Derhal önem alınmalıydı. Alındı da. Komprador medyadan tutalım da devlet erkânına, psikoloğundan "sağduyulu" vatandaşına vb. vb. hem savcı oldular hem de mahkeme heyeti. Hem ölüm fermanı verdiler hem de onayladılar. Tinerici çocuklar ise davalıydılar ve onlar mahkum edilmişlerdi!

Alınan "önlemler" ise öyle mide bulandırıcı ve alçakçaydı ki, polisin başlatıldığı ti-

nerici çocuk avına toplum olarak katılınması çağrıları yapılmaktaydı.

Halbuki, yaşanan olay acıydı ama toplumsal sorunlar yumağının insanları hangi sonuçlara iteceğinin de tipik bir örneği idi. Tıpkı, aynı günlerde yaşanan, bir annenin "çocuğumun içine şeytan girdi" diyerek kendi çocuğunu öldürmesi gibi. Tıpkı, askerliğini T. Kürdistanı'nda yapmış, Kürde karşı uygulanan akıl almaz yöntemlere ortak olmuş birisinin, askerliğini bitirip döndüğünde kendi yeğenine tecavüz etmesi gibi.

Kim, adli bir vaka anlamında, Hanım Yeşilyurt ile Serpil Yeşilyurt'a yapılmış ve Serpil öğretmenin öldürülmesini tasvip edebilir ki? Tüm neden ve niçinlerinden soyutlanarak bakıldığında bu basbayağı vahşice bir eylemdi. Üstelik bu dört çocuğun kurbanları, İstanbul'un varoşlarında devlet baskısından, ağır ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel sorunlardan bunalmış bir halde yaşam mücadelesi veren emekçi sınıflara mensup milyonlarca insandan ikisiydi.

Evet, vahşiceydi! Ama, dört çocuğu bu suça iten neden ve niçinlerinden soyutlandığında. Komprador medya da bunu yapıp zaten. Çünkü çıkarları bunu emrediyordu. Zira, işin ucu gelip emperyalist-kapitalist sisteme, Türk hakim sınıflarının faşist diktatörlüğüne dayanıyordu. Bu yüzden ki, neden ve niçinlerini sormadı, sorgulamadı. Aksine, diğer toplumsal sorunlar gibi, bu olayı da magazinleştirdi. Kuşa çevirdi. "Vahşet"ti, "tiner çeken 4 sadist çocuk"tu, "cinsel sapkınlık"tı, "idam edilmeleri gerekir"di, "akıl hastası" idiler, "ailelerini de araştırmak gerekir"di. Günlerce bu çerçevede yayınlar yapıldı, yazıldı, çizildi. Nihayetinde, gerekli zemin yaratılınca, sokak çocukları Türk polisi tarafından köpek toplanır gibi toplan-dılar. İşkencelere maruz kaldılar.

Kimilerine göre onlar; "kurbanlarına uygunladıkları işkenceyi büyük bir soğukkanlılıkla dile getirirken suni adabları bambaşka olan bir dünyadan gelmiş, ölüme tapınan bir kültürün küçük müridleri gibiydiler." Halbuki, onlar uzun süreden beri yanı başımızdaydılar. Beyoğlu'ndaydılar, Taksim'de, Bakırköy'de, Kadıköy'de, Bostancı'daydılar. Yoksulluk, işsizlik, aile içi geçimsizlik ve daha birçok nedenden dolayı sokakta yatıp kalkıyorlardı. Son yıllarda, T. Kürdistanı'ndaki devlet zulmünden kaçıp varoşlara akan yığınlardan katliamlarla birlikte sayıları daha da artmış durumda. Binbir zorluk ve sıkıntı içerisinde. Canları ise pazarda. Bugün varsalar yanın belki yoklar. Üstüne üstlük, bu insanlar toplum tarafından dışlanmış durumdadır.

Psikologlara göre ise; "genellikle iyileşemez fiziksel ve zihinsel hastalıklara sahip olmaları görülür. Giysileri kirli ve çenstir. Zarar verme, öfke gibi duygularını içlerine atarlar. Çoğunlukla seksüel olarak yetimsiz ve tecrübesizdirler. Seksüel tatmin cinayetle birlikte gerçekleşir. Sadist davranışla-

rının kökeninde çocukluk dönemi yatar. Her men hepsi parçalanmış aile çocuklarıdır. Yarasının ailesinde akıl hastalığı vardır." Ya işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı, kültürel-siyasal sorunlar, bunların kaynağı sömürücü hakim sınıflar, Türk devletinin zulmü. Bu gerçekleri saklayıp işi genlere, ailelerindeki deli sayısına bağlamak, sömürü ve zulme ortak olmak demektir. Bu olayda, ha bire medyaya demec veren psikologların yaptığı da budur.

Kimilerine göre ise onlar; "Enerjileri, hıncı ve öskeleriyle başıboş iler gibi şehrin karanlıklarında dolanıyordular." Duygu Asena gibileriyse bir "toplumsal gazetecilik" olayı daha gerçekleştirmişler, "dört vahşi çocuk"la röportaj yapıp kamuoyunu "kürdün ilk bıçak sapladığı, boşalırlar neler hissettikleri" noktasında bilgilendirmişlerdi.

Faşist devletin bakanı Aysel Göksoy'a göre ise; O çocuklar linç edilmeliydi. Onların ailelerini de araştırmak lazım'dı. Peki ya, T. Kürdistanı'nda onlarca çocuğa, genç kıza tecavüz eden Türk asker, devlet korucusu. Peki ya, işkencehanelerde devrimci kadınlarımıza, erkeklerimize tecavüz eden işkenceciler. Onlar da asılmalı mı Aysel Göksoy? Hayır. Çünkü onların yaptığı kutsaldır! Vazifelerini yapmışlardır!

Ellerinden gelse bu çocukları idam edeceklerinden kuşumuz yoktur. '80 döneminde kendi cuntacı yasalarını bile çiğneyip 17 yaşındaki devrimci Erdal Eren'i idam eden de bu devletti. Gaziantep'te baklava çaldılar diye çocuklara 9 yıl ceza veren de. "Bu devlet için kurşun sıkan", yüzlerce devrimcinin, demokratın kanına giren, her türlü kirli işi yapan çeteleri sözde yargılayıp serbest bırakan da bu devlet. Çünkü, devletin kendisi en büyük çete. En büyük uyuşturucu taciri de bu devlet. Asya'dan Avrupa'ya olan uyuşturucu trafiğinin yüzde sekseninin Türk devleti aracılığıyla yapıldığını bilmeyen var mı? Bunu kendi besleme medyası bile yazmak zorunda kaldı.

Belli bir dönem boyunca yazılı ve görsel medyada mide bulandırıcı bir tarzda işlenen bu olay, şimdilerde ise artık haber değeri taşımaz oldu. Ne de olsa bu toplum gündemlerin sık sık değişmesine alışkındı. Üstelik, hakim sınıflarca uygulanmaya konacak olan onlarca sunni gündem tezgahı komprador medyayı görevle çağırırmaktaydı. Kaldı ki, magazinleştirilerek, bu olaya kaynaklık eden sömürü ve zulüm düzeni ise ustaca gizlenmişti.

Adına "uygarlığın yüzyılı" denilen bu yüzyıl, dünya işçi sınıfına, ezilen halklara ve uluslarına en büyük barbarlıkları tattırdı. Emperyalizmin ekonomik tahakkümü ideolojik ve kültürel tahakkümüyle at başı gitti-gidiyor. Adına "çağdaş kişilik" denilen bireyci, bencil, para, mal, şöhrat düşkünü yoz kişilik dünya işçi sınıfı ve halklarına "uygar olma" adına dayatılıyor. "Azami kar" amaç ise, herşey bu amaca

tabi olmalıdır. Emperyalizmin felsefesi böyle işliyor.

Böyle bir ortamdan en fazla zarar gören kesimlerden birini de çocuklar oluşturuyor. Birkaç istatistik veriden hareket edildiğinde dahi çocuklar açısından işin ürktücü boyutları kendisini ele veriyor. Özellikle sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde yaşayan, ezilen halkların, ulusların çocukları açısından.

FAO (Birleşmiş Milletler Gıda Fonu) raporlarına göre günde 40 bin çocuk açlıktan ölüyor. "Azami kar" elde etmek için herşeyi araca çeviren anlayış, çocukların işgücünü, etini de pazara sunmaktan, sektör haline getirmekten çekinmiyor. Dünyada, çalışan çocuk sayısı 100 milyon. Yaşları 5 ila 15 arasında değişen 10 milyon çocuğun fuhuş sektöründe çalıştırıldığı tahmin ediliyor. UNICEF'in '94 yılı raporlarına göre; "Çocuk ticareti, Asya ve Latin Amerika'da ki birçok ülkenin ekonomisinde çok önemli bir rol oynamaktadır." Yine UNICEF'in raporlarına göre, son 10 yıl içerisinde meydana gelen savaslarda ölen çocuk sayısı 2 milyon, sakat kalanlar ise 5 milyon. Buna bağlı olarak, sokakta kalan çocuk sayısı ise 12 milyon. Bunların resmi rakamlar olduğu düşünüldüğünde gerçek rakamların çok daha ürktücü olduğu açık.

Ülkemizdeki "demokrasi havarisi" batıcılarımızın kiblegahlarından ABD ve Avrupa'da da durum vahim. ABD'de, daha ilkokula giden iki çocuk "Rambo"ya özenerek kendi arkadaşlarını gerçek silahlarla tarayıp katlediyor. Belçika'da ortaya çıkartılan ve ucu siyasetçiler ile polise kadar uzanan Dautroux Çetesi yüzbinleri sokaka dökmüştü. Küçük çocukları kaçırıp tecavüz etmiş, pazarlamış sonrasında ise katletmişlerdi.

Türk hakim sınıfları, ordu, MGK medyası, faşist düzen partileri, devlet kuruluşları, "askeri kitle örgütleri" bu günlerde "Cumhuriyet" in 75. yılını vesile ederek "Milli Mütabakat" oluşturmaya çalışıyorlar. Ne varki, aynı süreçte de, SEKA işçisini kapının önüne koymaya çalışıyorlar. Köylüler devletin tarım politikasını protesto etmek için mitingler yapıyor, ürünlerini yakıyorlar. Öğrenci gençliğin "Demokratik Halk Üniversiteleri" şiarıyla başlattığı mücadele polis, sivil faşist, YÖK kışkırtıcı etkisizleştirilmek isteniyor.

İşçisine, köylüsüne, Kürdüne, öğrencisine düşman olan hakim sınıflar kimlerin "Cumhuriyeti"ni kutluyor? Zira, "Türkiye Cumhuriyeti", işçi sınıfı, ezilen halklar ve Kürt ulusu için faşizm demektir. Bu devlet çocuklara da düşmandır. Kürt çocuğuna da, işçi çocuğuna da, sokak çocuğuna da. Halk çocukları da gerçek kurtuluşlarını demokratik halk devrimiyle, halk savasıyla elde edeceklerdir. Bunun dışındaki arayışlar belki birileri için hoş olabilir, ama boştur ●

"Gerçekçi olup, imkansızı isteyelim"

Ülkemizde hakim sınıflar hiç bir zaman bu son yıllarda ve aylarda oldukları kadar savaş çığırtkanı olmamışlardır. "Cumhuriyetin" 75. yılı kutlamaları, bir kutlama ve şenlik havasından daha çok dünya aleme kendini ispatlama, "gözünü oyanız, tepeleriz, kimse bize yan bakamaz" gibi söylemlerle kabadayılık gösterisi şeklinde geçti. Bu sadece Suriye'ye dönük değil kesinlikle; gerek iç gerek dış tüm çelişkiler, çatışmalar karşısında hakim sınıflar gerçekliklerini bu şekilde ifade ediyorlar.

Bunun nedenleri anlaşılabilir değil elbette. Emperyalist sermayenin içine girdiği krizle bağlantılı olarak derinleşen iç çelişkileri, "çete savaşlarıyla" görüldüğü gibi, "Topal cinayeti, Malki cinayeti, Tank Ümit'in kaybolması" vb. olaylarla bizzat silahlı biçimlere bürünmüşken, yani hakim sınıflar kendi aralarında bu düzeyde bir dalaşın içerisindeyken, kendi iktidarlarına yönelen her türlü tehdit karşısında saldırganlaşmaları doğaldır ve dedğimiz gibi anlaşılabilir değildir.

Faşist diktatörlüğün bu özelliği yeni veya dönemsel değil öz itibarıyla. Demek istediğimiz, bu özün yoğunlaşması ve toplumsal yaşamda bugüne kadar ulaşamadığı tüm noktalara kadar yaygınlaşmasıdır. Sınıf şiddetini yoğunlaştırma ve yaygınlaştırma zorundalar çünkü aynı zamanda ezilen sınıfların, Kürt ulusunun mücadelesi karşısında belli bir çözümlü ve dağılma yaşamaktadırlar.

Genel tablo kısaca böyle... Bu tablo içerisinde YÖK'ün oynadığı misyon da kendi özgünlüğünde artmıştır. Ya disiplin yönetmelikleri (hatırlanacağı üzere geçen dönemin sonunda yasalaştırıldı), kılık kıyafet yönetmelikleri vs. ile üniversite gençliği artık hiçbir demagojiye yer bırakmayacak açıklıkla faşistleştirilmekte ve militarize edilmeye çalışılmaktadır. Bu uygulamaları ve yeni dönem politikalarını daha önceki yazılarımızda açtığımızdan fazla uzatmıyoruz. Ancak şunun anlaşılması önemlidir: Bugün üniversiteler basit bir sağlık sorununa, çevre sorununa bile muhalefet edebilecek, değişik bir söz söyleyebilecek duruşun dışındadır ve bilimle az çok uğraşmanın getirebileceği, egemen düşünceye karşı fikir oluşturma ka-

pasitesi yok denecek kadar az, en alt seviyede bulunmaktadır.

Açıktır ki bu tahribatin, bu çürümenin üniversitelerdeki yaratıcısı, mimarı YÖK'tür. Bugün YÖK'e karşı çıkmak, her zamankinden daha anlamlıdır bu haliyle. Düşüncenin, bilimin, insan olma onurunun, bilim adamı olma dürüstlüğü'nün bu kadar düşürüldüğü bir süreçte YÖK'e karşı çıkmak ayrı zamanda ciddi bir duruşa sahip olmayı zorunlu kılıyor.

6 Kasım'da, YÖK'ün kuruluş gününde, bugüne kadar az veya çok bir çok şey yapıldı. Öncelikle akıld tutulması gereken, bugüne kadar ortaya konan mücadele pratiğinin küçümsenmemesi gerektir. Evet bugüne kadarki mücadele tarihinde '80'lerden bugüne YÖK'e karşı belki somut kazanımlar elde edilemedi, somut geri adımlar atılamadı. Ancak, yine de eğer YÖK her sene yeni disiplin yönetmelikleri çıkarmak, yeni resmi sivil faşist örgütlenmeler yaratmak zorunda kalmışsa, bu aynı zamanda mücadelenin genelde aldığı boyutu ve ulaştığı aşamayı göstermektedir. Yanlış anlaşılmasın, somut kazanımların olamayışı veya bazı dönemlerde YÖK'e somut geri adımların atılamaması gençliğin mücadelesinin istenen düzeyde kendisini örgütleyemediğini göstermektedir ve bu olumladığımız bir şey değildir. Demek istediğimiz, bu haline rağmen bugüne kadar yapılanların, gerçekleştirilenlerin kendi içinde taşıdığı önem ve bunun kavranmasıdır.

Bunları şu sebeple vurguluyoruz. Politik gençlik grupları mevcut süreci değerlendirirken, gerek hakim sınıflar genel olarak, gerek üniversitelerdeki uzantısı YÖK'ü özel olarak teşhir faaliyetlerinde son tahlilde karamsarlık geliştirilmekte. Devletin azgınca saldırıları, şoven propagandaları ve faşist kadrolaşması, farkında olmadan bir yığınlık yaratıyor. Elbette bu ruh hali somut kavramlarla ve politik tespitlerle açıkça ifade edilmiyor. Fakat bu ruh haliyle ortaya konan politika ve öneriler beraberinde bu durumu oldukça somut yansıtır ve bu durum da geniş öğrenci yığınlarına "politik güven" vermiyor, sağlamıyor. Bu da daha önceki yazılarımızda değindiğimiz gibi kendi içinde bir kısır döngü yaratıyor. Gençliğin mücadelesinin önünü açmak yerine

onu gerileten ve ilerlemesini yavaşlatan bir rol oynuyor.

Tüm bunlara rağmen gençliğin şu veya bu bilinçle ve örgütlülük düzeyiyle mücadele içine çekildiğini söylemek de yanlış olmayacaktır. Fakat bunun kendiliğindenci ve bugün açısından reformizm kullanna doğru olduğunu da belirtmek gerekiyor. İşte tam da bu noktada ortaya koyacağımız politikaları ve öncelikle bizim kendi duruşumuzu net bir şekilde tanımlamamız önem kazanıyor.

Bu 6 Kasım, YÖK'ün kuruluşuyla birlikte (her ne kadar tarih olarak sonrasına denk düşse de) "Cumhuriyet" in kuruluş kutlamalarıyla yapılacak ve tam bir şovenizm kampanyasına dönüşecektir. Bugünlerde estirilen hava üniversitelerde o gün kendi içinde doruğa varınacaktır. Bu durumda 6 Kasım'ı anti-şovenist bir içerikle ele almak zorunlu oluyor. Kesinlikle ve kesinlikle gençlik bu çürütücü ve uyutucu propagandaya karşı bir duruş geliştirmek zorundadır ve bu balonu gücü yettiğince patlatmalıdır. Bu konuda atılacak her ciddi adım, bu amansız, yoğunlaştırılmış şovenizm propagandasına karşı gerçek bir silah haline dönecektir ve unutulmamalıdır; faşist diktatörlük anti-şovenist nitelikli her türlü faaliyete azgınca, vahşice saldıracaktır. Bu da bu konudaki mücadelenin önemini ve zorunluluğunu gösteriyor.

1998 yılında birçok ülkede gençlik sokakları zaptetti. Sömürücü sınıfların iktidarlarını sarstı. Güney Kore'de, Endonezya'da, Peru'da, Kolombiya'da ve en son Fransa'da... Günlerce sokaklarda çeşitli düzeylerdeki talepler için polisle çatıştılar ve gençlik hareketinin dünya çapında alacağı, alabileceği yeni boyutun ilk işaretlerini verdiler. '96 ve '97'deki çatışmalarla bizler de bu gerçekliğin bir parçası olduğumuzu göstermiştik. Bu haliyle anfiler, meydanlar, sokaklar bizleri yeniden beklemektedir. Bu, isteğimizin ve irademizin dışında bir olgudur. Ancak bu gerçekliğe bizim hazırlanmamız, bizim bilimsel dünya görüşümüzün ve devrimci iddiamızın gerekliliğidir, zorunluluğudur.

Sonuç olarak; 6 Kasım'da, anti-şovenist bir politik içerikle birleşebileceğimiz tüm kesimlerle birlikte davranarak ve her tür-

lü saldırıya hazırlanarak geniş yığınların, ileri kesimlerin, kendilerini ifade edebileceği platformları, ortamları oluşturmak zorundayız. Bu konuda Yurtsever Gençlik ile birlikte davranmak öncelikle ele alınmalıdır. Ki zaten **Birleşik Devrimci Güçler Platformu**, söylediklerimizin doğrultusunda misyonunu oynamalıdır.

Türk devletinin bölge halklarına karşı yürüttüğü gerici ve militarist politikalar, Kürt ulusuna karşı mutlaka imha operasyonlarıyla birlikte ele alınmalı ancak bu konuda yapılan ajitasyon ve propaganda faaliyeti kesinlikle bir günle sınırlanmamalıdır. Öncesi ve sonrasındaki günler, her türlü etkinlik ve ajitasyon/propaganda aracılığıyla değerlendirilebilmeli ve somut çağrılarla yapılabilir. Merkez bir eylem örgütlenmeye çalışılmalıdır. Yukarıdaki politika merkez alınarak, özelleştirme uygulamalarıyla işçilere yapılan saldırılar, Cumartesi Anneleri'ne yönelen saldırılar, memurların mücadelesi, bunların hepsi bizim meselemizdir ve buna uygun davranmamız da kaçınılmazdır.

6 Kasım ve dönem çalışmalarımıza ilişkin, tekrar olsa da, kılık-kıyafet yönetmeliğine ilişkin bir noktaya vurgu yapmak istiyoruz. Kılık-kıyafet yönetmeliğinin son süreci doğru kavranmasıyla birlikte üniversitelere dönük yanını sürekli işlemez gerekiyor. Ancak başörtü meselesi bizim ne laiklik adına ne de başörtücüler adına taraf olacağımız bir konu değildir. Bizim, gerici kılık-kıyafet yönetmeliğine karşı olmamız, kimliğimizin doğal bir sonucudur. Bu gerici yönetmeliğe karşı mücadele ederken, bu anlamda yanımızda kimin olacağı, bizim değil onun sorunudur. Bağımsız politikamız var. Bu yüzden "dincilerle birlikte eylem yapılır mı, yapılmaz mı?" tartışmaları bizim tartışmamız değildir.

Faşist diktatörlük, yediğimiz içtiğimizden, kılık-kıyafetimize kadar, düşüncelerimizden hayallerimize kadar el uzatıyor, denetlemek ve bastırmak istiyor. Evet sadece kanımızı, canımızı, emeğimizi, düşüncelerimizi değil, hayallerimizi bile sömürmek, ezmek, kontrol etmek istiyorlar, çürütüyor, düşürüyorlar. İzin veremeyelim ve "gerçekçi olup imkansızı isteyelim."●

ABD'nin Kuzey Irak tezgahı

Tarih 17 Eylül. Yer Washington. Irak Kürdistanı'ndaki egemen sınıf partilerinden Kürdistan Demokrat Parti (PDK) ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK)'nin başkanları olan Barzani ve Talabani, ABD'nin isteği ve dayatması sonucunda anlaşarak "barıştılar". Daha doğrusu ABD, kendi istediği "barış" bu her iki gücün temsilcisine dikte ettirdi. Yaklaşık 15 gün süren ABD güdüm-lü pazarlık ve tartışmalar 17 Eylül günü sonlandı. Barzani ve Talabani "tarihi" uzlaşmaya vardıklarını dünyaya ilan ettiler.

Hemde ABD Dışişleri Bakanı Madeline Albright ve yardımcısı David Welch'de bulunmaktaydı yanlarında. Bu durum çok bariz bir şekilde göstermektedir ki ABD, Irak Kürdistanı'na çok büyük önem vermektedir.

Önce yapılan uzlaşma metninde yer alan maddeleri aktarmakta fayda görüyoruz. Sonra ABD'nin bu anlaşmaya verdiği önemin nedenleri ve bu güçler üzerinde yaptığı hesap ve güttüğü amaca değineceğiz. Tabii ki, burada önemle belirtmemiz gere-

ken esas nokta, ABD icazetli ve İngiltere destekli Irak Kürdistanı'nda meydana getirilecek yeni bir oluşuma bu iki şahsiyet önderliğinde biçilen misyona ve bunlar üzerinden hesaplanan emperyalist emellerle karşı başta Kürt mazlumları olmak üzere tüm devrimci ve yurtseverlerin uyanıklığı elden bırakmamalıdır.

Basına yansıyan anlaşma metni şöyledir:

"PKK'ya üs verilmeyeceği gibi, karşı tavır alınarak da Türkiye'nin sınırlarına yönelik

ihlallere izin verilmeyecek.

-İkili Kürt lider de Irak'ın toprak bütünlüğüne saygı duyacak.

-Bölgesel mekanizmaların işleyişinde Türkmenler ve diğer azınlıklar 'aktif' rol oynayacaklar.

-Geçici bir dönemin ardından gelecek yaz bölgesel meclis seçimleri yapılacak, görüşmeler sürecektir.

-İktidar paylaşımı, bölgeden geçişlerden

elde edilen gelirlerin dağılımı, sınır güvenliği gibi çok kritik konular üzerinde mutabakata varıldı."

Şunun altını çizerek belirtelimki; ABD'nin bu iki lidere ve onlar şahsında Irak Kürtlerine karşı bu denli ilgi göstermesinin ana nedeni vardır. O da bu işbirlikçi konumundaki liderler aracılığıyla gerek Saddam iktidarını zayıflatmak ve oradan da kendisine usaklık yapacak Irak diktatörlüğünü ele geçirmenin zeminini yaratmak, gerekse burada radikal bir Kürt bağımsız ulusal hareketinin önünü bu güçler aracılığıyla şimdiden kesmektir. Tabii ki bu her iki amacın altında yatan temel gerçeklik ise ABD'nin bu bölgede ve Ortadoğu üzerinde bugünden yarına ekonomik, siyasi ve askeri çıkarlarını sağlama almak ve kendi pazar alanlarını daha da genişletmektir. Daha açıkçası ABD buraları birer küçük Amerika yapma peşindedir. Bu anlaşmanın ilk olmadığını, Dublin ve Ankara süreçlerinin bir devamı olduğunu; bu her üç buluşmada da belirleyici iradenin ABD olduğunu belirtelim. Ancak bilinmelidir ki, son anlaşmada İngiltere ve Türk devletinin rolleri diğer anlaşmalara göre yok denecek kadar azdır. Diyebiliriz ki bu uzlaşma tamamıyla ABD'nin kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlanmış bir anlaşmadır. ABD'nin çıkarları derken, bu haydutun böyle bir anlaşmada Türk devletinin çıkarlarını gözlemlediğini veya Ankara sürecini tümünden boşa çıkarttığını söylemek istemiyoruz. Söylemek istediğimiz şudur: Bir Dublin Anlaşması'nda İngiltere ve Türk devleti temsilcileri bulunurken, Washington sürecinde bu iki devletten hiçbir temsilci bulunmamıştır/bulundurulmamıştır. Dolayısıyla direkt olarak iradeleri bu anlaşmalara yansımıştır. Ancak bu devletlerin, özellikle de Türk devletinin Ankara sürecinde bu iki işbirlikçiye dayattığı koşullar, ABD tarafından gözönünde bulundurularak bir sonuca gidilmiştir. Türk devleti bu anlaşmadan birer, yani tüm yönleriyle memnun olmasada esasta memnun kalmıştır. Bunu Türk devlet yetkilileri ve usak kaleşörlerinin açıklamalarında rahatlıkla görebiliriz. Anlaşma metnindeki birinci madde de ifade edilen politika ve bunun karar altına alınması Türk devletinin Ankara sürecinde istediği ve dayattığı politikalarıdır. Bu durum, yani söz konusu güçlerin gerek PKK'ye karşı tavır almaları, gerekse sınır güvenliğini korumalarını taahhüt etmeleri başta Türk devletinin istediği şeylerdir. Bu madda üzerinde varılan anlaşmaya neresinden bakılırsa bakılsın, PKK'ye karşı alınmış bir tavidir. Bu, aynı zamanda ABD'nin PKK'yi istemediği, PKK'ye karşı olduğu, PKK'li bir Kürt oluşumuna müsaade etmeyeceği ve oradan da PKK'ye karşı her türlü vahşice saldırı politikalarını destekleyeceği anlamına gelir. Ki, Türk devletinin bu anlaşmadan daha bir haitalık zaman bile aradan geçmeden Suriye'ye karşı PKK'yi hedef alarak savaş ilan etmesi ve bu savaşı da ABD'nin bilgisi dışında yapmadığını belirtmesi, ABD ve Türk devletinin PKK'ye karşı ortak hareket ettiğini gözler önüne sermektedir.

Fazla uzağa gitmeye gerek yok. 1992 yılında ABD icazetli PDK ve YNK'nin etkisi altında kurulan Irak Kürdistanı'ndaki federasyon oluşumunun hemen ardından (Ekim'de başlayan) Türk devleti ile PDK ve YNK güçlerinin PKK'ye karşı birlikte savaş yürütmeleri, bu gerici ve karşı-devrimci faşist güçlerin gerçek niyet ve yüzlerini orta-

ya koymak için yeterli bir göstergeydi.

Zaten mevcut durumda, yani bu anlaşmanın peşi sıra direkt olarak PKK önderliğini hedef alarak ve onun şahsında da Suriye ile Ortadoğu halklarına gözdağı vermek için Türk devletinin yaptığı savaş çıkartkanlığının ardında yatan gerçeklikte; PDK ve YNK önderliğindeki bir oluşuma soluk aldirmek ve bu güçlerle PKK'nin Irak Kürdistanı'ndaki nüfususunu kırmak, en önemlisi de kendi Misak-ı Milli sınırları içerisinde PKK önderliğinde sürdürülmekte olan devrimci karakterdeki ulusal hareketi tasfiye etmek amaçlıdır. Bununla amaçlanan diğer bir planda, bölgede ABD-Türk ve İsrail eksenli hakimiyeti sağlamaktır. Daha açıkçası kendi güdümünde Türkiye ve İsrail'in jandarmalığını yapacağı bir bölge hakimiyeti istiyor ABD. İşte mevcut durumuyla Kürtler içerisinde bu haydutların kendi emellerine ulaşması için araç olarak kullanacakları güçte sözünü ettiğimiz yapılarıdır. Bu plan ABD'nin "yeni dünya düzeni"ni bölgede yaymaya ve egemen kılmaya dönüktür.

Tarihe bakalım: Emperyalizm hiçbir zaman mazlum ulusların ve halkların dostu olmuş mudur? Başka yerlere gidip örnek sunmaya gerek yok. İran-Irak savaşında Irak'ın yanında yer alan ABD, bu iki ülke arasında savaş bittikten hemen sonra Saddam diktatörlüğünün Halepçe'de kimyasal gaz kullanarak onbinlerce Kürt emekçisini çölük-çocuk demeden katlederken hiçte sesini çıkartmadı. Sesini çıkartmadığı gibi bu kimyasal bombaların yapımcısı ve satıcısı başta ABD olmak üzere bütün emperyalist canavarlardır. Onlar, her zaman için kendi ekonomik, siyasi, askeri çıkarlarını düşünerek hareket ederler. Evet, tarihte direkt olarak emperyalist devletlerin desteklediği ulusal kurtuluş hareketleri vardır. Ama bunu yaparken, kendi ekonomik ve siyasi çıkarları doğrultusunda hareket ederler. Aksi durumda hiçbir ulusal hareketi desteklemezler. Ulusal hareketlere ge-

lecekte kurulacak bir siyasal oluşumda, kendilerine ekonomik ve siyasi bağımlılık sağlama koşullarıyla ancak destek sunarlar. Ki, günümüzdeki ulusal özgü kurtuluş hareketlerinin daha bağımsızlığa ulaşmadan emperyalist ve gerici devletlerden yardım/destek istemelerinin ardında da bu burjuva siyasal nitelikleri yatmaktadır. Bu hareketler daha emperyalizmden kopmadan bağlanmaktadır. "Denize düşen yılana sarılır" özdeyişinde olduğu gibi burjuva karakterli ulusal hareketlerin önderlikleri de, "kim benim -dar anlamda da olsa fark etmez- ulusal istemlerime yanıt verir ve bana yardım ederse o benim en büyük dostumdur" siyasetinden hareket ederler. Bu siyasi bakış açılardan dolayı, daha devlet bile kurmadan emperyalizmin işbirlikçisi, iktidar aşamasında ise uşağı durumuna kısa sürede dönüşürler. Çünkü bu hareketler tam bağımsızlıkçı bir dünya görüşü ve siyasetten yoksundurlar. Kendilerine, yani özgüçlerine karşı güvenleri olmadığı için dış emperyalist ve gerici güçlere sırtını dayamakta, yada kolayca dayayabilmektedirler. Burada üzerinde durmak istediğimiz; Kürt sorununun gerçek çözümü ve çözümleyici gücü emperyalizm ve gerici güçlerin olamayacağı ve olmadığıdır. Özellikle Kürt ulusalcı güçlerden (PKK dışında) birçok akımın ABD güdümünde söz konusu çözümü karşısında sevinmeleri, ne Kürt halkına, ne de Kürt ulusunun gerçek anlamıyla kurtuluşuna hizmet etmediklerinin farkında olmadıklarını göstermektedir. Kürt çözümünü dünyanın baş jandarması ABD'den beklemek ve onun dayattığı irade doğrultusunda hareket etmek, bugünden yarına Kürt halkına karşı devrimci, komünist ve yurtsever görevi yerine getirmemek demektir. Bu, aynı zamanda mevcut haliyle devrimci karakterini koruyan ve Kürt ulusal güçleri içerisinde gerek siyasi niteliği, gerekse yarattığı siyasi güç bakımından PKK'ye karşı oluşturulan gerici bir karakolda alkış tutmak anlamına da gelir.

lecekte kurulacak bir siyasal oluşumda, kendilerine ekonomik ve siyasi bağımlılık sağlama koşullarıyla ancak destek sunarlar. Ki, günümüzdeki ulusal özgü

Elbetteki biz komünistler ulusal hareketleri destekleyeceğiz. Ancak, hangi tür ulusal hareketleri destekleyeceğimiz konusunda da net düşünce ve politikalarla sahip olmak zorundayız. Bir hareketin ulusal nitelik taşıması, o hareketi her koşul altında destekleyeceğimiz anlamına gelmez/gelmemelidir. Burada gözönünde bulunduramamız gereken iki temel koşul olmalıdır:

Birincisi; mevcut hareket eğer emperyalizme darbe vuruyor ve proleter devrimlerine güç katıyorsa, **ikincisi;** söz konusu hareket komünistlerin ve devrimcilerin propagandası ile örgütlenme faaliyetlerine izin veriyorsa, işte ancak o zaman söz konusu ulusal hareketleri destekleriz. Çünkü bu koşulları kendi üzerinde bulunduran hareketler devrimci-ilerici ulusal hareketlerdir. Ve desteklenmesi gerekirdi. Bir '92 Ekim'inde, Türk devleti-PDK ve YNK üçlü ittifakına karşı biz sınıf bilinçli proletarya olarak PKK'yi destekledik ve desteklemek zorundaydık. Çünkü PKK mevcut konumuyla söz konusu iki Kürt hareketine nazaren her bakımdan, hem emperyalizme (dolaylıda olsa), hem de Türk devletine darbe vuruyordu. Diğer iki güç ise ulusal karakterlerini korumakla birlikte işbirlikçi-reformist hareketlerdi. Bugün de kelimenin gerçek anlamıyla usak hareketler olarak değerlendirilmiyoruz. Ancak gidış esas olarak bu yöndedir. Bir yandan emperyalizm, faşist Türk devleti ve onunla işbirliği içerisinde olan reformist ve işbirlikçi bir ulusal hareket, öte yandan ise bölgede emperyalizmin başta da ABD haydutlarının uşağı durumundaki faşist Türk devletine karşı ulusal savaş yürüten, bu yanı sıra da proleter devrimlerine hizmet eden devrimci bir ulusal hareket bulunmaktadır. Duruşumuzu elbetteki devrimci ulusal hareketten yana konumlandırmak zorundayız. Hemde PKK'nin bölgedeki etkinliğinin boylesine gerici bir karakolun varlığını boşa çıkarttığı koşullarda, tabii ki her devrimci-demokratın görevi PKK'yi desteklemek olacaktır.

Evet, Kürtler için ulusal bir devlet. Ama nasıl bir devlet? Tabii ki bizim istediğimiz ve ısrarla savunduğumuz bütün ulusların ve halkların tam hak eşitliğine dayalı bir devlet ve iktidar biçimi Kürtleri kurtaracaktır. Bunun dışındaki oluşumlar, özellikle de emperyalizme bel bağlanarak ortaya çıkarılacak oluşumlar Kürtleri hiçbir balımdan kurtaramayacaktır, tam tersine daha da kötü bir mecraya sokacaktır.

Barzani ve Talabani ile onların önderlik ettiği partilerinin niteliğine ilişkin daha fazla ayrıntıya girmeyi gerekli görmüyoruz.

Kısacası ABD'nin iradesiyle sonuçlanan modelde yalnızca Kürtler zarar görmeyecektir. Bölge halklarında zarar görecektir. Mevcut oluşumun perde arkasını deşifre etmek ve söz konusu Kürt önderliklerinin girdiği hattı, özellikle de PKK'ye karşı ilan ettikleri politikaları teşhir etmek kendisine sosyalistim, devrimciyim ve gerçek ulusal yurtseverim diyen herkesin görevidir. Daha da önemlisi bugün görevleri başında devletin savaş laşkırtıcılığını boşa çıkartmak için bugün her zamankinden daha çok devrimci ulusal hareket olan lateşkes ilan etmiş olsada) PKK'ye karşı devrimci görevlerimizi sunmak gelmektedir. Unutulmamalıdır ki, emperyalizmin ve başta da Türk devletinin PKK'ye vurduğu ve vuraçağı en ufak bir darbe sosyal kurtuluş mücadelesine vurulmuş bir darbedir.. ●

OPK'nın Mayıs'ta sonuçlanmasından sonra MK 1. Toplantısı'nı yaptı. Bu toplantıda görev bölümü yapıldı. MK bünyesinde "Siyasi Büro", "Örgütlenme Bürosu", "Askeri Komisyon" ve "Genel Komutanlık" gibi merkezi organlar teşkil edilmişti. "Askeri Komisyon", ordu içinde Parti çalışması yürüten bir kuruldur. Bu kurul, ilkin SB'ye, sonra da MK'ya karşı sorumludur. Askeri Komisyon, 1. Toplantısında, bu komisyonun sekreterine bir "perspektif" hazırlama görevi vermişti. Hazırlanan "perspektif", SB 11. Toplantısı'nda ele alınmış ve onaylanmış, ancak Komünist'te yayınlanmamıştı.¹⁰

Daha sonra Temmuz '93'te 11. Toplantısı'nı yapan AK, MK'nin Olağanüstü Toplantı Raporu'nu özellikle "Parti içi demokrasi" konusunda, farklı görüşlerin yansıtılmaması, "oportünizmin cesaretsizliği" şeklinde değerlendiren Enver'in eleştirisine uğramıştı. Ne var ki Askeri Komisyon'un 11. Toplantı Raporu'nun kendisi asıl hararetli tartışmaların başlamasına bizzat konu olmuştu.

Aynı süreçte OPK'da "çözümlediği" sanılan iki konu ("mafya" olayı ve iki OPK delegesinin yakalanmasındaki iddialar) yeniden gündeme gelmiş ve OPK Kararları'nı tekzip eder biçimde tartışılmaya başlanmıştı. Bu tartışmalar için için sürüp giderken, '93 Eylül-Ekim-Kasım aylarında peşpeşe önemli sayıda merkezi kadro engellendi ve bunların hemen hepsi "Konferansçı" kökenliydi. TMLGB Merkez Komitesi üyesi ve G.Sekreter Yardımcısı Mehmet Ali Çakıroğlu da 13 Temmuz'da İstanbul'da hayatını kaybetmişti. Bu merkezi kadroların yitimi, aynı zamanda Parti'nin birliği konusunda az çok duyarlılık gösteren kadroların ağırlıklı bölümünün saf dışı kalması anlamına da geliyordu. Böylece tartışmalar hızla değişik bir boyut kazandı ve hasmane bir nitelik aldı. Örneğin, Ekim'de kaleme alınan "Nereye" başlıklı yazıda bir dizi olumlu yaklaşım ve eleştiriye rağmen, yazı bir taraftan karşı tarafa gruplaşma üslubuna dayanan hasmane bir tutum da içeriyordu. Buna karşılık, 2 Ekim '93'te Dersim Bölge Komitesi'nin, Genel Komutanlık'tan köylerde çalışma yapabilmek için güvenlik nedeniyle 6 kişilik bir askeri birlik talebini, Genel Komutanlık, hemen aynı gün "tüzük" ve bir dizi sözde teammülü gerekçe göstererek bürokratik biçimde reddetmiş ve üstelik DBK'yi azarlamıştı. Yine yedekten gelen "yeni" MK üyesinin, gerçekten tüzük suçu içeren iki AK üyesini eleştiren yazısına, İ. Erdoğan azarlayıcı bir yanıt vermiş ve tehditkar ifadeler kullanmıştı. Öte yanda, Genel Sekreter, Parti Basın Merkezi'nin yerini değiştirmiş ve bunu yardımcısından gizlemişti.¹¹

Ayrıca iki yandaşını gizlice, Batı'da ayrılığı örgütlemeye göndermiş ve bazı

'72 NİSAN GÜNEŞİ HALKLAR

yayın kurumlarını kontrol altına almıştı. Bu gelişmelerin yaşandığı bir sırada Kasım'da yurtdışı "denetleme" toplanılan başlamış ve orada da bu çelişkiler yankı bulmuştu, özellikle 29 Kasım '93'te M. Eren'in ölüm töreninde önemli bir sıçrama kaydetmişti. 23 Aralık'ta yeni YDB de, böyle bir ortamda problemli biçimde göreve başlamıştı.

Oldukça kasvetli bir ortama doğru ilerleyen Parti yaşamı, kış mevsiminin başlaması ve barınak hayatıyla birlikte iyice arttı. 18-25 Aralık tarihlerinde 2 Nolu Mıntıka'daki birliğin sığınmağında yapılan tartışmalar bunu gösteriyor. Burada açık açık "tasfiye"den, "Tüzüğün çiğnenmesi"nden söz ediliyor, kimi Parti içi sorunlar organ dışı pozisyonlarda tartışılıyor, kimi MK üyelerinin "yargılanması" ve "atılmaları"ndan, hatia "karargâhların bombalanması"ndan dem vuruluyordu. Aynı alanda bulunan MK Sekreter ve S.Yardımcısı sorumlulukları gereği bu gelişmelere müdahale etmek yerine, 25 Aralık'ta G. Sekreter, bazı AK üyeleri de dahil olmak üzere kimi üye ve komutanlar hakkında "soruşturma" açılmasını isterken¹² S. Yardımcısı da 7 Ocak 94'te, Genel Sekreter ve iki MK üyesi ile birlikte 9 kişi hakkında "suç duyurusu" yapıyor ve karşılıklı "suç duyurusu" ve "soruşturma" yarışını sürüp gidiyordu.¹³

Halbuki, Genel Sekreter'in organ dışı bağlarla OPO'yu yönlendirip, onun yazılarıyla MK Toplantı çağrısı yapmasına hiç gerek yoktu, eğer böyle bir toplantı yapılmasını gerçekten istiyorsa, bizzat kendisi bu çağrıyı yapabilir. (MK üyelerinin çoğunluğu somut ve kabuledilebilir bir gerekçeyle karşı çıkmadıkça toplanmak zorundaydı.) Bu da olmadı, sonradan OPO'nun tavrına destek imzası atan 13 MK üyesiyle de bu çağrıyı yapabilir ve yine toplanmayı tüzel bir zorunluluk haline getirebilirdi. Bu da olmadı. S.Yardımcısı (Sekreter'in bu görevi yapmaması halinde) çevresindeki 3-4 MK üyesinin imzasını alarak bunu yine gerçekleştirebilirdi. Nitekim 15 Mart 1994'te 14 maddelik "suç duyurusu"nda 6 MK üyesinin imzası var.¹⁴

Üstelik bu en yetkili kişilerin "suç duyurusu" yapması da busbütün garip bir davranıştır.¹⁵

Örneğin bir G. Sekreter, iki MK toplantısı arasında bu tür disiplinsizliklere müdahale etme yetkisine sahiptir. Ama suç duyurularının yapılacağı makamın kendisi "suç duyurusu" yapıyor! Peki bunların gereğini kim yapacak? Kendi

leri de yazılarında acil ve çok önemli sorunlar olduğunu belirtiyorlar ama MK'yi toplanmıyorlar, toplanması çağrılarına bir yanıt da vermiyorlar.¹⁶

Yaptırım gücüne sahip yetkili makam olarak işe elkoymak yerine, iki Parti organının düellosuna elatından arka çıkıyorlar ve "Merkez Komitesi'ne" başlıklı bol bol "suç duyurusu"nda bulunuyorlar! Aslında MK'nin zorunlu toplanma gerekçeleri de yeterinden fazla mevcuttur. Çünkü;

a) Parti Tüzüğü 11. Bölümü "e" şıkındaki "disiplin cezaları" maddesinin yoğun biçimde ihlâl edildiği, bu "suç duyurusu" yazılarında bellidir ve kabul edilmiştir. Parti hayatından birinci derecede sorumlu organ olarak MK'nin işe elkoyması gerekiyor.

b) MK, çok sayıda üyesinin engellenmesi ve giderek "kritik" sayıya yaklaşması nedeniyle de toplanmak zorundaydı.¹⁷

c) Bölgede ve ülkedeki olağanüstü gelişmeler de bu toplantıyı acil kılıyordu.

d) Bütün MK üyeleri toplanma gereksinimini zaten belirtiyor, o halde sorun toplantı yeri ve tarihi hakkında karar vermeye kalıyordu.

Peki neden bu toplantıyı gerçekleştirmek yerine olayların tırmanması bekleniyor?

Bu davranış, "önder" kadrolar açısından büyük bir sorumsuzluktu. Anlaşıyor ki, tüzük kurallarının öngördüğü Parti disiplin ilkeleri içinde çözüm aramak yerine, "grubu"nu güçlendirerek "çözüm" bulma çabasına düşmüştür. Halbuki MK'nin toplanması, zorunlu olarak Parti'nin Tüzük disiplinini ön plana çıkarır ve grupçuluğun başıboş biçimde gelişip güçlenmesini engellerebilirdi. Parti iradesi ve disiplini ancak örgütsel mekanizmalar içinde ve organlarda tecelli eder. Organların erkinin tecelli etmediği yerde, anarşizm, belirsizlik ve kargaşa hayat bulur ve

besbelli ki bu grupçu ve kötü niyetli kimseler için son derece elverişli bir ortam yaratır.

Üstelik o sıralar, bu konuda hashas bir durum da mevcuttur; hem örgütler arasında ve hem de her örgütün kendi içinde peş peşe çatışmalar patlak vermiş ve esrarengiz biçimde hızla tırmanmıştı. Nitekim işte Parti içinde de aynı şey tırmandırılıyordu! Eğer "önderlik" rolünü üstlenmiş kimseler, o dönemdeki toplumsal, siyasi ve askeri

gelişmeleri dikkatle takip etselerdi, Parti içindeki bu anormal gelişmenin kuşkulu niteliğini saptayabilir ve belki çok farklı bir tutumda takınabilirlerdi!

1993 yılı bu açıdan önemlidir. Herşeyden önce, bölgede o zamana kadar görülmemiş derecede olağanüstü bir askeri yığılma oluşmuş ve son derece elektrikli, gerilimli bir alan haline gelmişti. Daha o kış, karşı-devrimci askeri harekâtın beklenmedik "nokta vuruşu", önemli bir gerilla üssünün dondurucu kış şartlarında terkedilmesine yol açmış, başta Barbara Anna Kistler olmak üzere 6 kişi donarak ölmüş ve onlarca kişi de sakat kalmıştı.¹⁸ Bölgede, Parti dışındaki örgütlerin silahlı birimlerinde de önemli bir artış yaşanıyor. PKK bölgeye özel bir güç yığmış ve devlet de onbinlerce hava ve kara gücünü büyük bir operasyon için böl-

MIZA YOL GÖSTERİYOR! /14

geye aktarmış bulunuyordu. Bir tarafta tek bir komuta sistemine bağlı bir karşı-devrim ordusu, diğer tarafta, birbirinden bağımsız farklı gerilla birlikleri... Tamamen barut fıçısına dönüşen bölge, sivil halk için son derece güvensiz ve tehlikeli durum almıştı... Nitekim ormanların yakılmasına, köylerin bombalanmasına ve "yeşil"-siyah bir yığın katil haydut çetesinin halkın üzerine salınmasına karşılık, gerilla grupları içinde aniden patlayan geri-

larak Kahraman ailesinden 3 kişi, PKK'nin elinden kaçan oğullarının yerini söylemedikleri için katledilmişti. Ardından 9 Ekim'de Hozat Tavuk Köyü yakınlarında 6 TDKP militanı pusuya düşürülerek öldürüldü. Aynı sırada basına yönelik bir saldırı da başlatılmıştı. Bu saldırılar "burjuva basını"nın dışındaki kuruluşları da giderek kapsamaya başlamıştı. Örneğin, Özgür Gelecek muhabiri Ferhat Eren kaçırılarak, bu derginin muhabirliğini bırakmaya zor-

lanmıştı. Yine bu sıralarda bir Parti görevlisi faili belirsiz bir biçimde kaçırılıp işkenceyle öldürülmüştü. Bütün bunlar bölgenin hızla boşaltılmasına, sivil kitlelerin göç etmesine yol açtı. Bu gelişmelerden karşı-devrimci provakasyonun rolünü saptamak için fazla düşünmeye gerek yoktu.⁽¹⁰⁾

Yalnızca bu kadar değil, benzer kuşku- lu gelişmeler ülke çapında da yaşanıyordu. 1993'te Devrimci Sol "BY-DK" kesimi arasındaki çatışma da tırmanmış ve Avrupa'ya kadar yayılmıştı. Bir süre sonra (yaklaşık 2 yıl) MLKP ile kendilerinden ayrılan KP-İrşaa Örgütü arasında da çatışma

başladı. Oldukça ilginç bir durumdu bu; çatışmalar hem halkta derin bir güvensizlik ve hayalkınlığı yaratıyor, hem de onlarca devrimci birbirlerini yok ediyordu! Aynı dönemde, ülkenin pekçok yerinde çete odakları ve üsleri oluşmuştu. Bu "ölüm üçgenleri"nde seri biçimde vahşice cinayetler işleniyor, 300 civarında insan kaybedilmiş bulunuyordu. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yirminci yüzyılda eşi görülmemiş bir Neron faciası yaşandı, gerici kalabalıklar devlet güçlerinin gözü önünde 35 sanatçı ve yazarı yakarak katlettiler.

Besbelli ki iktidarı elinde bulunduranlar, rejimi ayakta tutmak için mevcut bütün olanakları seferber etmişlerdi. Karşı-devrimci savaş, ahlaki hiçbir kural tanımaksızın iyice kirlenmişti. Eski katliamcı faşistler, itirafçılar, savaş sendromuna düşmüş ruh hastaları, azgın

mafya gangsterleri "devlet çeteleri" şeklinde örgütlenerek artık aleni "resmi görevliler" olarak halkın üzerine salınmışlardı. Halkı dehşete düşüren vahşetler sergileniyordu. Faaliyette bulundukları tesbit edilen devrimciler, binbir türlü şantajlarla ajanlığa zorlanıyor, kabul etmeyenler kaçırılıp ürpertici biçimde yok ediliyorlardı. Kabul edenler de devrime karşı ahlaksızca kullanılıyorlardı. Bu olaylar yaygın, günlük vaka-i adliye'den olaylar durumuna gelmişti ve bir süre sonra Cumartesi Anneleri gibi Latin Amerika türü toplumsal tepkilerin gelişip organize olmasına yolaçmıştı.

Kısacası devlet, 1993'te bütün kirli kollarını aleni biçimde kullanmaya karar vermiş gözüküyordu.

1992'de Parti birliğinin gerçekleşmesi ve kısa sürede meydana gelen canlılık ve toparlanma daha o andan başlamak üzere Parti'yi bir yığın kuşku- lu olay, hile ve entrika ile yüzüze getirmişti. Hem içten ve hem de dıştan dumandan provakatif kargaşalarla karşılaşılıyordu. Bunlar "basit terslikler" sayılmazdı. Çok kolayca hissedilebiliyordu ki, Parti'nin beklenmedik birliği ve atığa geçiş faşist rejimi telaşa düşürmüştü, örgüte sızdırdığı kuklalarını deşifre olma pahasına harekete geçirmişti. Bu çok net bir durumdu. O somut durumda yapılması gereken şey, bu durumu tesbit etmek ve bir dizi olağanüstü tedbir almak. Bu tedbirlerden **birincisi**; hiç kuşkusuz karışıklık ve fesat çıkarılan saflardan atmak, örgütsel disiplini ve gizlilik kurallarını sıkı biçimde uygulamaktır. Meydana gelen her kuşku- lu olayı titizlikle incelemek ve ilgili olanları denetim altına almak ve organik bağlarını bir süre kesintiye uğratıp hareketlerini sürekli gözetlemek başlı başına devrimci bir görevdi. Çünkü bu çalkantıların etkisine ve sistematik niteliğine bakılırsa, sızmaların, merkezi organlara kadar ulaştığı ve tehlikeli bir organizasyon yarattıkları anlaşıyordu. Nitekim "ajanlık" zannı Parti'nin her önemli toplantısının bütün gündemini kapsayan bir konu haline gelmişti. Fakat bütün bu tedbirlerin alınması bir yana, her türlü örgütsel tedbir imkânsız kılan grup bağlarına "ayrılık olur", "nazik dönemdir" gerekçesiyle göz yumuluyor, suçlulara dokunulmuyor ve disiplin felce uğratabiliyordu. Grupçu ayırmazlık, kadrolarda bilinçli olarak "yığıllık" ve "korkaklık" kompleksleri, örgütsel laçkalık, telefon örgütçülüğü ve daha bir dizi başıbozuk ilişkiler, hain unsurların belirlenmesini zorlaştır- mıştı. At izi, it izine karışmıştı. Onalık "ajan" jobisi ile çalkalandığı halde, bu

pisliği ortaya çıkartacak hiçbir plan, perspektif, taktik ve mutabık olunmuş somut bir yaptırım yoktu, her şey eskisinden daha kötü sürüp gidiyordu. Bu durumda "ajan" lafı da, sadece grupçuluğun çirkin bir mücadele aracına dönüşüyor, güven bağlarını daha çok çözüyor, yıpratıcı bir dedikodu furyasıyla kötü unsurların işini daha kolaylaştırarak bulanık bir hava yaratıyordu. Nitekim önemli bir dizi kadroyu bu savlarla veya başka haince komplolarla yıpratılan ajanlar, kendilerini gizlemeyi, "güvenilir", "temiz" "partici" görünmeyi başarıyorlardı. Aslında, Parti'nin örgütlenme ilkeleri, komünist ahlaki ve devrimci geleneklerine dayalı sıkı bir disiplin uygulansa, bunlar zehirli sahra halinde kısa zamanda tecrit olup "sap gibi" açığa çıkarlardı. Ne var ki kadrolardaki grupçu ayırmazlık bunu engelliyordu. Bu kritik tarihsel anda, Parti kitlelerinin güvenle bel bağladığı yöneticilerin "grup" dalkavukçuluğu, gerçekten korkunç talihsiz bir manzara gösteriyordu. O günkü tavırları incelediğimizde, bu kadroların "kendi grubu"ndan kimselerin en pespaye disiplin suçlarına karşı nasıl sessiz kaldığını, tek bir eleştiri bile yöneltilmediğini, tersine, karşı-gruba, onların saldırılarını destekleyen yedeklenmiş saldırılar yaptığını, hayretle tesbit edebiliyoruz!⁽¹¹⁾

Örneğin, Enver Doğru, 31 Ocak 1994'te, kendisini muhatap alan "2 Nolu Mıntıka OPO'nun "suç" duyurusu"na verdiği yanıtta, hala Parti üyesi olan, üstelik biri MK Sekreteri ve diğerleri de üst düzeyde yönetici kadro olan kişilere "alçaklar", "adiler", "hainler" vb. haddini aşan laflarla yazılı olarak ve dobra dobra hakaret yağdırabiliyor. "Ben gerekli gördüğümde basını çağırıp açıklama yapacağım. Kim yapamazsın diyorsa, ben diyorum ki hodri meydan" gibi Parti tarihinde görülmemiş davranışlar sergilenebiliyor- du!⁽¹²⁾

Ama aynı kökenden gelen MK üyeleri buna bir şey diyemiyordu. Halbuki, böyle bir kişinin hemen kontrol altına alınması ve söylediklerinde ciddi ve ısrarlıysa, derhal tüm Parti görevlerinden soyutlanması gerekirken, tersine inisiyatifini daha da arttırabiliyordu. Nitekim 8 Eylül 1993'te daha da ileri giderek "PKK Dersim Eyalet Koordinatörlüğü"ne, "TKP(ML) Merkez Komitesi'ne gönderdiğiniz mektupta "dost ve dayanışma" maskesini yüzünüzden çıkarın ve hiç durmaksızın silahlarınızı kullanın" şeklinde mektup yazarak, o günkü provakatif ortama Parti'yi sürüklemeyi deneyebiliyordu.⁽¹³⁾

Ama sadece karşı-grup bunu eleştiriyordu. "Genel Sekreter" olacak kişi de aynı kökenden geldiği tek bir insana en ufak bir eleştiri yönelmezken, karşı-gruba saldırı üstüne saldırı yapıyor- du. AK'yi eleştiren yazıları elaltından

lim de halkı endişelendirmeye başlamıştı. Ekim ayında PKK, "Dersim'de sıkıyönetim" ilan etmişti(!) ve devrimci sorumluluk açısından anlaşılması zor bir yığın kaygı verici harekete girişmişti: Okulların kapatılması amacıyla Ekim ayında Ovacık'ta 2 öğretmen kaçırılıp öldürülmüştü, Pertek Piriçli ilköğretim Lojmanları basılarak 4 öğretmen daha öldürülmüş, biri de yaralanmıştı. Bir süre sonra "can güvenliği" gerekçesiyle tüm öğretmenler merkeze çekildi ve 400 ilkokulla bazı liseler "protesto" amacıyla kapandı. PKK aynı zamanda sol örgütlere de yönelmişti: 30 Eylül'de "Tekoşin-Kawa Platformu"ndan Kamer Özkan "hain" diye öldürüldü. 4 Ekim'de Çemişgezek İlçesi'nin Doğan Köyü'nü basarak, bu köyden 6 "Partizancı" genci kaçırdı ve 4 evi yaktı. Daha sonra kaçmayı başaran gençlerden birinin evi tekrar bası-

başka yerlere dağıtıyordu.¹⁰

Bunların OPK Kararları'na ve birbirlerine karşı işledikleri suçla kendi grubundan ses çıkmıyor ve birinin suçlarına ancak karşı-grup tavrı takinabiliyordu. Bu, Parti'yi değil, grubu koılamak ve aslında düşmanın düşmana ilişkisinden ayırdedilir bir yanı yoktu. Tabii ki, "Parti birliği", en başta birleşmeye katılan her "grubun" kendi unsurlarına karşı tutarlı tavırlar takınmalarıyla başlar, karşı tarafa yönelik alınan tavrı "birlik" ve "ilke" adına pek fazla ciddiye alınmaz; bu sadece fırsatçılığın ve grupçuluğun kanıtı olabilir, öyleydi ve grupların iyi niyetli unsurlarının güvenini hızla yoketti. Bunların bir bölümü endişe içinde safları terketmeye başladı, diğer bölümü de istemeye istemeye grupçu tercihler yaptı ve Parti içinde grupçu örgütlenmenin militanı haline geldiler.

Parti Genel Sekreteri, MK üyeleri, kırsacı sorumluluk sahibi kadroların savsaklayıcı tutumu düşündürücüdür. Farklı görüşler taşıyıp "azınlık" olanlar, durmadan bu görüş farklılıklarını çeşitli yazılıyla ortaya koyarken, artık iyice keskinleşen sorunların çözümü için neden MK toplantısının gerçekleşmediği ve bu yönde somut bir ilerlemenin sağlanamadığı gerçekten düşündürücüdür.¹¹ Aynılıktan sonraki dönemlerde belirttiği gibi gerçekten bir "ajan"ın varlığının tesbit edilmesi nedeniyle ortaya çıkan "güvenlik" kaygısı mı buna yolaçmıştı? Gerçi Genel Sekreter, SB II. Toplantısı'nda özellikle E. Doğru hakkında belli bir kuşkuyla sahipti. Aralarında geçen bir tartışmada (Enver'i kastederek) "Ben de böyle bir kişiye arkamı dönmem" demişti.¹²

Daha sonraki yazılarında önemli kadrolar hakkında yürütülen yıpratma ("ajanlık" iddiası, "ahlak" komplosu, "mafya" olayı vs.) kampanyası nedeniyle de imalı savlarda bulunuyordu. Gerçekten ajan Enver, bütün önde gelen kadroları sistemli olarak yıpratıyordu: İlkin, DABK kökenli ikinci derecede görev yapan bir kadroyu bir komplo ile yıpratmış ve istifaya zorlamıştı. Yine "Konferans" kökenli iki önde gelen kadroyu "mafya" olayından başka ajanlık kuşkusu ile yıpratmaya başlamıştı. Daha önce de "S"yi ajanlıkla itham etmişti. G. Sekreter'in, 29 Ocak 94 tarihli yazısına bakılırsa, Enver, hemen hemen her toplantıyı yoğun "ajanlık" tartışmasıyla dolduruyordu. Ancak, bunların gerçekten Enver'in ajanlığı konusunda ciddi bir kanıya varmaktan ileri geldiğini şimdi ortaya sürmek zorlama bir iddiadır. Bununla birlikte diğer MK üyelerinin aymazlığına kıyasla ajanlara karşı uyarınlıkla sağlayan önemli bir saptama yaptığı da kabul edilmelidir. Bu açıdan hem G. Sekreter'in ve hem de "RR"nin yazılarında esas olarak Enver'i hedef-

lemeleri de ilginçtir. Fakat MK toplantısının yapılmasından kaçınılmasının gerçek nedeni, "Konferansçı" kesimin yakalanmalar nedeniyle MK'da azınlığa düşmesi ve çok önemli konuların ele alınacağı bir MK toplantısında kendi grupları lehinde adil bir sonuç çıkamayacağına inanmalarından ileri gelmektedir. Nitekim, AK Sekreteri'yle "mafya" konusunda yapılan polemiklerde, bu sorunun kendileri azınlığa düştükten sonra gündeme getirildiğini, "daha önce neden getirilmediğini" sormalarından, toplantıdan kaçınmalarının asıl nedeninin, "azınlığa düşmek" olduğu anlaşılmaktadır. Fakat gerçekten Enver'in dizginsiz, denge-siz, provakatör tavrı karşısında diğer kadroların liberal davranması, "azınlık"taki bu grubun da bir dizi hizipçi suç işlemiş olması gerçeği, Tüzük maddelerinin grupçu biçimde zorlanması olasılığını düşünerek, onları bu nedenle beklenmedik bir şiddetle karşı karşıya gelme endişesine düşürmüştü.

Hemeyse, olan-bitenlerden, örgüte bir sızmanın olduğu ve tehlikeli bir organizasyon yarattığı sezgisel biçimde genel olarak zaten vardır. Ki bu konu tartışılmakta ve toplantı gündemlerini yoğun biçimde işgal etmektedir. Böyle bir durumda "güvenlik" gerekçesiyle organ toplantıları savsaklanabilir mi, Parti'nin tebellüş olduğu sorunların sürüp gitmesine seyirci kalınabilir mi, ya da çözüm olarak sızma olasılığının olduğu MK gibi yönetici bir merkezi gözden çıkarmak ve tanımamak mı gerekiyordu? Hayır. Çünkü yasal olmayan bir komünist partide, diğer nedenlerin yanısıra sızma olasılığı da her zaman varsayıldığı içindir ki "gizlilik kuralları" denilen bir yığın ilkesel tedbir uygulanmakta ve bu yöndeki disiplinsizlikler hemen kuşkuyla karşılanmakta ve cezalandırılmaktadır. Demek ki böyle bir durumda yapılması gereken şey organ toplantılarını savsaklamak değil, bunların otoritesini daha çok güçlendirmek, gizlilik kurallarına daha çok uymak, örgütsel disiplin ilkelere daha sıkı uygulamak ve tedbirleri arttırmaktır. Öte yandan bu tür provakatörlerin gerilim ve kargaşa çıkartma, saflarda bölünme ve çatışma yaratma olasılığına karşı son derece soğukkanlı, esnek ve dikkatli olmak gerekirdi.

Evet, olması gereken buydu, fakat olanlar ise tam tersiydi. Parti disiplini yerine grup disiplini ikame edilmekteydi. Parti çıkarı yerine grup yaran ve gruplaşma öne çıkartılmış, esnek ve yapıcı davranmak yerine çelişkileri derinleştiren sert bir tutum benimsenmişti, organların otoritesi yerine kişilerin otoritesi öne çıkartılmış, sorunlara el koymak ve çözmek yerine Parti dışına taşımak, başı boş biçimde çoğalıp büyümeleri için ne gerekli ise o yapılmıştı.

DİPNOTLAR:

(1) MK Sekreter Yardımcısı, yaptığı "suç duyurusu"nda, Sekreteri "defalarca uyarılmasına" rağmen AK'nin "Perspektif" yazısını ısrarla yayınlamadığını belirtiyor. Ancak G. Sekreter kendi yazılarında bu "Perspektif"in MK I. Olağanüstü Toplantısı'nda görüşülüp reddedildiğini ima ediyor. İlginçtir, G. Sekreter'in yanında yer alan RR'de, Aralık '93 tarihli "Tüm Partiye Açık Mektup"unun Komünist'de yayınlanmamasını eleştiriyor.

(2) Bkz. SB üyesi Baba Demir'in 15 Mart 94 tarihli "Parti Merkez Komitesi'ne" başlıklı "suç duyurusu" (Bu yazı başka 5 MK üyesi tarafından da imzalanmış).

(3) Sığınakta yaşanan tartışmalardan sonra 25 Aralık '93'te, G. Sekreter, Askeri Komisyon'a başlıklı bir yazı kaleme aldı. Bu yazıda, ordudaki yozlaşma ve disiplinsizlik olaylarının önlenmesi için bazı önerilerde bulunuyor ve içinde bazı AK üyelerinin de bulunduğu üye ve komutanlar hakkında "soruşturma açılmasını" istiyordu.

(4) Sığınakta geçen tartışmalardan sonra, S. Yardımcısı 7 Ocak '94'te başta G. Sekreter olmak üzere, üçü MK üyesi dokuz kişi hakkında, 19 maddelik bir "suç duyurusu"nda bulunmuştu. Bu suç duyurusunda, ayrılıkçı bir hareketin başladığını ima eden bir hava vardır.

(5) O sırada bu sayı, aktif olan MK üyelerinin salt çoğunluğunu oluşturuyordu. "Salt çoğunluk", demokratik-merkeziyetçilik gereği, bir organın toplanması için yeterlidir ve eğer diğer MK üyelerinin katılması kasten engellenmiş değilse, (hangi gerekçeyle olursa olsun) kendi iradeleriyle toplantıya katılmamaları böyle bir toplantının resmi meşruiyetini ortadan kaldırmaz ve geçerli gerekçe göstermeksizin katılmayan üyeler ise disiplin bakımından problemlidir. Altı MK üyesi imzalı yazının başlığı "Parti Merkez Komitesi'ne" şeklindedir, yani MK, MK'ya (kendi kendisine) suç duyurusu yapmış oluyor!

(6) "Suç duyurusu" kavramının Parti literatürüne girmesi, başlıbaşına ilginç ve hoş olmayan bir konudur. Burjuvazinin yargı prosedürünü taklit niyetindeki bu davranışta o kadar ileri gidiliyor ki, "suç tarihi", "suçun işlendiği yer", "davacı", "suç işleyenler", "talep" vs. gibi, sadece "dosya numarası" eksik mahkeme evrakı sanki! Üstelik bu "suç duyurusu"nu yapanlar, aslında görevini yapmakla yükümlü kimselerdir; önderlik görevlerini "suç duyurusuyla" savıyorlar.

(7) "Parti Merkez Komitesi'ne Uyarı" başlığıyla, 1 Mart 1994'te "Akin" adlı üye, Parti'deki kaygıverici gelişmeleri ve bunların karşısında yöneticilerin olumsuz tutumunu kınar biçimde pek çok ironik soru cümlesi ortaya koyduktan sonra, MK'nin açılan toplanmasını istiyor. Ancak buna bir yanıt verilip verilmeyeceği hiçbir yazıda belli değil.

(8) Tüzüğün "Beşinci Bölümü"ndeki konuyla ilgili paragrafta, bu "kritik" sayı, seçilmiş MK üyelerinin yandan bir fazlasının çeşitli nedenlerle kaybedilmesi, MK'nin "Parti iradesini" temsil etme yetkisini böylece "kaybetmesi" olarak anla-

şılmaktadır. Bu açıdan henüz "kritik" sayıda değil ancak, çok sayıda MK üyesinin kısa sürede tutsak düşmesi herhalde hemen ele alınması gereken ciddi bir konudur. Öte yandan, "suçlu" sayılan bir MK üyesinin ihraç edilebilmesi veya organdan çıkartılabilmesi için bir "üst organın" onayı gereklidir, yani MK üyeleri için "üst organ" kongre veya konferanstır. Bu suç duyuruları ciddi ise, o zaman "Parti iradesine" başvurma zorunluluğu da kendiliğinden önerilmiş oluyor.

(9) 1993'te Pülümür dağlarında, Parti'nin iki gerilla birliği birbirlerine yakın mesafede kışlık barınaklardayken, sığınaklardan biri 21 Ocak'ta ani bir askeri saldırıya uğradı. Gerillalar, yakın isabet alan sığınak alelacele terketti ve hakim zirvelere doğru çekildi. Daha sonra da uzun bir yürüyüşle alan değiştiren gerillalar, bu hareket esnasında, karşılaştıkları fırtına ve tipi nedeniyle 21 Ocak-7 Şubat tarihleri arasında Erkan Fener, Ali Demirdağ, Ali Ekber Batasul, Alişan Yalçın, Zeki Peker ve İsveçli komünist enternasyonalist gazeteci Barbara Anna Kistler donarak veya kangren sonucu yaşamalarını yitirdiler. Ayrıca 20'ye yakın Parti ve Ordu üyesi de önemli bedensel tahribatlara uğradı ve savaş dışı kaldı. Bu askeri saldırının, yakında bulunan PKK sığınakına yönelik saldırıya paralel olarak geliştiği sanılmıştı.

(10) Nitekim aynı tarihlerde, İzmir'de "MT tarafından yayınlandığı bildirilen," "Yurtsever Dersim Halkına"-"Sol Maske-li Eşkıyalara İyi Tamiyin" başlıklı "PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi" imzasıyla yayınlanan "Ekim 1993" tarihli bildiri karşı-devrimin rolünü ortaya koymaktaydı.

(11) Ağustos-Eylül '93'deki Engin-Tufan yazışması ve ÖN'ye komplo olayı bunun tek istisnasıdır.

(12) Bkz. "Kasımpaşa Eleştiriciliğiyle Bulandırılmak İstenen Bilim, Parçalanmak İstenen Parti" başlıklı, 29 Ocak 1994 tarihli Ç.O. imzalı yazı. Partizan, sayı 20. Yine "Askeri Komisyon Sekreteri'nin 31 Ocak 94 tarihli "1 Nolu Alt Bölge Komutanlığı'na Bağlı 11 Nolu Mintika OPO'na" başlıklı yazısı.

(13) RU imzasıyla PKK Dersim Eyalet sorumlularına yazılan 8 Eylül 1993 tarihli mektup.

(14) Bkz. "MK'ye Acil Çağrı-AK Kligi Ne Yapmak İstiyor." Bu yazısını organ dışı yollardan MBK'ye ve başka yerlere vermişti.

(15) Kastedilen MK'deki DABK-Konferans oranıdır. OPK'da çoğunluk olan Konferans kökenliler, yakalanmalar sonucu birlikte beri ilk kez "azınlığa" düşmüştü.

(16) "Ç.O." imzalı 29.1.1994 tarihli yazıda, bu tür davranışların "tehlikeli bir yönü ise gerçekten düşman sızmasını ortaya çıkartmak değil, tersine ajanların yayacağı ortamı hazırlar" denmekte ve "komplolarla uğraşmak" düşmanların işi olduğu söylenmektedir. (Bkz. Partizan Dergisi, S.20, sf 125)

bildiri
Emekçi halklarımıza;

Bazı işbirlikçilerin cezalandırılması hakkında açıklama!

Düşmanın MİT ve JİTEM vasıtasıyla işbirlikçi ağını giderek geliştirmesi, bu vasıtayla Partimiz TKP(ML)'ye, PKK'ya ve DHKP-C'ye bağlı gerillaları birer iğne pusuya düşürmesi ve son zamanlarda bazı işbirlikçileri gerillalarımızın peşine ısrarla takması üzerine, işbirlikçilerle mücadele yeniden hayati önem kazanmış, ertelenmesi pahalıya patlayacak bir hal almış ve kendisini kaçınılmaz olarak yeniden dayatmıştır. Bu ihtiyaç üzerine, öne çıkan işbirlikçiler Partimiz tarafından yeniden tutuklanıp sorgulanmış, düşmanlıkta ısrar edenler ölümle cezalandırılmış, vazgeçenler ise affedilerek serbest bırakılmıştır.

İncelemeye tabi tutulan işbirlikçilerin tek tek durumları şöyledir:

1) Mehmet Ali (Metin) ÖZER: Metin olarak bilinen Mehmet Ali Özer, bu yıl gerilla faaliyetleri başladıktan sonra Pertek köylerinde Partimize bağlı TIKKO gerillalarını arayıp bulmuş, parti ve devrim taraftarı pozlarına bürünüp istah kabartan tekliflerde bulunarak örgütsel görevler istemiştir. Sık sık gerillanın peşine takılan Mehmet Ali Özer, daha ilk karşılaşmada Partimiz tarafından ihtiyatla karşılanmış, kuşkuyla yaklaşımları nedeniyle incelemeye tabi tutulmuştur. İlk karşılaşmadan sonra Partimizin kuşku dolu doğru çıkmış, Partizanların Dere Nahiyesi köylerine uğradığı bilgisini edinen düşman kuvvetleri, bu bölgeye ve Kırızdağ'a bir operasyon düzenlemiştir. Operasyonu yöneten düşman subayları, Dere Nahiyesi Karakol komutanını azarlamış ve bunun üzerine çevredeki köy muhtarları nahiye karakoluna çağırılarak sorgulanmıştır. Bu tarihten itibaren Dere Nahiyesi Karakolu'na askeri timlerden oluşan ve bir yüzbaşı tarafından idare edilen bir askeri birlik daha verilmiştir. Bu olaydan sonra Metin Özer hakkında soruşturmaları genişleten Partimiz, önemli bilgiler elde ettikten sonra bu şahsın işbirlikçi olabileceğine kanaat getirdi ve 8 Ağustos 1998 tarihinde tutuklandı. Bu tarihten itibaren bir hafta boyunca sorgulanan Mehmet Ali ÖZER'in MİT ajanı bir işbirlikçi olduğu kesin olarak tespit edildi.

Suçlarını itiraf eden Metin Özer, 1996 yazında ihanetçi Bektaş ile Enver'in ifadesi üzerine gözaltına alındığı Tunceli Emniyeti'nde işbirliği kabul ettiğini, ilk iki ay "kahrolarak" karakola gidip geldiğini, sonraları alıştığını, önceleri halkı izleyerek devrimcilere eşya götüren insanları ihbar ettiğini, geçen yıl Mazgirt-Karabulut Köyü'nde abisinin işinde çalışırken MİT'in Kızılale Köyü Karakolu vasıtasıyla kendisini Tunceli'ye çağırdığını, 4 PKK'linin Karmez'den Sörpiyan'a geçtiğini, bu bilgiyi "çok güveni-

Ön Açıklama:
Elimize posta kanalıyla ulaşan Ağustos 1998 tarihli TKP(ML) Dersim Alt Bölge Komitesi imzalı bildiriye haber değeri taşıdığı için olduğu gibi okurlarımıza sunuyoruz.

lir" birinden aldıklarını söylediklerini, bu şahsın daha sonra PKK tarafından ölümle cezalandırılan Karmez muhtarı olduğunu, bu ihbar üzerine MİT'in kendisini PKK'lileri bulmakla görevlendirdiğini, bunun üzerine hemen köye Sörpiyan'a gittiğini, köyde araştırma yaptıktan sonra gerçekten de 4 PKK'linin köye geldiğini öğrendiğini ve MİT'e bildirdiğini, ardından karanlık çöktükten sonra aralarında PKK'den firar eden ihanetçi Ali Musa'nın da bulunduğu 10 özel timin evine gelip PKK'lilerin nerede olduklarını sorduğunu, nokta yerini de timlere söylediğini, ertesi gün PKK'lilerin yemek başında bu timler tarafından vurulduğunu, bu olayda Dilgeç, Cihad ve Salih'in şehit düştüğünü, askerin olaydan 35 dakika sonra geldiğini; PKK'lilerin geçen yılki Demirkapı çatışmasından sonra MİT'in yine kendisini iz sürmek üzere Rabat'a gönderdiğini, Rabat'ta av bahanesiyle araziye çıkıp iz kontrolü yaptığını, PKK'lilerin kaldığı iki nokta yerini bulduğunu, bunlardan birinden tütün, diğerinden ise kapkaçak aldığını, tütünü yine PKK'lilerle birlikte içtiğini, kapkaçığı ise ...'ya verdiğini, bu yerleri helikopterle havadan düşmana gösterdiğini; geçen yıl ilkbaharda yine av bahanesiyle Demirkapı'ya işbirlikçi Hıdır Yazır'ın evine gittiğini, torunu Hasan Yazır'ın Partizanların bir mağaraya silah sakladığını davarda gördüğünü ve bunu kendisine göstermek istediğini söylediğini, bunun üzerine av bahanesiyle birlikte o mevkiye gittiklerini, mağarayı öğrendikten sonra Tunceli'ye gittiğini, asker ve özel timlerden oluşan çift helikopterle Arman yakınlarındaki bir düzlükte inip sözkonusu mağaraya ulaştıklarını, daha önce götürülmesi nedeniyle silahları bulamadıklarını, fakat yerlerinin belli olduğunu; ...'nın sorumluluğundaki bir TIKKO birliğinin Dinar Köprüsü civarından karşıya geçeceğini öğrenilmesi üzerine tek başına gözetleme yapmak ve birliğin gerçekten geçmesi durumunda bildirmek üzere o mevkiye gönderildiğini; geçtiğimiz ilkbaharda Erzincan'dan Pülümür'e PKK'ya araçla malzeme getirildiğinin öğrenilmesi üzerine kendisinin yine tek başına gözetleme yapmak üzere Pülümür'e gönderilmek istendiğini, fakat evi burada olduğu için buna itiraz ettiğini, bunun üzerine bu işe başka birinin gönderildiğini; bu yıl özel olarak Partizanları pusuya düşürmek amacıyla Pertek köylerine gönderildiğini, bazı köylerden Partizanların nerede olduğunu öğrendiğini, örgüte

çeşitli yardımlarda bulunarak ilişkileri geliştirmek, bilgi sağlamak ve birlikleri düşürmek, ... ve ...'yı vurdurmak, depo yerlerini öğrenmek, onları zehirleyerek gerillanın topluca ölümüne sağlamak, sonbahara kadar barınak yerini öğrenmek, zehirli ilaç götürerek gerillanın zehirlenmesini sağlamak, gerillanın en çok uğradığı köyleri ve evleri, kaldığı noktaları, kullandığı yolları tespit etmek üzere görevlendirildiğini; Dere Nahiyesi köylerinde Partizanları her gördüğünde MİT'e bildirdiğini, halktan insanların duygularına hitap ederek onları konuşturduğunu ve bilgi aldığını, gittiği köylerde durumu uygun olan bazı köylülerle ilişkilerini geliştirdiğini, onlara iyi davrandığını, yardımcı olduğunu ve böylelikle kazanmak istediğini; bildiği bir işbirlikçi şebekesi olduğunu, bazı kişileri ise şüpheli bulduğunu, bazı sivil şahısların Sigenk'te bulunan askeri birlikler tarafından bomba atma, gizlice yavaş yavaş yerinden vurup öldürme, yani yakın doğuş eğitiminden geçirildiğini, başka bazılarının ise polis tarafından eğitildiğini, bu sivil şahısların girelemeyen bazı ormanlık alanlarda öksürücü-aksitici kimyasal silahlar yoluyla gerillanın kalıp kalmadığını tespit edebilmeleri konusunda dahi eğitildiğini, kendisinin aynı eğitimlerden geçtiğini, haftada bir gün üç saat siyasi ve askeri eğitimden geçirildiğini; kendisine Kırıkkale yapımı 7.65 tabanca ile Aselsan tipi telsiz-telefon verildiğini, Ağustos'un 25'inde büyük silah ile mobil telefon verileceğini, polisin kendisine "sizin köy karakola yakın, gerilla geldiğinde gizlice vur, aşağıdan da karakol hemen ateş eder, sonra asker gelir ölülerini alır, böylelikle kimin vurduğu anlaşmaz" dediğini; iki ayda bir 80 milyon TL maaş aldığını, bir keresinde 550 milyon TL toplu para aldığını, götürdüğü her bilgi karşılığında o bilginin önemine göre ayrıca para aldığını; kendi kızının da taksici Özgür Tayan ile çalıştığını, Özgür'ün, kızı Diren'i pazarladığını, kızının uzmanlarla ilişkisi olduğunu; gençleri uyuturucuya (Bally) ve fuhuşa alıştırarak, bu iş için Fadime ve Kader Donmez'in evinin rahatlıkla kullanıldığını; Tunceli'de gençleri uyuturucuya ve fuhuşa alıştırarak işbirlikçi olarak örgütleyen başka kişilerin de bulunduğunu, bunları liste halinde Partiyeye verdiğini, bunlardan bazılarının kadın da pazarladığını, böyle kadınlara kendisinin de gidip geldiğini, Mesin ile birlikte karşılıklı olarak birbirine kadın ayartmaya çalıştıklarını, gidip-geldiği kadın-

ların telefonlarının defterinde yazılı bulunduğunu itiraf etmiştir.

Başka birçok konuda da aynntılı itiraf-larda bulunan Metin ÖZER, akrabalarıyla ticari rekabeti olan veya kendisiyle sorunları bulunan kişilere iftira atmış, fakat bu son kötülüğü de gerçeği, yalnızca gerçeği arayan Partimiz tarafından açığa çıkarılmış ve Metin bunların iftira olduğunu kabul etmiştir.

İtirafı 13 Ağustos 1998 tarihli el yazmasında ve teyp kaydında mevcuttur. Ayrıca diğer işbirlikçilerle yüzleştirilip konuşturulduğu gibi, uğranan köylerde de konuşturulmuş ve halka özleştirilmiştir.

PKK'li devrimcilerin ölümüne yol açtığından, bilmediğimiz başka noktalarda da sorgulanması için PKK ile bağ kurularak durum anlatılmış, isterlerse sorgulayabilecekleri söylenmiş, bunun üzerine PKK tarafından da sorgulanmıştır.

Bazı noktalarda DHKP-C tarafından da sorgulanması gerektiği halde, gerillaları bulunamadığından bu noktada yeterince sorgulanamamıştır.

İtirafalarda bulunmasına rağmen, sevmediği kişilere iftira atmak suretiyle Partimizin eliyle kötülük yapmak istemesi, düşmanlıktan vazgeçme noktasında samimi davranmaması ve güven vermemesi ile 3 PKK'li devrimcinin şehit düşmesine yol açması nedeniyle Partimiz TKP(ML) tarafından ölüm cezasıyla cezalandırılmış; cezası 15 Ağustos 1998 tarihinde Sörpiyan'da PKK'lilerin şehit düştüğü alan üzerinde TIKKO gerillalarınca infaz edilmiştir.

2) Hıdır YAZIR: Bu şahıs Demirkapı'daki gerici-ihbarcı şebekelerin başıdır. Gerilla her gelip gittiğinde şebekesini toplar, bilgi alış-verişinde bulunur. İhbar kimin götüreceğini söyler. İhbara ya Hıdır Yabasun gönderilir ya da Hıdır Yazır'ın torunu Hasan Yazır. Hıdır Yazır daha çocuk denebilecek yaşta torununu dahi bu pislige buluşturacak kadar devrimcilere karşı büyük bir kine sahiptir. Yıllardır Partimiz tarafından açıkça uyanılmaktadır. Bu nedenle kendisi ihbara gidemediğinden başkalarını göndermektedir. İş gücü devrim düşmanlığıdır. Akşama kadar devrim aleyhine çalışır. Devrim düşmanlığını meslek haline getirmiştir. Hıdır Yazır; halkı soğutmak için devrimci örgütleri karalamış, bunun için yalan haber yaymış, devrimcileri provake ederek bunu kullanmış, düşmanın başarısızlıkları ile devrimci örgütlerin başarılarını gizleyerek düşman hesabına propaganda yapmış, köylülerin devrimcilere kapı açmasını, yardımcı olmasını engellemeye çalışmış, devletin gücünü de arkasına alarak köylülere baskı uygulamış, onların

mağdur olmalarına neden olmuş, gizli köy koruculuğunun gelişmesine ön ayak olmuş, TIKKO ve PKK gerillalarının kaldığı noktaları ve kullandığı yolları tespit etmiş, bunun için tam bir düşman milisi gibi çevreyi gözetlemiş, kendisinin bizzat yetişemediği veya sıkıncalı bulduğu bazı işler için de torunun görevlendirmiş, gelip-gidenleri izlemek, hangi evlere uğradıklarını, kimle ne konuştuklarını, kaç kişi olduklarını ve nereye gittiklerini öğrenmek üzere torununu seferber etmiş ve sağladığı bilgileri düşmana ulaştırmıştır. Partimizin kadrolarından ... ile ...'nin vurulmasını planlamış, bunun için Metin ÖZER ile konuşmuştur. Geçen sonbaharda köye uğrayan 10 kişilik bir TIKKO birliğini sabah erkenden gizlice evine gelen düşman askerlerine ihbar etmiş ve bu ihbar bizzat yoldaşlarımız tarafından ...'den öğrenilmiştir. Partimiz tarafından defalarca uyarılmasına rağmen düşmanlıktan vazgeçmeyince, çocukların tarafından geçen yıl köyden uzaklaştırılarak Tunceli'ye götürülmüşse de, onları da dinlemeyip köye dönmüş ve ihbarcılığa devam etmiştir.

Geçen yıl cezalandırılan işbirlikçi Hidir Uçar ile MİT ajanı Metin Özer ve Hasan Yazır tarafından ihbarcı olduğu bazı suçlarıyla birlikte ortaya konan Hidir Yazır hakkında ayrıca sağlanan bilgiler ve bizzat gerillanın algısal bilgisi birbirine denk düşmektedir.

9 Ağustos 1998 tarihinde Partimiz tarafından evinden alınarak sorgulanan Hidir Yazır, suçları sabit olmasına rağmen bunları kabule yanaşmamıştır. Partimizin bütün iyi niyetli çabalarına, düzeltme uğraşına rağmen en ufak bir samimiyet belirtisi göstermemiş, düşmanlıktan vazgeçmemiş ve bu tavırlarıyla da iflah olmazlığını ispatlamıştır.

Bu nedenle Partimiz TKP(ML) tarafından ölüm cezasına çarptırılan Hidir Yazır'ın cezası, 10 Ağustos 1998 tarihinde kendi köyünde TIKKO gerillalarınca infaz edilmiştir.

Bazı budalalara göre bir ihbarcı her şeyi anlattığı taktirde ölümlerle cezalandırılmalıymış. Oysa bu doğru değildir. Önemli olan kişinin düşmanlıktan vazgeçip vazgeçmemesidir. Kişi düşmanlıktan vazgeçmemişse, her şeyi anlatmış da olsa cezalandırılır. İşte Metin Özer örneği. İsterse her şeyi veya hiç bir şeyi anlatmasın, eğer suçu sabit olduğu halde kabul edip düşmanlıktan vazgeçmiyorsa hakettiği şekilde cezalandırılır. İşte Hidir Yazır örneği. Ancak düşmanlıktan vazgeçenler affedilebilir. İşte Mesin Duman Yeltekin örneği.

3) Xane KOÇYİĞİT: 1995 kışı ve ilkbaharında Sorxum'a uğrayan Partizanları ve bunlarla görüşmeye gelen kişileri (getirdiği eşyaya kadar) ihbar etmek, geliş-gidiş saat ve yönlerini bildirmek, Hidir Uçar'ın kendi ev telefonuyla karakola bilgi vermesine olanak tanımak ve karakolun çağrılarını Hidir Uçar'a ulaştırmak (Hidir Uçar'ın ifadesinde mevcuttur), 1996 yılında iki kız torunu-

nu, babası olan oğlu işbirlikçi ve kadın tüccar Hasan Koçyiğit tarafından özel hareket timlerine pazarlanması işine yardımcı olmak, gittiği her yerde düşman hesabına propaganda yapmak, devrimci örgütleri karalamak, köylüleri devletin gücünü arkasına alarak tehdit etmek ve baskı uygulamak, 1997 yılında Sorxum'un yanından geçerek aşağı inen ve başında Manuel kod adlı Bülent İçten yoldaşın bulunduğu bir TIKKO birimini telefonla düşmana bildirmek ve o akşam Konak'ta düşman zırhlıları tarafından kuşatılmasına neden olmak, Partimizin yıllardır yaptığı sözlü ve yazılı uyarılara rağmen düşmanlıkta ısrar etmek, köyüne ve çevre köylere gelen TIKKO ve PKK gerillalarını ihbarlamak, tam bir karakol nöbetçisi gibi sabahtan akşama kadar Dinar Deresi, Tar Deresi ve çevre köylere odun bahanesiyle gidip araziye ve yolları kontrol etmek, gerillanın hareket saatinde köyünden gözetleme yapmak, sabahları patikaları kontrol etmek, çocuk denebilecek yaşta torununu dahi bu pis işlere seferber etmek, devrimcilerin izini sürmek, izlerken kaç kişi olduklarını ve yönlerini tespit etmek düşmana bildirmek ve dedikodusunu yapmak, çevre köylerin çocuklarının yolunu keserek köylerinde kimlerin olduğunu sormak, çevre köylere gidip araçların neden geldiğini, kime geldiğini, kimlerin geldiğini soruşturmak, evlerin içlerine bakıp kontrol ederek, misafirleri soruşturmak vs. vs. Xane'nin önemli suçları arasındadır. Bülent İçten (Manuel) yoldaş şehit düştüğünde, gidip düşman askerini tebrik edecek kadar büyük bir kine sahip. Xane ve devrime düşmanlığı, meslek haline getirmiştir.

Hidir Uçar'ın geçen yıl verdiği ihbarcı listesinde adı olmasına rağmen, Partimiz tarafından düzelebilir umuduyla cezalandırılmamış, konuşularak uyarılmıştır. En son geçtiğimiz baharda ailesinin huzurunda uyarılan Xane, düşmanlıktan vazgeçmemiş, devrimcileri vururup Sığen'le kaçma işi üzerinde yoğunlaşırken 19 Ağustos 1998 tarihinde Partimiz tarafından tutuklanmıştır. Kısa bir sorguya tabi tutulan Xane, Kanoglu Karakolu'nun kendisini telefonla aradığını ve bilgi aldığını, bilgileri daha çok oğlu işbirlikçi ve kadın tüccar Hasan'a telefonla bildirdiğini ve O'nun düşmana ulaştırdığını kabul etmekle birlikte iflah olmayacağı anlaşılmış olduğundan Partimiz tarafından ölümlerle cezalandırılmış, cezası aynı akşam köyünde TIKKO gerillalarınca infaz edilmiştir.

4) Mesin Duman YELTEKİN: Mesin, son birkaç yıldır TKP(ML) TIKKO'dan olsun, PKK'den olsun, gördüğü devrimcileri ya Çiçekli Karakolu'na, ya da Tunceli Merkez Jandarma Karakolu'na bildirerek ihbarda bulunmuş, yalan propaganda ile devrimcileri karalamış, devrimci örgütlerin başarısı ile düşmanın başarısızlıklarını gizleyerek düşman hesabına propaganda yapmış, çocuğu gerillada olan ailelerle bağ kurup iyi gözükerek bilgi sızdırmış, yalan söyle-

yerek ağızlarını aramış, sağladığı bilgileri düşmana aktarmış, devrimci örgütleri yalan söyleyerek ayalamış, gizli köy koruculuğunun gelişmesine yardımcı olmuş, ihbarcılarını korumuş, olayların aydınlanmasını önlemeye ve ihbarcılarını uyarak gizlenmesini sağlamaya çalışmış, felaket tellallığı yaparak insanları devrimden uzaklaştırıp yanına alarak devrime karşı örgütlemiş, işbirlikçilere kadın ayartarak kadın tüccarlığı yapmış, PKK tarafından kesilen Çiçekli Karakolu suyunu köylüleri de yanına alarak yapmış, Çiçekli ve Değir Karakolu'na kuryelik yapmış, eşya, para ve evrak taşımış, maaşlarını alıp dövize (mark-dolar) çevirmiş ve subaylardan borç para alacak kadar ilişkileri geliştirmiştir.

Hidir Yazır, Hidir Beltekin, Hidir Yabasun ve Hasan Yazır ile birlikte aynı gün alınan Mesin Duman Yeltekin, Metin Özer ile de yüzleştirilmiştir. Sorgusunda suçlarını itiraf ederek Partimizin affına sığınan Mesin, düşmanlıktan vazgeçeceği noktasında söz vermiş olup samimi görüldüğünden Partimiz tarafından affedilerek 10 Ağustos 1998 tarihinde serbest bırakılmıştır.

5) Hidir YABASUN: Hidir Yazır'ın gerici şebekesinin elemanlarından biridir. Hidir Yazır'ın marifetiyle devrimcileri ihbarlamaktaydı.

İki yıldır Partimiz tarafından uyarılıyor. Samimi davranmadığı için Partimiz tarafından Dersim bölgesini 2 yıl süre ile terketme cezasına çarptırıldı.

6) Hidir BELTEKİN: 1995 yılında bütün patikaları ve caddeyi bir tarafa bırakıp sapa bir yerden, dağdan gizlice Zimek Karakolu'na giderken karakolun etrafına düşman tarafından döşenen mayına basıp yaralanmış ve helikopterle hastaneye kaldırılmıştı. Bu olayla kuşkuları üzerine çekince bir süre için rahat duran Beltekin, bu yıl yeniden azıtmış, Hidir Yazır'ın yöreğinde devrim aleyhtarı faaliyetlere girişmiştir. Devrimcileri provake etme ve bunu kullanma, yalan propaganda ile devrimci örgütleri karalama, uyarılara rağmen gizlice akşam vakti Tunceli'ye gitme vb. suçları arasındadır. Tunceli'ye gittiği akşam düşmana gerillanın köye geldiğine dair bilgi gitmiş olmakla birlikte, nasıl gittiği henüz kesinleşmemiştir.

Gerici hareketleri ve diğer bazı noktalarda sorgulanan Beltekin, durumu netleşmediğinden Partimiz tarafından uyarılarak ikinci gün serbest bırakılmıştır.

7) Hasan YAZIR: Hasan, çocuk denebilecek yaşta olmasına rağmen, dedesi işbirlikçi Hidir Yazır tarafından daha küçükken olumsuz propagandayla yetiştirilmiş, dedesi gibi düşünüp O'nun gibi hareket eden biridir. Dedesinin marifetiyle iki yıldır Çiçekli Karakolu'na ve Tunceli'deki işbirlikçi esnaf vasıtasıyla Tunceli Merkez Jandarma Karakolu'na bilgi götürerek ihbarlarda bulunmuş, çevreyi denetlemiş, devrimcileri izlemiş, elde ettiği bilgileri dedesine sunmuş, Partizanların silah sakladığı bir

mağarayı MİT mensubu Metin Özer'e av bahanesiyle araziye çıkararak göstermiş, dedesinin ortaya attığı yalanları yayararak karalama kampanyasına ortak olmuş, PKK ile TKP(ML) arasında sürdürme yaratmaya çalışmış, dedesinin ve devletin gücünü arkasına alarak köylülere baskı uygulamıştır. İhbarlar karşılığında 90 milyon TL aldığını, bu pisliğe dedesinin marifetiyle buluştuğunu, Partinin ashında geç kaldığını, bu sorunlara daha önce el atılsaydı sorunların bu boyuta ulaşmayacağını, genç olmasına rağmen diğer gençler gibi ilerici fikirlerle değil dedesinininki gibi gerici fikirlerle sahip olduğunu, daha önce Parti tarafından uyarılmasına rağmen bunu yeterince ciddiye almadığını, olayın oddi-yetini yeni anladığını söylemiş ve Partinin affına sığınmıştır.

Henüz 15 yaşında olan Hasan Yazır, hem yaşı küçük olduğu ve hem de suçlarını anlatıp yanlışını düzeltmek istediği için Partimiz tarafından affedilmiş ve ikinci gün serbest bırakılmıştır.

SUÇ VARSA CEZA DA OLACAKTIR!

Emekçiler, kardeşler,

Bizler her türlü ayrımcılığın, ayrıcalığın, baskının ve savaşların ortadan kalktığı sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele ediyoruz. Sadece halklarımızın değil, bir avuç iflah olmaz halk düşmanı dışında bilcümle insanlığın kurtuluşu gibi yüce bir dava için savaşıyoruz. Bu uğurda düşmanımıza karşı savaşma dışında kimsenin malına, canına ve namusuna kastetmedik. Gayet haklı ve ilerici bir dava uğruna, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin büyük yokluklar ve yoksunluklar içinde, bu çetin koşullarda yüksek bir feda ruhuyla savaşırken biz devrimcilerin ve komünistlerin canına kastedenler var oysa. Bu savaşta biz henüz zayıf tarafız ve stratejik bakımdan savunma halindeyiz. Bu anlamda bir ölüm-kalım savaşındır. Bu savaşta yufka yüreğe yer yok. Bir oza'nın dediği gibi, içimizde saklı olanıdır düşmanın en tehlikelisi. Bunlardan bazılarını biz vurmazsak onlar bizi vuracak veya vurduracak. Bu anlamda Partimizin geliştirdiği iç temizlik hareketi kaçınılmaz ve doğrudur.

DÜŞMANLIKTAN VAZGEÇENİ AFFEDECEK, İFLAH OLMAYANI CEZALANDIRACAĞIZ!

Partimiz bu konuda ikili bir politika uygulamaktadır; düzelebilir olanı affetme veya basit cezalarla yeniden halk içine kazanma ve iflah olmayanları ölümlerle cezalandırma.

Kim ne tepki gösterirse göstere, TKP(ML), bu ikili politikasını kararlılıkla sürdüreceğini bir kez daha alenen ve resmen ilan eder.

BİR OLUMSUZ TEPKİ ÜZERİNE!

Yeri gelmişken; Emek Gazetesi'nin 21 Ağustos 1998 tarihli sayısının 4. sayfasında yukarıda bahsini ettiğimiz işbirlikçilere ilişkin olarak yeralan haber nedeniyle kinliyor ve uyarıyoruz. "Devrimciler devrimcilere sahip çıkar, kar-

Şi-devrimciler ise karşı-devrimcilere! Devrimci-demokrat bir çevrenin gazetesini olan Emek'in, karşı-devrimcilere sahip çıkması utanç vericidir. Biz komünist devrimciler bizden olmamasına rağmen Sörpüyan da Metin Özer ile Karmez muhtarının marifetiyle vurulan 3 PKK'lı devrimciye sahip çıkıyoruz, Emek ise Metin'e ve diğer işbirlikçilere MIT'i ve İTEM'i sevindiren bu haber halkımız tarafından esefle karşılanmaktadır. Silahı eline alıp bir an önce "ülkemizin utancı ve lanetiyle hesaplaşmak" yerine, hesaplaşanlara kalem darbeleri indirmek ve üstelik bunu onların kanyla kazanılmış mevzilerde yapmak utanç vericidir. İlah olmayan kelle avcılarının cezalandırılmasına karşı çıkacağınız; bakın hemen yanbaşımda onbeşinde, onsekizinde gençlerimiz düşman tarafından kaçırılıp işbirliğine zorlanarak ölüme sürüklenmektedir ve ya sahip çıktığımız kişilere benzer kişilerce batağa çekilmektedir, bunlara karşı çıkmamız daha doğru değil mi? Siz bu işbirlikçilerin yaşayıp kendini halka adanmış ülkemizin en değerli evlatlarını vurmasını, ya da körpe gençlerimizi zehirleyerek ölüme sürüklemesini, genç kızlarımızı subaylara ve özel timlere pazarlamasını ister misiniz? Güzel laflarla ve ceset propagandasıyla gerçekleri saklayamazsınız, tavrınız pratik bakımdan bu anlama gelmiyor mu? Bütün bu acıların sorumlusu olan düşmana karşı çıkmak yerine, yeni insanlarımızı bu batağa çekmesine mani olmak yerine; onbeşinde, onsekizinde gençlerimizi fuhuş ve uyuşturucu batağına çekip para için insan satar düzeyde zavallı bir duruma düşüren, körpe kızlarımızı uzman çavuşlara, özel hareket timlerine ve polise peşkeş çeken, her türlü insani değerleri yıkmış ve her türlü insani duyguyu yitirmiş, kelle avcılığını meslek haline getirmiş pösa durumundaki kişilere, ilah olmalara sahip çıkmak, halk adına, devrim adına utanç vericidir. **Bu haberle; ihaneti reddettiği için katledilerek kaybedilen şehitlerimiz, şu anda zorlanan gençlerimiz, duygularıyla oynanan, oynanmak istenen kadınlarımız, kamu vicdanımız incinmiştir. Doğruluk ve dürüstlük incinmiştir.**

Haberde ileri sürülen iddialar **asılsızdır**. Metin Özer'in işkenceyle öldürüldüğü tamamen gerçek dışıdır. Kafasından kurşunlanarak cezalandırılmıştır. Vücudunda sigara söndürüldüğü gerçek dışıdır. TIKKO taraftarı olduğu asılsızdır. Bilgi sağlamak için devrimci maske kullanmıştır. Partimizle örgütsel ilişkisi yoktur. Partimiz böylelerini örgütlemeyiz, kuşkuyla bakar ve uzak tutar. **Böyle bir ırz düşmanını, yalancıyı, kelle avcısını, bencilli, korkağı ve her işe bulaşmış bir şahsı Partimizin taraftarı göstermek Partimize hakarettir.** Keza Özer yoksul biri de değildir. Çalışması, kendisinin istihbarat faaliyetini kamufletmek içindir. Polis nerede görev veriyse o alanda çalışmıştır. Parası da boldur. Bir başka köyde ekip sattığı eki-

niyle, beslediği hayvanlarla, mal ve para varlığıyla, geliri ve tüketim payıyla zengin köylü sınıflamasındadır. Abisinin işi bir kamuflettir. Sigarasız kaldığı göstermeliktir. Tüketimi iyidir. Bunlar kendi ifadesinde mevcuttur. Sizin anladığınız tipteki klasik ajanlar Türk filmlerinde kaldı. Hidir Yazır'ın, torunu Hasan dayak yemesin diye bütün suçu üzerine aldığı ve bu nedenle öldürüldüğü de tamamen gerçektir. Hasan Yazır samimi davranıp her şeyi anlatırken Hidir Yazır suçlarını kabul etmemiştir. Değil torununa acımak, torunu bizzat kendisi bu pisliğin içine sürükleyecek kadar acımasızdır. Suçları sabit olmasına rağmen hem hiç bir şey kabul etmemiş ve hem de düşmanlıktan vazgeçmemiştir. **İşte tamamen bu nedenle şiddetle cezalandırılmıştır.** Bu gerçeği iddialardan da anlaşıldığı üzere, haberin kaynağı sağlıklı değildir. **Sabah Gazetesi'nin polis muhabirlerinden sağladığı masabaşı haberlerini andırarak kadar saçma ve gerçeklerden uzaktır.**

Bu tür haberler halkın Emek Gazetesi'ne olan güvenini zedelemektedir. Geçen yıl işbirlikçi **Hidir Tekin'e** ilişkin haberde de Emek aynı hataya düşmüştü. **Bu nedenle Emek Gazetesi'ni halkımızın huzurunda kınıyor ve uyarıyoruz. Haberlerini araştırarak yazması ve yazdığı haberlerle düşmana değil, halka hizmet etmesi gerekir.**

AJANLARA, İŞBİRLİKÇİLERE VE KADIN TÜCCARLARINA UYARI!

Cezalandırılan işbirlikçilerin hemen hepsi daha önce uyarıldığı halde bunu dikkate almamış, düşmanlıkta ısrar etmişlerdir. Bu budalaca tavır onları ölüme sürüklemiştir. Bu nedenle diyoruz ki, uyarılan işbirlikçiler Partimizin uzattığı yardım elini tutarak o pislikten çıkmalı, kendisini düzelterek halka yeniden kazandırmalıdır. Bu konuda Partimiz elinden gelen yardımı yapacaktır. Partimize gelmeniz şart da değil, bir avukat tutun veya İnsan Hakları Derneği'ne gidin, ya da bir milletvekili bulun, devrimci basına, gazetelere gidin açıklamalarda bulunun ve halka özeleştirin verin. Düşmanın size zarar vermesini önlemek için de savcılığa, meclise, hükümete ve askeriyeyle dilekçe verin, hatta gerekirse uluslararası kuruluşlara kadar sizi bu işe bulaştıran ve tehdit eden kurumlar hakkında şikayette bulunun. İstedığınız yere gidebilmeniz için size kimlik de ayarlayabiliriz.

Ayrıca içine düştüğünüz pisliği kimse bilmiyor, açığa çıkmaz veya kimse hesap sormaz zannetmeyin. Devletin propagandasına kanmayın, düşman kendisini bile koruyamıyor, sizi nasıl koruyacak? Devran döndü dönüyor. Hesap günü gelip çatmadan ve iş işten geçmeden o pislikten çıkın. Kötü olan her şey mutlaka bir gün açığa çıkar ve hesabı mutlaka sorulur. Onun için aklınızı başınıza devşirin. Unutmayın Partimiz ilah olmayanları vurmakta ne kadar kararlıysa, yanlışını düzeltmek isteyen in-

sanlara karşı da o kadar merhametlidir. Korkaklık başa beladır, cesaret edip yanlış terkedin. Para her şey değildir, namuslu, şerefli yaşayın, Mesin gibi yanlışını samimiyetle düzeltmek isteyenler yaşama dönecek, Metin gibi yanlışta ısrar edenler ise ölüme gidecek. Seçim sizin!

Elimizde bir işbirlikçi listesi var ve gözlerimiz bunların üstündedir. Partimizin gözü de kulağı da halk kitleleridir ve halk her yerdedir.

Bazılarını halk huzurunda özel olarak uyarmak istiyoruz!

Filiz Kurşun, Fadime ve Kader Dönmez, Seval Durgun, Evrim Narin, Evin Hedef, Eylem Geven, Filiz Çimen, Diren Polat, Rüsen Cömert, Eren Sezgin, Emel Aran, Meral Gül, Fatoş Durgun ve Diren Özer: Polisten, özel hareket timlerinden ve düşman subaylarından uzak durun! İçine düştüğünüz pislikten bir an önce çıkın! Dersim'de daha kimse acından ölmedi. İnsanlarımız yoksul olmasına rağmen cömerttir. Para toplanız bile yine geçinirsiniz. Evet, evet dilenerek yaşamak bile çakalların altına yatmaktan dahi iğrenç ve şerefsiz olmaz. Düşmanın geliştirdiği fuhuş ve uyuşturucu bağımlılığı işbirlikçiliğin zeminidir. İnsanlarımızın, evlatlarımızın uyuşturucuya veya fuhuşa alıştırılarak işbirliğine zorlanmasına, bu şekilde ölüme sürüklenmesine neden ve ortak olmayın! **Fadime ve Kader Dönmez:** Bu noktada özellikle sizi uyarıyoruz. Kendi pisliğiniz yetmiyormuş gibi evinizi gençleri düşüren kadınlara açmanız, onların bu iğrenç işleri evinizde yapmasına olanak tanımanız affedilemez. Pislik yuvanız bir gün mutlaka dağıtılacaktır, bundan emin olun.

Özgür Tayan (taksici, 62 T 00 55), Özgür Karademir (taksici, 62 T 0968), Deniz Tayan, Zafer Çelik, Müslüm Çiçek, Zülfü Kargin, İkoz Hüseyin (muavin), Ulaş Gül, Engin Saltuz, Zeynel Aytaç, Ulaş Mamuk (taksici) ve Özgür Akdağ: Uyuşturucu kullanmaktan ve başkalarını alıştırmaktan, fuhuştan, kadın pazarlamaktan, polise, özel timlere ve düşman subaylarına kadın ayartmaktan, gençlerimizin uyuşturucuya, fuhuşa ve işbirliğine alıştırılmasına ortak ve neden olmaktan derhal vazgeçin. Aksi takdirde ayak altında bir böcek gibi ezileceğiniz günler uzak değil.

Bu şahısların yakınları acı olaylarla karşılaşmak istemiyorlarsa, bunlara sahip çıksınlar ve içine düştükleri olumsuzluktan çıkarsınlar. Bu noktada Partimizin yardımına başvurabilirler.

Halkımız ise bu şahıslardan uzak durmalı, çocuklarının onlarla arkadaşlık kurmasını önlemeli, bunları lanetlemeli ve tecrit etmelidir. Ancak halk içinde hatasını kabul edip yanlışını gerçekten düzeltmek isteyenlere kendisini düzeltme şansı tanınabilir. Halkımızın gözüpek evlatlarına sesleniyoruz: **Bu açıklamadan sonra ilah olmayan ve yanlışında direten kişilerin pislik yuvalarını dağıtın. Şehirlerimizi çakallara ve işbir-**

likçilerine dar edin.

Adını burada yer vermediğimiz diğer işbirlikçilerin durumu ayrıca inceleme konusudur.

KÖTÜLÜKLERİN KAYNAĞI DÜZENDİR-SORUMLUSU DEVLETTİR; ONUN KURUMLARI OLAN JİTEM'DİR-MİT'TİR!

Yaşanan kötülüklerin, çekilen acıların kaynağı bugünkü sosyal ve ekonomik yapıdır, sorumlusu ise bu düzeni koruyan devlettir ve bunun için işbirlikçi yetiştiren JİTEM'dir, MIT'tir. Tehditte veya para-uyuşturucu tutkusıyla bu insanları kazanıp ölüme sürükleyen düşmanın açık ve gizli kurum ve kuruluşlarıdır. Düşürülenler ne Koç'tur ne de Sabancı'dır, bizim insanımızdır. Bu anlamda olan halka oluyor, bize oluyor. Bu noktada düşmana karşı birleşmeliyiz. Düşmana karşı koymalı gençlerimize sahip çıkmalıyız. Aksi takdirde yarın sıra size ve çocuğunuza gelebilir, düşman sizi veya çocuğunuzu da bu pisliğin içine çekmek isteyebilir. Ve yarın sizin için geç olabilir. Çoluk çocuğumuz, körpecik evlatlarımız gözümüz önünde hergün kötü yollara düşürülmekte, genç kızlarımız özel timlerin, polislerin, subayların ve işbirlikçilerin insani duygulardan uzak hayvani arzularına peşkeş çekilmektedir.

Sevgili Dersim Halkı,

Emekçiler, kardeşler,

İnsani değerleri, şerefini, namusunu, ahlakını, vicdanını bir tarafa atmamış, bu değerler için olumu bile göze alabilecek insanlara sesleniyoruz: Çocuğumuz, kızımız, kadınıımız için, gelecek nesillere namus borcumuz, vicdan borcumuz için, ihaneti reddettiğinden dolayı vurulup kaybedilen şehitlerimizin hakkı için, gelinlerimizin, analarımızın ahi-vahı için, bu ülkenin şeytanlarıyla hesaplaşmak üzere ayağa kalkın artık! Tereddüt etmenin zamanı değil. Devran döndü dönecek. Bu, durdurulması imkansız bir akımdır. Kötüler, gericiiler kaybedecek ve kesinlikle halk kazancaktır.

AJANLARDAN HESAP SORDUK/SORACAĞIZ!

DÜŞMANLIKTAKİ İSRAR EDENLER TEMİZLENECEK, YANLIŞINI DÜZELTMEK İSTEYENLER AFFEDİLECEK!

KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ! KAHROLSUN JİTEM, KAHROLSUN MIT!

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, HALK DEMOKRASİSİ, SOSYALİZM VE KOMÜNİZM MÜCADELEMİZİ!

YAŞASIN HALK SAVAŞI!

YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML),

HALK ORDUMUZ TIKKO

GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

Ağustos 1998

TKP(ML)

Batı Dersim Alt Bölge Komitesi

Dünyada ekonomik-politik kriz ve bölgesel savaşlar

Afganistan eksenindeki bölgesel rekabet; ABD, Rusya, Almanya, Hindistan, Pakistan, Çin, İran vb. dahil eden stratejik ve tüm dünyadaki emperyalist "dengeleri" etkileyecek bir zeminin ifadesi olmaktadır. Bu belirlemeyi derinleştirmek ve bu vesileyle "bölgesel savaşlar" vurgumuzu açıklamak yerinde olacaktır. Herşeyden önce şunu tespit etmek gerekiyor: Elbette ki, daha önceki ve de "soğuk savaş" tabir edilen dönemlerde de bölgesel savaşlara tanık olunmuştur. Savaş, sınıflı toplumda sınıf savaşımının da, emperyalistlerin özsel çelişkilerin "çözümü" noktasında da kaçınılmaz olmaktadır. Çok belirgin olarak bir Vietnam, Kamboçya vb. süreçleri, yine RSE'nin 1979 Afganistan işgali ile gelişen süreç, Angola, Namibya'daki çatışmalar, İran-İrak savaşı vb. örnek olarak verilebilir. Buna ulusal kurtuluş savaşlarını, sınıf çelişkileri temelindeki gerilla savaşlarını, çeşitli iç savaşları eklemeye bile gerek yok. Gelişen aşamada, özellikle de 1990'daki "Körfez Savaşı" ile açılan dönemdeki kısmi-nitel farklılık, başka deyişle vurgusunu yapmaya çalıştığımız olgu; daha çok sayıda savaş olması veya mutlak açık, bölgesel savaşları işaret etmek değildir. Mesele şudur:

Emperyalistler açısından bu süreçte artık savaş dışında bir politika aracı kalmamıştır, bu bir. Bu noktada yoğun silahlanmanın, "nükleer caydırıcılık" vb. söylemlerinin de depolitize olduğunu; diplomatik, politik girişim ve görüşme (çatışmaların), güç gösterilerinin artık pek bir şey ifade etmediğini belirlemek de yanlış olmayacak. Açıkçası, artık dünyada "silahlanma" kavramı daha operasyonel bir içerik kazanmış, bununla da kalmayarak, en ufak bir yerel çatışma, herkesin kriz içinde olduğu koşullar altında ve çelişkilerin had safhada ve belirli bir statüko yakalayamayacak denli keskin ve çözümsüz seyretmesi halinde, tüm dünyada emperyalistler arası güç dengelerini altüst edecek tarzda hemen tüm emperyalist devletleri ilgilendirip işin içine sokan bir gerçeklik arzedeabilmektedir. Bu gerçeklik, '90'larla birlikte BM müdahalelerini ve "barış gücü" esprilerinin artışı ve yoğunluğunu da açıklarken, aynı zamanda neden bunların da Kosova, Bosna örneklerinde olduğu gibi sadece oyalama ve sonuçsuzluk, belirsizlik vesilesi olduğunu da ortaya koymaktadır. Diğer yandan resmi silah ihracatlarının giderek azalmasına karşılık yasadışı silah satışlarının devasa boyutlarda artış kaydetmesi de aynı siyasi-ekonomik kriz gerçekliğinin bir göstergesi olmaktadır.

1983'te 45 milyar dolar tutarında olan resmi silah ihracatları, 1992'de 18 milyar dolar olarak görünmektedir. Halbuki yasadışı silah satışlarının her yıl 2-10 milyar dolar dolayında artarak devasa boyutlara ulaşmış olduğu da bir gerçektir.

İkincisi; emperyalizmin, yazımız boyunca ortaya koyduğumuz gelinen aşamada, dünya savaşları veya statükolarla belirlenen bloklaşmaların çıkar dalaşları, yerini karmaşık ve bölgeler bazında, ittifakları kaygan ve her jeopolitik bölgeden bölgeye değişken, yerel çatışmalara bırakmıştır. Tam da bu sebeptendir ki sözkonusu jeopolitik stratejilerin keşitliği veya çelişkiliği her ara bölge, süreç, çok daha kırılgan ve karmaşık, içinden çıkılmaz ve savaşı çok daha kaçınılmaz kılan durumların ifadesi olmaktadır, bir bütün -global anlamda- devletlerin kendi içlerindeki stratejik duruşlarındaki tutarlılık dahi sözkonusu değildir. Ekonomik kriz ve emperyalizm gerçekliği ile belirlenen politik kriz ve belirsizliklerden muzdarip olmayan devlet yoktur. Dolayısıyla ne emperyalistlerin aralarında, ne de emperyalist devletlerin kendi içlerinde bir irade birliğinin hiçbir koşulu olmadığı gibi, sadece bölgesel planda yakalanan kimi siyasi iradeler ve ittifaklar da çok daha geçici ve kırılgan, kaypak olmaktadır.

Savaş naralarının doruğa çıktığı son ayların panoramasını sunmaktaki amacımız da bu gerçekliği bir miktar daha somutlamaya çalışmak olacak. Ortadoğu dinamiklerini kapsamı itibarıyla aynı yazıda ele alacağız. Dolayısıyla neredeyse en önemli halkasını dışladığımız bu yazıda önemli eksiklikler olacaktır. Yine de bu gerçeklik gözönünde bulundurulmak suretiyle bir resim ortaya çıkarabileceğimizi sanıyoruz.

Hatırlanacağı üzere, Afganistan'da Taliban'ın Mezar-ı Şerif'i kuşattığı süreçte, Hindistan-Pakistan (Keşmir)'da çatışmalar da sürmekteydi. Aynı günlerde Kongo'da çatışmalar başladı ve giderek bölgesel bir boyut aldı. Ve Irak'ta da kriz başgösterdi. Başka deyişle odağında petrol vd. enerji kaynaklarının yer aldığı ekonomik çelişkilerin yattığı; Afrika, Ortadoğu, Kafkasya ve Ortaasya jeopolitik bölge çatışmalarının, tüm karmaşık bölge stratejilerinin keşitliği bir süreç ortaya çıktı. Bunların keşitliği noktadaki petrol şoku gerçekliğine daha önce işaret etmiştik. Ancak meselenin konjonktürel olmadığı açıktır. Sözkonusu olan stratejik ekonomik çıkar çelişkileridir. Daha iyi anlaşılması açısından politik boyutlarını derinleştirmekte fayda var. Bunları teker teker açtıktan son-

ra çizdiğimiz çerçeve ekseninde Afganistan'da buluşturalım.

KAFKASYA JEOPOLİTİĞİ VE İRAN

Yazımızın önceki bölümlerinde petrol tekellerinin içinde bulunduğu durumu açmaya çalışmıştık. Keza Kafkaslar'ın gerek (ve özellikle) petrol ve doğalgaz açısından, gerekse de Rusya, Avrupa ve ABD emperyalistleri arasındaki pazar ve nüfuz dalaşı noktasında önemini de vurgulamıştık.

Temmuz ayında bu konuda önemli bir gelişme oldu. Rusya, krizinin en derin döneminde, Kazakistan ile Hazar Denizi'nin paylaşımına ilişkin bir anlaşma imzaladı. Aynı ay, Bakü-Ceyhan petrol boru hattına ilişkin proje görüşülecekti. Ekim ayında Azerbaycan ana üretim petrolünün yolu üzerine karar alınması bekleniyordu. Kaldı ki "İpek Yolu" projesinin büyük buluşmasına da çok az kalmıştı. Haziran ayında Irak, sınırlı petrol pompajının dördüncü dönemine başlamıştı. Rus-Kazak anlaşmasının tüm emperyalistleri etkilediği ve önemi kesin. Bu kadar da değil. Anlaşmanın hemen ardından İran ve Türkmenistan'da ortak bir bildiriyle durumdan hoşnutsuzluklarını ifade ettiler. Hazar'dan petrol çıkarmayı hızlandıracak bu anlaşmadan petrol şirketlerinin memnun kalacağına ilişkin çeşitli spekülasyonlar olduysa da, petrol şoku sürecindeki bu dalaş çerçevesinde bunun pek gerçekçi bir yorum olmayacağı da açık. Zira anlaşma, paylaşım noktasında "herkesi" tatmin edecek bir "çözüm" getirmediği oranda, Hazar çevresindeki çelişkileri daha fazla kızıştırmaktan başka bir anlam ifade etmiyor. Hazar'dan petrol çıkarmayı hızlandıracak bu anlaşmadan petrol şirketlerinin memnun kalacağına ilişkin çeşitli spekülasyonlar olduysa da, petrol şoku sürecindeki bu dalaş çerçevesinde bunun pek gerçekçi bir yorum olmayacağı da açık. Zira anlaşma, paylaşım noktasında "herkesi" tatmin edecek bir "çözüm" getirmediği oranda, Hazar çevresindeki çelişkileri daha fazla kızıştırmaktan başka bir anlam ifade etmiyor.

1998 enerji kaynaklarına ilişkin "Dünya Enerji Zirvesi"nde açıklanan raporları veri alırsak, dünya petrol rezervlerinin %64'ü Ortadoğu'da. Buna karşılık Rus sosyal emperyalizminin dağılmasından beri Kafkaslar'da da "dengeler" bir türlü yerli yerine otumadı. Yıllardır bu çerçevede dalaş sürüyor. Kazakistan petrolü için yarışan belli başlı yedi dev şirketten bahsetmek mümkün: ABD'nin Mobil, İtalyan Agip, İngiliz-Hollanda Shell, İngiliz British Gaz ve BP (ABD'nin Amoco'su ile birleşti), Fransız Total ve de Kazak Ulusal Petrol

şirketi. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, 1994-95'ten itibaren Rusya, bölgede Gürcü-Abhaz ve Rus-Çeçen çatışmalarıyla ABD, AB projelerini engellemiş ve Ermenistan'ı da bu ekseninde devreye sokmuştu. 1997'de ise Kazak petrolünü Kuzey Novorossisk'e taşımaya başlamış, Çeçenistan savaşına da ancak Bakü-Novorossisk petrol boru hattını açma kararı ile son vermişti. Aynı dönem İran'la ilişkilerini de yazımızın önceki bölümlerinde ortaya koymaya çalışmıştık. Tüm bunların önemi, özellikle de Hazar Denizi'nden günde 5-6 milyon varil petrol elde edilebileceği gerçekliğinde düğümleniyor, ki bu rakam Kuzey Denizi'nden çıkarılan petrole eşit.

Bölgede İran-Ermenistan-Rusya-Fransa (ve dolaylı olarak Almanya) yakınlığının ABD'yi son derece rahatsız ettiği kesin. Dolayısıyla yaklaşık '96 yılından beri ABD'nin Irak ve İran'a "dual containment"/"çifte kuşatma" politikasını İran lehine yumuşatmaya çalıştığı da biliniyor. Ayrıca İran, 24.5 milyar dolarlık ithalatı ve 21.3 milyar dolarlık ihracatı ile değil sadece; bölgedeki konumlanışı, petrol boru hatları, ticaret vb. noktasındaki kilit rolü ile de öyle küçümsenecek bir tablo çizmediği gibi, ABD'nin sözünü Avrupa'ya dinletemediği oranda İran'ı tecriti sadece ABD'ye zarar veriyor.

Hatırlanacağı üzere, 1996 Temmuz ayında Rusya'nın da katıldığı G-7'lerin "Terör Zirvesi" tam bir "ABD-AB savaşı"na sahne olmuştu. ABD'nin "Amato Yasası" diye bilinen Helms-Burton Yasası'na karşı, özellikle Fransa, Rusya ve Almanya'nın açık tavrı olmuştu. AB, "ABD'ye düşman Küba, İran, Irak, Libya ve Suriye gibi devletlerle ticaret yapan ülkeler ile bu ülkeler sermayeli şirketlerin faaliyet alanları nerede olursa olsun cezalandırılmalarına" ilişkin bu yasayı tanımama kararı aldı. Dönem; Rusya, İran ve Fransa'nın Ermenistan'la birlikte atağa geçtiği bir dönemdi. Bu noktada İran'ın yaklaşımı ise "Müslüman ülkelerin ABD'ye petrol vermeme" çağrısı olmuştu. Daha Haziran ayında ise Suudi Arabistan/Dahran'da ABD üsünün bombalanması ve ABD'nin Ortadoğu'da terör estirmesi, keza "misilleme hareketi" da hatırlarda olsa gerek. Açıkçası '98 Ağustos'undaki tüm gelişmeler, '96 Ağustos'unu "yineliyor" gibi bir görüntü sunuyor. Tek farkla ki ABD "gerekçelerini" İran ve Irak değil de Afganistan üzerinden açıklıyor! Her iki durumda da "terör", "şeriat"/"radikal islam"a karşı "misillemeler"in merkezinde Rusya ve Fransa'nın bulunması "ilginç" bir tesadüf. Ne varki çelişkilerin

çok daha derinleşmiş ve keskinleşmiş olduğu bir gerçek. (Bu tespiti aynen Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan bağlamında da yapmak mümkün.)

Dünyanın en büyük petrol tüketicisi olan ABD'nin (günde 65 milyon varille neredeyse diğer ülkelerin toplam tüketimine denk) Avrupa'nın petrol ihtiyacının %20'sini karşılayan Libya ve İran'a ilişkin olarak Fransa, İngiltere, Almanya ve İspanya'nın baskıları karşısında fazla bir şey yapmasa da yoğun terör estirerek ve savaş naralarıyla "İran karşıtı" kampanya yürütmesi, "İran'a yakınlaşma" söylemiyle çelişik görünebilir. Ne var ki emperyalistlerin ancak bu şekilde çelişkilerini "çözmeye" ve "yakınlaşmaya" çalıştıkları bir gerçek. İran'a daha yakından bakalım:

İran'a ihracat yapan ülkelerin başında 8.1 milyar frankla Almanya ve 2.8 milyar frankla Fransa geliyor. Ayrıca Rusya, Japonya, Çin, İtalya ve İspanya'nın ticari ilişkileri de azımsanamayacak boyutlarda. İran'ın ihracatının %90'ını petrol ürünleri oluşturuyor (İran 1996 itibarıyla günde 3.6 milyon varil petrol çıkarıyor.). Sadece Fransa'nın İran'dan aldığı petrol ürünü 7.1 milyar frank değerinde. Ayrıca Çin'in de İran'a büyük miktarlarda silah satışı yaptığı ve nükleer teknoloji de sağladığı biliniyor (Gerçi Çin İran-İrak savaşında her ikisine de silah satmışsa da İran'la ilişkileri "özel"dir. Kaldı ki Çin'in Pakistan ve Suudi Arabistan'a da silah sattığı gibi, ABD'nin de Pakistan aracılığıyla nasıl İran'a silah satmış olduğu 1986 İranga-te ile hatırlanabilir.)

İran'ın Azerbaycan ve Türkiye ile de işbirliği, ticaret, doğalgaz vb. anlaşmaları biliniyor. Bir yandan Ermenistan üzerinden Azerbaycan sıkıştırılırken, diğer yandan Rusya Azerbaycan'a radar ve askeri üssünün statüsüne ilişkin dayatmalarda bulunurken, İran-Rusya doğalgaz bağlantısıyla da bu halka tamamlanıyor. Zaten Ermenistan'ın ticareti esasen Gürcistan ve İran üzerinden. Bu arada Türk devletinin ABD'nin kararsız "muhalafeti" ve İran'la 20 milyar dolarlık doğalgaz anlaşması da cabası. Anlaşma 1999 yılından itibaren 20 yıl süreyle Erzurum-Kayseri-Ankara hattında doğalgaz sevkiyatını içeriyor. İran'ın bundan her yıl 1 milyar dolar geliri olacağı söyleniyor. Bunu yine '97 yılında Rusya ile Mavi Akıntı projesi izledi. Zaten dünyanın en büyük doğalgaz rezervleri Rusya ve İran'da (Sırasıyla 48 ve 23.2 trilyon küp.). Açıkçası, bölgede dalaş keskin bir şekilde sürerken, hegemonya oluşturmaya çalışan, Ortadoğu ve Kafkaslar'da tek ve baş aktör olmak için çırpınan, bunun için de İran politikasının iflasını kerhen kabullenip İran'la yakınlaşma çabası olan ABD'nin tüm bu gelişmelere "muhalafetinin", sadece "nasıl finanse edileceği" noktasında vurgularla olması, bunu da İran'ın "ABD ile Türkiye'nin ilişkilerini bozmak istemediğini" açıklamasının izlemesi anlaşılabilir. Kaldı ki Türk devleti ile İran arasındaki aynı anlaşma 1975,

1991, 1994 yıllarında da yapılmış ama her defasında rafa kaldırılmıştı.

Emperyalistler arasındaki çelişkilerin karmaşık ve derin olduğu bölgelerde, bölge devletlerinin esnek politikalar üretebilmesi açık ki olağandır. Bu, "bağımsız" davranmak anlamına gelmediği gibi, "mutlak güdümlü" bir hareket tarzı olarak da yorumlanamaz. Türk devletinin İran, Irak ve hatta en çok savaş naraları attığı dönemlerde Suriye ile ilişkileri de bu çerçevede ele alınmalıdır. Ortadoğu'ya daha fazla girmeden devam edelim.

İran'ın son derece önemli özelliklerinden biri de "altın üçgen" diye bilinen uyuşturucu ağına Afganistan ve Pakistan ile birlikte köşe taşlarından olmasıdır. Uyuşturucu kaçakçılığından devletlerin sağladığı paranın, çatışmaları beslediği, zira silah ticareti ile amlandığı da bir sır değil elbette. Türk devleti de bunun önemli halkalarından biri ve bu ağına Ortaasya'nın Rus sosyal emperyalizminin çözülmesiyle birlikte iyiden iyiye siyasi kriz tımanışına mekan olan bölgelerinde tüm ekonominin temeli olduğu da açıktır. Gladio'nun emperyalizmin krizi ile iyiden iyiye kontrolden çıkmasının ve uluslararası plandaki çete savaşlarının ve taşıma hareketlerinin ülkemiz halkasını yakından takip edebildiğimiz için bu bölgelerdeki çatışma ve karmaşanın boyutları çok daha iyi anlaşılır sanıyoruz.

Afganistan ve Pakistan'ın İran açısından çok önemli olmasının bir diğer belirleyici sebebi de Türkmen doğalgazıdır kuşkusuz. Türkmen doğalgazının Afganistan üzerinden Pakistan'a getirilmesi olasılığı bu noktada İran'a önemli bir darbe olacaktır. Ortaasya ticareti konusunda da Pakistan'ın bu bölgeye Afganistan üzerinden açılabilmesi durumu İran için önemli bir gelir kaybı yaratacaktır. Aynı zamanda Tacikistan üzerinden Rusya için de tehdit oluşturacaktır. Bu eksenle, Kafkasya ile Ortaasya'nın keşiştiği halkaya gelmiş bulunuyoruz. Bu keşişimin önemli bir ögesi de açık ki Hindistan -Pakistan ilişkileri oluyor. Bunlara geçmeden önce "ilginç" bir "tesadüf"ü de belirleyelim: Ne zaman ki Ortadoğu'da İran'ın dolaylı olarak sıkıştırılacağı gelişmeler gündeme gelmiştir veya planlanıyordur ('96'da da böyle olmuştu), Afganistan'da da son derece önemli gelişmeler olur. '96'da Talibanlar Kabil'e girmiştir, şimdi de Mezar-ı Şerif'e. Ancak bu kez gerek Pakistan cephesinde, gerek Rusya cephesinde dinamikler biraz daha farklı ve küresel kriz de devasa boyutlara ulaşmış durumda. Asya Pasifiğin çöküşü, emperyalistlerin Ortaasya ve Afrika'ya görülmemiş ölçüde yoğunlaşmalarının da önemli bir vesilesi oldu.

ORTAASYA JEOPOLİTİĞİ

Bölgede geçmişte Rusya-Hindistan ile ABD-Pakistan ve Çin ekseninde kaygan da olsa az çok bir statüko vardı. Çelişki ve çatışmalar bu iki eksenle belirleniyordu diyebiliriz. Burada Hindistan'ın

özgün bir konumu vardır. Şöyle bir geçmişe dönecek olursak; Hindistan-Çin geleneksel çatışmalarını ve Hint-Pakistan çatışmalarını görürüz. Hindistan kronik ve yapısal bir krizin içinde debelenirken, siyasi krizini, sınıf çelişkilerini suni bir şekilde yönlendirerek, iç savaşları kışkırtmak suretiyle yönetmeye çalışagelmıştır. Özellikle '80'li yılların ikinci yarısından itibaren bu gerçeklik çok daha çarpıcıdır. Bu süreçte ekonomik kriz daha da derinleşen ve dış borçları GSMH'nin %25'ini aşan, halkının %40'ından fazlası yoksulluk sınırının altında olan Hindistan, ekonomik ve askeri olarak Moskova'ya çok daha bağımlı hale gelirken; diğer yandan bölgede özellikle de Hint Okyanusu'nun denetiminin sağlanması noktasında stratejik bir güç olmaya çalışmıştır. Öyle ki, 1980'de son derece küçük olan Hindistan donanması, 1986'ya gelindiğinde, dünyanın onuncu ve 1989'da da altıncı büyük deniz gücü haline gelmiştir. Bütçesinin %30'unu "savunmaya" ayıran bu dev yarı-sömürge ülkenin pazan, siyasi bağımlılık ilişkileri, temel silah kaynağı olan Rus sosyal emperyalizminin dağılmasının ardından belirsiz ve kaypak, emperyalistlerin üzerinde keskin bir dalaş sürdürdüğü bir durum almıştır. Alım gücü ölçüde dünyanın altıncı büyük ekonomisi olan bu ülkenin, her şey bir yana iç pazarıyla dahi emperyalistler açısından önemi açıktır. Hindistan'da nüfuz sahibi olmak, emperyalistler açısından aynı zamanda Güney Çin Denizi'ndeki bazı adaların (ki bunlar Hindistan-Çin geleneksel çatışmasının konularıdır ve buralarda petrol bulunduğu ilişkin spekülasyonlar da vardır) ve Japonya, Tayvan, Güney Kore'ye açılan deniz yollarının Çin tarafından denetimini de engellemek anlamına gelmektedir.

Hindistan'da bir yandan bizzat devletin provakasyonlarıyla Hindular, Müslümanlar arasında suni çatışmalar yaratılırken (öyle ki bu çatışmalarda 1947'den bu yana yirmi bin kişi ölmüştür ve sadece Ayodha Camisinin yakılmasının ardından çıkan ayaklanmalarda iki bin kişi ölmüştür, '90, '91, '92 vb. kanlı gösterilerle halkın yönetime tepkileri provakasyon ve yönlendirmeler sonucu dinsel çatışmalarla eritilmeye çalışılmaktadır, diğer yandan Keşmir ve Pencap ekseninde Pakistan'la çatışmalar söz konusu olmaktadır.

Hint-Pakistan çatışmalarının kökeni oldukça eski kuşkusuz. Bölgede öne çıkan görünümün de bu çatışmalar olduğu açık. Geçtiğimiz bahar, Hindistan ve Pakistan'ın karşılıklı nükleer deneme dalaşları hatırlarda olsa gerek. Bundan önce de Hint-Pakistan krizleri 1947, 1965, 1971 ve 1990 tarihlerinde yaşanmıştı. '90'da dördüncü bir savaşın patlak vermesi ABD emperyalizminin "hakemlik" ve "arabuluculuk" misyonuyla "onlenmişti" Keşmir çatışmalarında '90'dan beri yılda 2000-3000 kişi ölmektedir. Hindistan'daki Sih ve Keşmir ileri ABD tarafından Pakistan üzerin-

den silahlandırma geldiği de bir sır değil.

Bu noktada Pakistan'ın gerçekteki kilit bir konumlanışı olduğu açık. Pakistan'ın ABD tarafından resmen onaylanmış silah sağlayıcı rolü ve Afganistan savaşı sayesinde tam bir uyuşturucu cenneti ve silah ticaretiyle kara para aklama merkezi olduğu açık. Pakistan'ın her yıl uyuşturucudan elde ettiği gelirin yaklaşık 4 milyar dolar olduğu söyleniyor ki, bu, ordusunun donatımı için gereken miktarın üçte biridir.

Pek çok açıdan Türk devleti ile Pakistan arasında paralellikler kurmak mümkün. Şaşırtıcı derecedeki benzerlikleri (ve hatta siyasi kişilikleri) ile Türkiye, Ortadoğu ve Kafkaslar'ın Pakistan'ı konumundadır demek yerinde dahi olur, tersi de aynen geçerli. Ancak RSE'nin dağılmasının ardından Türk devleti, gerek giderek daha berrak ve pervasız bir ABD-İsrail eksenli konumlanışıyla olsun, gerekse illegal yollardan Kafkasya ve Ortaasya'ya da uzanan bir ABD jandarmalığı rolleriyle olsun, ABD kuklası bir "stratejik güç" olma konumunu pekiştirirken; Pakistan'ın siyasi belirsizlikleri ve bölgesel siyasi kaos, Pakistan'a çok daha fazla bir "esneklik" olanağı tanımış, iç siyasi kriziyle pekişen bu durumu, kontrol edilebilir bir Türk devleti gerçekliğinin karşısına giderek kontrolden çıkan Pakistan panoraması çıkarmıştır.

'50-60'lı yıllarda toplumsal muhalafetleri düzen içine çekme ve kontrol altında tutmanın önemli bir aracı olagelen din olgusu, (bunu Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya kadar pek çok bölgede gözlemlemek mümkün) '70'li yıllardan itibaren çok daha belirgin bir radikal politik motifle öne çıkmaya başlamıştır. '70'lerle yükselen genel politik ve ekonomik kriz atmosferinin yanı sıra, ideolojik tıkanıklıklar ve açmazlar, önderliksizlikler bu olguyu derinleştirirken, özellikle 1979 sonrası (İran İslam devrimiyle belirginleşen) "radikal İslam" söylemleri batı karşıtı bir kokuş, özellikle ABD emperyalizmini Suudi Arabistan üzerinden "alternatif" olarak İslam adı altındaki politik hareketleri kontrol etmeye ve yönlendirmeye motive etmiştir. Dolayısıyla özünde politik nitelikli çelişkiler yatan hareketler, ABD'nin İslam stratejisiyle Afrika'dan Güney Asya'ya ve Çin'e kadar önemli oranda finanse edilerek, emperyalist dalaşın birer maşası haline getirilmeye çalışılmıştır. Özellikle RSE'nin Afganistan işgali, ABD'ye bu çerçevede oldukça avantajlar da sunmuş, yanı sıra itici bir güç de oluşturmuştur.

ABD, nüfuz alanındaki bölgelerde, ülkelerde, "ılımlı" "İslami" politik hareketleri bir fil örgütler ve örgütlenmesine ve bir subap işlevi görmesine çalışırken, nüfuzu altına alamadığı yarı sömürgelerde ise "İslamın" "rengine" bakmadan, emperyalist dalaşını bu hareketlere taraf olarak ve besleyerek sürdürmektedir. Türkiye'de '80 süreciyle birlikte "İslamın" yükselişinde olduğu

gibi, Pakistan'da da 1977-1988 döneminde, Ziya Ülhak, askerler ile "İslamcılar" arasında "laik" devletçi bir İslama taviz veren ve körükleyen bir rejim sergilemiştir. Daha '94 Ocak ayında dahi Çiller-Butto ikilisinin Bosna ziyareti, bu sürecin tipik bir uzantısı konumundadır. Ne varki her iki siyasi kişiliğin kaderleri de paralel gide gelmiştir diyebiliriz. Zira belirgin biçimde 1995 sonrasında her ikisi de paralel bir kontrol dışına çıkmanın cezası olarak tasfiye sürecini yaşamışlardır. Gerçi bu gerçeklik Butto açısından pek de yeni sayılmaz. ABD'nin has uşaklarından olan Butto; 1989'lardan itibaren atağa geçen ve ABD'nin İslam stratejisini bir bakıma devralan Rusya ile giderek politik İslam silahının bu ters tepmesiyle "radikal İslam tehlikesiyle" amansız mücadeleleri dayatan ABD arasında kalıvermiştir.

Bu çıkmazın esas sebebini, kuşkusuz ki siyasi kaos ve emperyalizmin mevcut krizinde yukarıda da kısmen açmaya çalıştığımız devasa boyutta ekonomik yozlaşma, çürüme ve çöküşle belirginleşen mafya-devlet gerçekliğinin batağına çok fazla ve merkezin kontrolünü sık sık ihlal edecek tarzda politik bağımlılık ilişkileriyle dengeleri sarsarak batmalarında görmek mümkün. Bunu emperyalistler arası çelişkilerin çok keskin seyrettiği süreçlerde, ne tam güdümlü ne de tam bağımsız ama çatlaklardan faydalanmaya yeltenen pragmatik hareket ve kimi siyasetleriyle Çiller-Erbakan dönemi Türkiye'sinde de gözlemlemek mümkün. Ne ki devrimci iç savaşın muazzam boyuta gelmiş olduğu Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı gerçekliğinde, Türk devletinin çözülme konjonktürü, hareket alanlarını çok daha fazla sınırlandırırken; Pakistan iç siyasi ortamının, bulunduğu bölge dengelerinin bir bütün olarak belirsizleştiği bir ortamda daha "inisiatifli", başka deyişle daha "dizginsiz" davranabilmesi koşulları da yakalanabilmiştir. Elbette bu, Pakistan siyasi-ekonomik durumunun daha iyi olduğu anlamına gelmez. Sadece bizdeki gibi bir ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının olmadığı ve Rusya gibi bir emperyalist nüfuz alanın kıyısında daha kaypak bir zeminde olduğu oranda hakim sınıfları arasındaki parçalanmanın, birleşme iradesi karşısındaki kuvvetli eğilimini gösterir.

Nitekim 1990 Ekim ayında Pakistan'ın nükleer silah programına işaret eden ABD'nin bu ülkeye askeri yardımı kesmesine ve Butto'nun da devrilmesine tanık oluyoruz. 1989 yılında Afganistan'da Rus işgalinin sona ermesi ve ABD'nin Pakistan üzerinden desteklediği Talibanlar'ın kontrol edilemez boyuta gelmesi bu sürecin önemli belirleyicileri. Nükleer gücüyle de beraber jeopolitik durumunu bir bağımsız güç olma yönünde kullanmaya çalışan Pakistan'da 1991 yılında başbakanlık yapan Navaz Şerif'in ABD ile ilişkilerinin Butto'dan farklı olduğu anlamına da gelmiyor tüm bunlar. Sadece krizin keskinleştiği dönemlerde İslam kartıyla top-

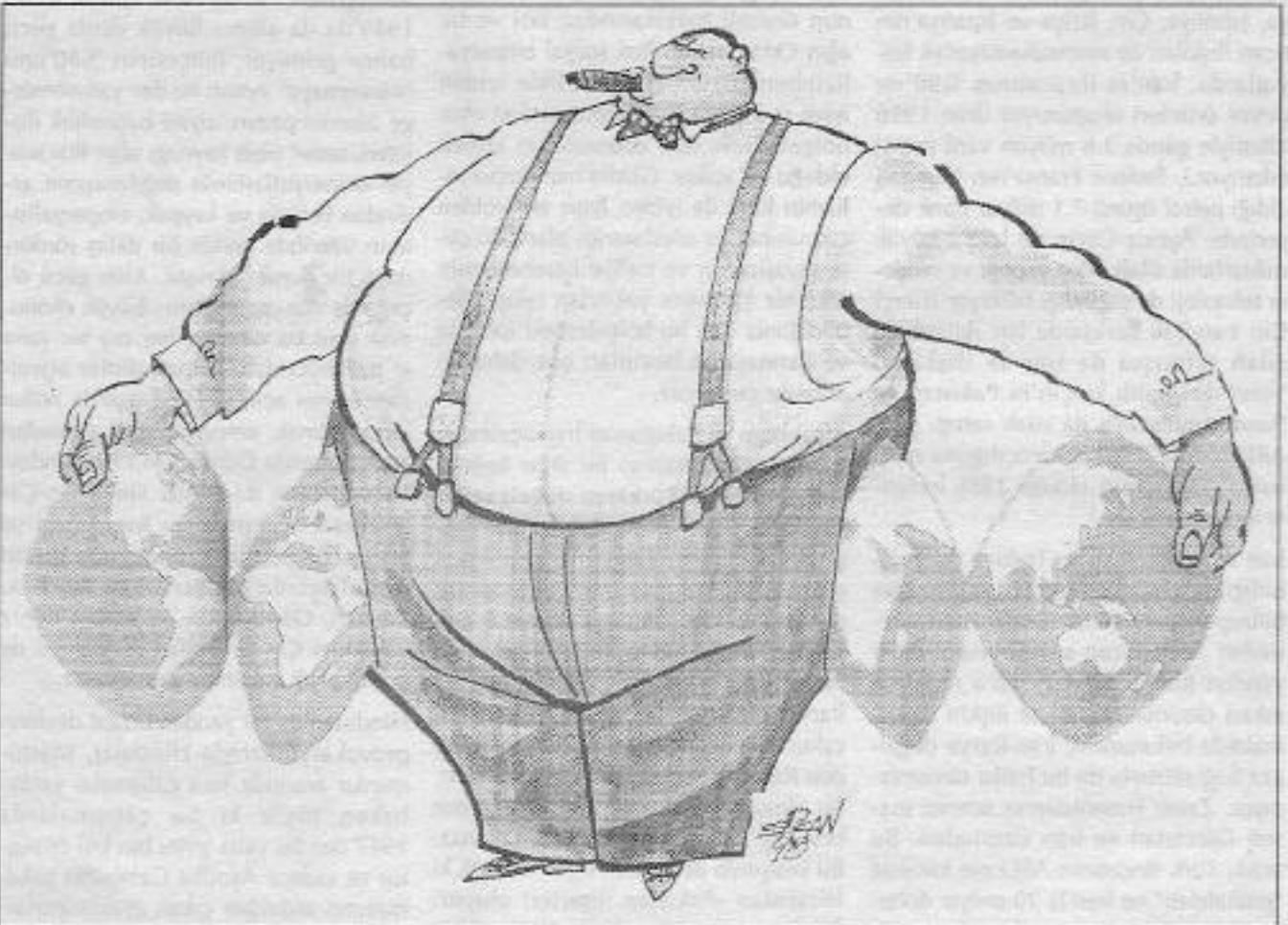
lumsal muhalefeti etkisizleştirmenin bir aracından başka bir şey değil Şerif ve diğerleri. Ancak mevcut ekonomik kriz boyutlarında ve sınıf çelişkilerinin alabildiğine keskin olduğu bir süreçte bunun başarı olasılığı da son derece zayıf. Pakistan'daki krizin göstergelerine biraz daha yakından bakalım.

Pakistan'ın ekonomisi gerçek bir çöküntü durumunda. Dış borçlarının GSMH'ya ve toplam ihracata oranı sırasıyla 1980'lerin başında %2.1 ve %20.4 iken, 1990'ların ortasında %3.8 ve %27.9'a yükseldi. Yine aynı dönemde cari açığın GSMH'ya oranı %3.69'dan %6.26'ya yükseldi. 1997'de toplam dış borcu 36 milyar dolarken, her yıl 3 milyar dolar artmaya devam ettiği ve sadece '98'de 3.4 milyar dolar dış borç geri ödemesi olduğu söyleniyor. "Navaz Şerif hükümetinin yabancı

güvenini hızla kaybediyor." Bu koşullar altında Pakistan "milli mutabakatını" Hindistan'la savaştan başka ne sağlayabilir? Ve Pakistan hakim sınıfları, halkın ABD karşıtı İslamcı söylemleri ve tepkileri karşısında, özellikle de Afganistan'ın bombalanması sürecinin ardından kendilerine yönelik işbirlikçilik suçlamaları karşısında "şeriat" ilan etmekten başka ne yapabilir? Sınıf çelişkileri keskinleştiği oranda, ne din ne de etnik söylemleri manipülasyonlar emperyalistleri kendi verdikleri silahların kendilerine dönme olasılığının giderek güçlenmesinden kurtaramıyor. Zira artık hiçbir maske ve makyaj da ikna edici olamıyor. Elbette ki bunun adı da "ABD'ye dönen bumerang" ve "besle kargayı oysun gözünü" (!) oluyor. Eylül ayının son günlerinde yine Karachi sokaklarında genel grev ve şiddetli çatış-

lar, "mücahitler" olarak bilinen muhalif hareketlerin sosyal emperyalist işgale karşı savaşımlarıyla geçmiş ve Şubat 1989'da RSE'nin geri çekilmesinin ardından durum yerini iç savaşa bıraktı. En az elli bin kişinin öldüğü bir iç savaş ve çatışmalarla devam eden süreç, '96 yılında Talibanların Kabil'i alması ve Necibullah'ın asılmasıyla önemli bir dönemece gelmiş oldu.

1996 Eylül ayında Kabil Taliban'ların eline geçtiğinde, İran tarafından aktif olarak desteklenen İslami Cemiyet lideri "devlet başkanı" Burhaneddin Rabbani ve Hizb-i İslam lideri "başbakan" Gulbeddin Hikmetyar uzlaşarak, İran, Hindistan ve Rusya'nın desteğiyle kuzeye geçtiler. Bu uzlaşma aynı zamanda Özbek milisleri ve liderleri Abdül Reşit Dostum tarafından silah ve cephaneyle desteklendi. Bu arada, RSE'nin

şirketler tarafından yönetilen 'bağımsız enerji projelerine' Benazir Butto döneminde verilen kontratları sorgulamasının ve nükleer bomba denemelerinin ardından, ülkeden 175 milyon dolar yabancı sermaye çıkışı oldu. Bu koşullarda, gözlemciler ülkenin etinde 23 haftalık ihracatı karşılayacak kadar döviz rezervi kaldığını, ruپی'nin ve borsanın rekor düşüşlerine bakarak bu borçların ödenmesinin çok zor olduğunu vurguluyorlar... Son yıllarda ülkeyi yöneten politikacılardan, Kasım 1996'da devrilen Benazir Butto, geniş çaplı yolsuzluk iddialarıyla yargılanıyor. Daha sonra, geniş bir koalisyonla iktidar olan Müslüman Birliği Partisi'nin lideri Navaz Şerif de Butto gibi büyük ve çok zengin bir aileden geliyor. Pakistan'ın saygın yayın organlarından Neustline'a göre Şerif ve ailesinin toplam vergi borcu 25 milyon dolar. Devlet bankalarına olan borcu ve 2 milyar dolar. Yolsuzlukların üzeri ne kimse gidemiyor. Halk, politikacılara

malara tank olduk. Başka deyişle emperyalistlerin maskeleri düştükçe, "radikal İslam" adı altında halk gerçekten de radikal anti-emperyalist yönelimlere giderek daha fazla giriyor. Ne var ki bu yönelimler giderek hakim sınıfların kontrolünden daha fazla çıksa da, doğru önderlikten yoksun olduğu orada kendini şu veya bu şekilde emperyalist nüfuz dalaşlarının ortasında bulmaktan alıkoyamıyor.

AFGANİSTAN GERÇEĞİ

Bölgedeki tüm çelişkilerin kesiştiği noktada yıllardır iç savaş yaşayan Afganistan düğümü var. Bilindiği üzere 1978'de Kral Muhammed Davud'un devrilmesi ve RSE destekli ülke denetiminin sağlanmasının ardından Aralık 1979'da RSE Afganistan'ı işgal etmiş ve bu süreçte yaklaşık 5 milyon Afganlı İran ve Pakistan'a sığınmıştı. '80'li yıl-

dağılmasının ardından Rusya ile Ukrayna arasındaki gerginliğe de değinmek gerekiyor.

RSE'nin nükleer silahları Rusya, Ukrayna, Beyaz Rusya ve Kazakistan arasında dağılmıştı. Beyaz Rusya'dakiler bir bütün olarak, Kazakistan'dakiler de Kazakistan-ABD dialoglarına rağmen esasen Rusya'nın denetiminde olduysa da, Ukrayna için aynı şeyi söylemek biraz güç. Ukrayna'da kalan 166 kıtalararası balistik füze (ICBM) ve 42 ağır bombardıman uçağına ilişkin 1994'te ABD-Rusya-Ukrayna arasında, Ukrayna'nın nükleer güçten arındırılmasına yönelik anlaşma imzalanmış olsa da, bu anlaşmaya Ukrayna Parlamentosu'nun karşı çıkmasının ardından durum belirsizliğini korurken, Ukrayna 1996 Ağustos ayında Pakistan'a 300 tank sattı.

Bölgede yeni yeni çıkışların olması durumu iyiden iyiye karmaşılaştıran fak-

tör oluyor. Bu bağlamda Pakistan'ın '98 Mayıs'ındaki nükleer denemelerini ABD'den bir hütün olarak ayrı görmek ne kadar anlamsızsa, bunlara karşılık ABD'nin yaptırımlarının sadece lafta ve göstermelik olduğunu düşünmek de bir o kadar yanlış olur. '96 yılının yukarıda açtığımız gelişmeleri çerçevesinde, Pakistan'da Butto siyasi krize ilişkin "radikal islam" tehlikesine işaret ederek destek istediye de, Legari tarafından görevden alınmaktan kurtulamadı ve Kasım ayında yeniden Navaz Şerif görevi devraldı.

'96'da Ortadoğu'da İran'ın ataklarının ve onun üzerinden "ABD'nin müttefikleriyle ilişkileri bozulmak isteniyor" söylemleriyle Almanya, Fransa ve Rusya'nın sıkıştırıldığı bir dönemde, Kabil'in Talibanlar'ın eline geçmesi elbette ki en doğrudan olarak İran'a darbe vuruyordu. Bu karşılıklı atakların bazı sonuçları üzerinde durmak anlamlı olacaktır. Zira ABD bu süreçte Pakistan'da Butto'nun devrilmesini kerhen onaylayıp ses çıkarmazken, Butto üzerinden desteklemiş olduğu Talibanlar karşısında da temkinli davranmak ve bölgedeki çözümsüzlük noktasında BM kanalıyla Rusya ve İran'la bir uzlaşma sağlama çabasını, başka deyişle "Afganistan iç savaşını bekle ve gör" tarzıyla körüklenerek sürmesini tercih etmek durumunda kalıyordu. İran, ABD ile temaslara girerken, Rusya'da ABD ile birlikte Afganistan'da BM inisiyatifi destekledi. Bu anlamıyla Rabhani hükümetinin devrilmesi ve üstelik Kabil'in Talibanlar'ın eline geçmesi bölgedeki İran, Rusya, ABD çelişkilerini keskinleştirdi. Pakistan'da Talibanlar'a desteğin doğrudan uygulayıcıları görevden alınırken, Ziya Ülhak döneminin Dışişleri Bakanı'nın yeniden göreve atanmasıyla siyasi kriz yönetilmeye çalışıldı.

Bu koşullar altında, ABD politikaları ya da politikasızlıkları açısından şu olasılıklar üzerinde durulabilir: Ortaasya petrol ve doğalgazının Afganistan ve Pakistan'dan geçerek boru hatları ile Hint Okyanusu'na akıtılması planları (zira İran üzerinden Basra Körfezi'ne gidiyor) bölgedeki çıkmaz çerçevesinde ve İran'la yeniden yakınlaşma çabaları beraberinde askıya alınmış oluyordu. İran'ın Afganistan konusunda ABD'ye dialog çağrıları da bu doğrultudaki eğilimlerin somutlanmasıdır diyebiliriz. 1997'de Hatemi'nin seçilmesiyle belirginleşen bir İran "yumuşaması", savaş naralarının görünürdeki sonuçlarına da işaret ediyor. Yine de bu eğilimin gerçeklik kazanması pek mümkün görünmüyor. Gelişmeler de göstermiştir ki, caydırıcılık politikası mevcut aşamada sonuç alıcı olmamaktadır.

Talibanlar'ın Mezar-ı Şerif'i kuşattığı ve yine kimi ABD ve Türk devleti çeteleri üzerinden de desteklenen Özbek Abdul Reşit Dostum'la çatışmalar içerisinde olduğu bir süreçte "fazla asileşerek" uluslararası tanınma (şu anda sadece Emirlikler, Suudi Arabistan ve Pakistan resmen tanıyor) ve Afganistan üzerinde-

ki iki milyar dolarlık petrol ve doğalgaz boru hattı projesinin onaylanmasını talep etmesi bir bakıma bardağı taşıran son damla olmuştur. Bu süreçte Rusya ve Rabhani Pakistan'ı sıkıştırırken, malum petrol şoku konjonktüründe başta Avrupa, Rusya ve İran kadar, ABD'de gelişmelerden oldukça kaygılıydı. Boru hattı projesinin Centagaz konsorsiyumu tarafından gerçekleştirilmesi, ABD tarafından planlanan ve daha önceleri Talibanlar tarafından da onaylanmış olan bir durumdur. Centagaz, ABD'li Unocal, Suudi Delta-Oil, Pakistan'ın Crescent, Güney Kore'nin Hyundai'sinin yanı sıra ufak iki Japon şirketi ile Türkmen hükümetini içeriyor. Ve açık ki ABD finansmanına bağlı. Tüm bu gelişmeler dahilinde Rusya, Tacikistan ve Özbekistan askeri alama geçti ve tam bir bölgesel savaş konjonktürü İran ve Hindistan ile tamamlandı. Açık ki petrol bölge-lerinde savaş ve istikrarsızlık, projeleri engellemesi anlamında bile şokun etkilerini gidermeye hizmet edebilecek katkılara sahip olabilir ve fiyatları bir miktar yukarıya çekebilir. Dolayısıyla savaş dinamikleri oluşmuş olmakla birlikte bunu kriz ve kriz yönetimine dönüştürmek de bir o kadar tercih unsuru olacaktır. Bu "tercih", iradi bir güdümlenmeden çok nesnel sonuçların tehte kullanılması ve yönlendirilmesi olarak anlaşılmalıdır. Aynı gerçeklik, Rusya ve İran'ın sıkıştırılması bağlamında da geçerlidir. Ortadoğu'da da İran'ı geriletme noktasında, Afganistan sürecinin ABD lehine bir İran'ın oyalanması sürecine dönüşmüş olması da sadece bir sonuçtur, öyle kavranmalıdır. Başka deyişle, tüm bu gelişmeleri suni ve iradi komplo ve oyalama taktikleri olarak algılamak idealist bir yaklaşım olur ve yanlıştır.

Nitekim Rusya, askeri atakları ve hazırlıkları, taciz ve caydırmalarıyla Afganistan noktasında taviz vermemiştir. Ve Afganistan savaş süreci esasen İran-Afganistan eksenine çekilerek orada düğümlenmiş ve aylar süren bir krize dönüştürülmüştür dönüşmüştür. Diğer yandan ABD açısından da tüm savaş naraları ve saldırganlıkları bir gücün değil, güçsüzlüğün ve kendi içinde de bir siyasi istikrarsızlığın ifadesi olarak kavranmalıdır. Bu gerçeklik başından itibaren "eleştiri" bombardımanına tutulan Clinton döneminin de sonuna işaret etmektedir ki bunun en somut göstergeleri petrol çevrelerine askeri çevrelerden daha yakın olan ve birden fazla bölgede "kriz yönetimi" ve savaş kıskırtıcılığı politikasına koşullanmayan Clinton politikasının çok daha saldırgan ve pervasız bir kliğin (özellikle CIA merkezli ve İsrail ek-

seninde) lehine tasfiyesi olmuştur. Bu eksenlerdeki iç çekişmeler, örneğin Irak krizi sürecinde bir İsrail ajanının deşifresi vb. debelenmeler, Clinton şahsındaki "Lewinski skandalı" görüntüsü altında boşa çıkarılmış, gerek Ortadoğu ve Afrika, gerekse de Ortaasya nezdinde savaş eğilimi çok daha güçlenerek çıkan bir ABD portresi, "derin devletler" gerçekliğiyle su yüzüne çıkmıştır. Ortadoğu'da Türkiye-Suriye ekseninde geliştirilen savaş senaryoları da bu gerçekliğin en somut halkalarıdır.

Afganistan'a geri dönersek; bu yılın Nisan ayında yirmi yıldır süren savaşın ardından ilk kez Afganistan'da savaşan güçler, BM ve ABD kontrolünde birlikte masaya oturmuşlardı. Bu anlaşmada taraflar bir Ulema Şurası'nın oluşturulması, tutsakların serbest bırakılması, Afganistan'ın orta kesimindeki Hazaracat bölgesine uygulanan ablukanın kaldırılması konularını içeren beş maddelik bir program üzerinde anlaşmış-

lardı. Ancak barış görüşmeleri, Taliban'ın, diğer tarafların kimi taleplerini reddetmesiyle Mayıs başında çıkmaza girmiş ve çatışmalar yeniden başlamıştı. Bu arada Raşit Dostum ile İran destekli Hizb-i Vahdet'e bağlı şiler arasında da çatışmalar çıktı. Pakistan ve Hindistan'ın nükleer atakları süreci keskinleştirdi. Bu süreci Taliban'ın başı göçmelerini terkettiğini açıklaması ve Özbek Dostum'la çatışmaları yoğunlaştırması takip etti. Taliban kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürdü ve nihayet Rusya ve Özbekistan'ın devreye girmesine rağmen Ağustos ayında Mezar-ı Şerif Talibanlar'ın eline geçti. Özbekler'in Afganistan'a girdiği söylenirken, Rusya ve İran yoğun diplomatik müdahaleler ve uyarılar arttırdılar. Bu arada Taliban, Hindistan destekli Tacik asıllı Ahmed Şah Meşud'a karşı ikinci cepheyi de açmıştı. Ülkenin %90'ını ele geçirerek "kuzey ittifakı" güçlerinin sevkıyat yollarını da kesmişti. Ki Rusya, Tacikistan ve Özbekistan'ın sınıra asker yığması bu süreci hemen izledi. Diğer yandan İran'da askeri açıdan hareketlenmeye başlamıştı. Ne var ki Rusya'nın tek sıkıştırıldığı nokta Afgan sınır değildi. Aynı zamanda Çeçenistan devlet başkanı Mashafov'un ABD ziyareti, ABD ve Türk devletine memnuniyet mesajlarının yanı sıra ABD ile 10 milyar dolarlık sermayeli banka açılması anlaşması (geçtiğimiz günlerde de Çeçenistan Rusya'nın Novorossisk boru hattını kesti); keza Rusya ve Fransa'nın tüm muhalefetine karşın Irak krizi ile tırmanan süreci, hemen tüm emperyalistlerin, başta da Rusya ve ona karşılık ABD'nin farklı açılardan müdahale söylemleri aldı.

1998 sonundan önce başlaması planlanan Afganistan doğalgaz boru hattı projesi üzerine de spekülasyonlar birbirini

izledi. Ruslar proje için görüşmelerin sürdüğünü ve gerçekleştirileceğini açıklarken, ABD ve Unocal, mevcut koşullar altında projenin gerçekleştirilemeyeceğini açıklıyorlar, Pakistan ise ısrarla projenin gerçekleştirileceği vurgularını yapıyordu. Hazar petrollerinin uluslararası pazarlara açılacağı Ekim ayına boyles bir kriz eşliğinde yaklaşıyordu. Türk devleti Çeçenistan'ın yanı sıra Azerbaycan ve Gürcistan'da Bakü-Ceyhan'a ilişkin programın aksatılmaması uyarısıyla telaşını ifade ediyor ve Boğazlar konusunu iyiden iyiye gündemleştiriyordu (Geçtiğimiz günlerde de Gürcistan'da yine iç çatışmalar boy gösterdi.). ABD, Irak'ı vurma tehditleri savururken, İran bu kez doğrudan ABD'yi Talibanlar noktasında eleştirmekle kalmadı, Türkmenistan'la da görüşmelerini sürdürerek 25 milyar dolarlık petrol ihalesini aldı. Bu arada ABD'nin elinde Kenya ve Tanzanya elçiliklerinin bombalanması "krizi" hazır bir silah olarak duruyordu. Ki aynı günlerde Rusya krizi, malum "kara pazartesi" kararlarının ardından Irak'ın da Suriye ile Baniyas Limanı'na ham petrol boru hattının tekrar açılması (1982'den beri kapalıydı) görüşmeleri derken tırmanan süreçte ABD'nin Sudan ve Afganistan'ı bombalaması ve bu arada da bir kaç bombayı da Pakistan'a "düşürmesi" İran, Rusya, Tacikistan ve Özbekistan'a "anlamlı" bir yanıt olurken, Pakistan'ı da dizginlemeyi hedefliyordu. Açıkçası, Talibanların ilerleyişi Tacikistan ve Özbekistan noktasında Rusya'nın nüfuzunu pekiştirmenin de önemli bir kaldıraç oldu. ABD'nin Talibanlar'a saldırısını Rabhani desteklerken, en sert tepkinin Rusya'dan gelmesi biçimsel veya sıradan bir durum değil kuşkusuz.

ABD'nin Talibanlar'la karşı karşıya gelmesini daha iyi anlayabilmek için, Laden ile temsil olunan Taliban'ın kontrol dışına çıkış gerçekliğini de görebilmek gerekir. Bu sadece suni bir kriz bahanesi olarak anlaşılmalıdır. Bu noktaya Afrika üzerinde yoğunlaşarak yazımızın gelişiminde değineceğiz. Ancak sonuç olarak ve kısaca ABD'nin Afganistan'ı bombalamasının amacını şöyle belirleyebiliriz: **Birincisi;** İran ve Rusya'nın nüfuz alanlarını ve yeni nüfuz ataklarını geriletme ve karşı atakla beraber güç gösterisi, savaş tehdidi. **İkincisi;** Pakistan'ı ve de Talibanlar'ı denetim altına alma, dizginleme, **Üçüncüsü** ve konjonktürel olanı ise Hazar petrolleri ve doğalgazına ilişkin spekülasyon amacını içermektedir. Savaşın nasıl bir spekülasyon aracı olabildiğini daha önce de görmüştük. Nitekim Rusya krizi ile bir arada Ortadoğu, Kafkaslar ve Afganistan'da kızışan ortam petrol fiyatlarının yukarı çekilebilmesine de vesile olmuştur. Başka deyişle, ABD, Afganistan'da mutlak bir hegemonya uğraşı içerisinde, ancak bunu savaşıyla başarması ise mümkün değildir. ●

Burjuvazinin "değirmeni" liseler

İnsanlık tarihi sınıf çatışmalarının tezahüründen ibarettir. Ezen ile ezilen arasındaki uzlaşmaz çelişki bu çatışmanın özünü oluştururken, iki karşıt arasındaki ilişki biçimi de toplumun iktisadi yapısına damgasını vurmuştur. Emperyalizm çağına kadar sınıf çatışmalarında ara katmanların etkin bir rolü olmamıştır. Ama emperyalizmin sermaye ihracı ile sömürge ve yarı-sömürgelerini oluşturması sonucu, gençlik ara katmanı içerisinde yer alan öğrenci gençlik, aktif bir şekilde karşımıza çıkmıştır. Küçük-burjuva sınıf özelliği gösteren öğrenci gençlik, sınıfaşları küçük esnaf, köylüler, memurlar vb. ayrı olarak burjuva okullarında aldığı eğitimden kaynaklı, değişimin yasalarını nispi oranda kavramış, entelektüel bir birikim sahibi olmuştur.

Kavradığı ve elde ettiği birikim onu yarı-aydın görüngüsüne büründürmüştür. Yarı-aydın özelliğinden dolayı emperyalizmin dünya üzerinde ve kendi ülkesinde uyguladığı sömürü ve vahşet politikalarını görebilmiş ve onu yenecek esas güç işçi sınıfı olduğu halde, öğrenci gençlik pek çok noktada daha aktif karşı koyuşlar ve eylemlilikler örgütlemiştir. Çünkü, sınıf bilinci almamış ve bir komünist partisi öncülüğünde örgütlenmemiş işçi sınıfı, emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının kirdi politikalarını görüp karşı koyamazdı. Öğrenci gençlik, mücadelesini işçi sınıfı ve halk yığınlarıyla birleştirdiği oranda önemli bir değişim ve gelişim ivmesi kazanır. Dünya devrimler tarihine baktığımızda, emperyalizmin çıkış aşaması olan 1900'ü yılların başından itibaren öğrenci gençliğin mücadelesinde gelişim sürecini görebiliriz. Hukuk öğrencisi olan Lenin'in Bolşevik Parti'yi inşa edip bütün dünyayı alt-üst eden sıçramayı yaratması, 4 Mayıs 1919'da Çin'de başlayan anti-emperyalist öğrenci eylemlilikleri ve yarattığı devrimci dalga, Arjantinli tıp öğrencisi Che'nin Küba serüveni ve son olarak öğrenci gençliğin eylemliliklerinin en üst düzeyde ve kitlesel olduğu '68 süreci. '68 kuşağı olarak tabir edilen gençlik kesimine baktığımızda, öğrenci gençliğin bu kuşağın temelini oluşturduğunu görürüz. Özellikle BPKD'nin bütün dünyaya yayılan etkileri, ABD'nin Vietnam'da giriştiği haksız savaş ve artık bunun geniş yığınlardan dahi gizlenemeyecek kadar pervasızlaşması, son olarak da Küba Devrimi; bunlar '68 kuşağına şekil veren, onu biçimlendiren belli başlı önemli gelişmelerdir. Başta da belirttiğimiz gibi öğrenci gençlik, yarı-aydın karakteriyle bazı çelişkileri kavrayabilecek bir kapasiteye sahiptir, nitelik '68'de de yapılan bundan farklı

bir şey değildir. Emperyalist ülkelerin kendi gençliği dahi, emperyalizmi ve onun dünya üzerindeki politikalarını teşhir eden kitlesel eylemlilikler düzenlemişlerdir. Ancak siyasi öngöründen uzak öğrenci gençlik, ABD, Fransa vb. ülkelerde anarko-sendikalist, reformist, maceracı bir görünüme bürünerek düzene kanallize edilmiş ve hoş bir nostaljiye dönüşmüştür. Emperyalist ülkelerdeki öğrenci gençliğin düzene kanallize olmasında ülkenin ekonomik gücünün önemi büyüktür. Emperyalistlerin uyguladığı havuç-sopa politikası ile akademik, demokratik talepler çerçevesinde birleşen gençliğin bu talepleri kısmen karşılanmış, düzenin sınırları içerisinde dahil edilmişlerdir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki '68 hareketi ve sonrasına baktığımızda ise emperyalizme bağımlılık ilişkisinden dolayı en küçük ekonomik, demokratik, akademik talepleri karşılama gücü olmayan

yığınlarının siyasi iktidar talebiydi.

Doğru bir siyasi-ideolojik hatla bütünleşen gençliğin (ki bu hat MLM'dir) bozkırı tutuşturacak ilk kıvılcım olma niteliği emperyalistleri ve yerli işbirlikçilerini düşündürmekte ve bu niteliği eritmek için politikalar üretmeye zorlamaktadır. Emperyalizmin bütünlüklü bir bunalım yaşadığı, Asya kaplanlarının birer birer battığı, Rusya'nın serbest piyasa ekonomisiyle karaya oturduğu, Endonezya, Kore vb. ülkelerde geniş öğrenci eylemlerinin olduğu bir süreçte başlayacak için gerçekten ciddi bir tehliktir. Süreci ve geçmişi iyi değerlendiren hakim sınıflar, ilkokullardan başlayarak, üniversiteye kadar işleyen sistemle; istedikleri tarzda, sorgulamayan, düşünmeyen tek tip insan yaratma politikalarını uygulamaktadırlar. İnsanın önemli bir zihinsel olgunluğa eriştiği lise süreci de bu nokta da öne çı-

zen hayaller kuruyorsa büyük bir yanlışlığı içerisindedir. Başta da belirttiğimiz gibi sorun sistem sorunudur ve lise gençliği lisede kazandığı haklar ölçüsünde üniversitede haklar elde edecektir.

Son süreçte Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen gerilla mücadelesinin önemli aşamalar katetmesi, devletin ekonomisini büyük ölçüde zayıflatmıştır. Artık emperyalist babalarının IMF yoluyla verdiği krediler ve çeteleri yoluyla yaptığı uyuşturucu ticareti bile ekonomik bunalımını aşma noktasında yetersiz bir duruma gelmiştir. Devletin "sosyal ve hukuk devleti" olduğundan dem vuran hakim sınıflar, emekçi yığınlara, "ödediğiniz vergiler size okul, yol, su vb. gibi hizmetler olarak geri dönecek" şeklinde vaatler verirken eğitim özgürlüğünde kayıt parası, katkı payı, har(a)çlar vb. yöntemlerle, sorumluluklarını kitlelerin sırtına yıkmaktadırlar. Anayasasın-

faşist iktidarlarda öğrenci gençliğin taleplerini şiddetle bastırma yolunu seçmişlerdir. Taylan Özgür gibi öğrenci önderleri daha '68'lerin sonunda katledilmiş, yüzlerce işkenceden geçirilmiş, tutuklanmış, öğrenci dernekleri, federasyonlar kapatılmış, özel kamplarda cuntacılar tarafından yetiştirilen ülkücü faşistler öğrenci gençliğin üzerine salınmıştır. Son olarak 12 Mart darbesiyle öğrenci gençlik silahlı, illegal bir tarza geçmek zorunda kalmıştır. Ve artık yuklandığı misyon sadece öğrenci kitlesinin akademik, demokratik talepleri değil, geniş halk

yor.

Liseye girişle birlikte başlayan özgün sorunlar, lise bitene kadar öğrencilerin yakasını bırakmıyor. Bundan lise gençliğinin sorunlarının sadece eğitim sistemiyle ya da kendi özgün durumlarından kaynaklı olduğu sonucu çıkarılmasın, sorun bir bütün olarak sistem sorunudur. Özeldir liselerde, genelde tüm eğitim kurumlarında yaşanan sorunlar sistemin eğitim üzerindeki tezahüründen başka bir şey değildir. Ve lise gençliği kendi sorunlarına sahip çıkmayarak "liseyi bitireyim, üniversitede rahat ederim" ben-

da belirttiği gibi, "Her TC vatandaşının eğitim hakkının devlet tarafından sağlanması" söylemleri laftan öteye gitmiyor. Devlet okulları artık bulundukları semtin ekonomik durumuna göre kayıt parası belirliyor. Asgari ücretin otuz milyon civarında olduğu ülkemizde, kayıt paraları milyarlı rakamlarla ifadelendirilebiliyor. "Sosyal ve hukuk devleti" biçim olarak kayıt parasına karşı görünmekle birlikte İstanbul eski Valisi H. Kozakçıoğlu'nun kayıt parasına ilişkin, "Kazı yolun ama bağırtmadan yolun" şeklindeki söylemi, devletin samimiyetinin en açık ifadesidir. Sorunlar sade-

ce kayıt ve katkı paylarıyla bitmiyor, eğitim sistemine baktığımızda bir bütün olarak Ortaçağ skolastik kiliselerini aratmayacak durumdadır. Uygulanan kredili, sınıf geçme vb. yüzeysel yöntemlerin hiçbir yararı olmamıştır. 12 Eylül AFC'siyle eğitimin özüne oturtulan Türk İslam Sentezli ideoloji, gençliği kollektivizm, bilimsel ve araştırmacı kişilik, olguları bütünlüklü bir şekilde kavrama noktasında oldukça gerilere götürmüştür. Onu bilime, kendisine ve halka yabancılaştırmış, sorunlu bir kişiliğe büründürmüştür.

Devletin amacı genelde tüm gençliğin, özde ise öğrenci gençliğin şekillenmesinde önemli bir aşama olan lise gençliğinin içindeki devrimci özü bitirmektir. Bu amaçla onun geri yönlerini sürekli okşamakta, öne çıkardığı bu geri yönler üzerinden ona yönelmektedir. Okul çevrelerinde ya da öğrenci gençliğin yoğun olarak bulunduğu mekanlarda uyuşturucu satılmasına göz yummakta, gençliği yozlaştıran porno, magazin, spor yayınlarını kendi amaçları temelinde yaygınlaştırmakta, atari-bilardo salonları vb. yerleri görmezden gelmektedir. Liseli gençlik; okuldaki devrimci ya da demokrat bir öğrenciye polis, idare, ülkücülerin işbirliğiyle yapılan baskıyla, yukarıda saydığımız yoz kurumlara göz yumulmasını karşılaştırmalı ve bunun altında yatan devletin sistemli politikalarını görmelidir. Uyuşturucu ve okul çevresindeki çeteleri bahane ederek okula giren polisin kime yönelmiş olduğunu en güzel örneği; kamuoyunda Manisa Davası olarak bilinen liseli öğrencilerin yargılanmaları ve İzmir Karataş Lisesi'nde sıraya orak çekilip çizildiği için öğrenim hayatı bitirilen öğrencinin yaşadıklarıdır. Devlet öğrencileri potansiyel suçlu olarak görüyor ve öyle muamele ediyor, biz devrimci öğrencilere düşen görev ise onun bu yüzünü kitlelere göstermek ve onları akademik-demokratik talepler çerçevesinde örgütlü bir güç haline getirmek ve siyasi bilinç vermektir.

Lise yaşamı boyunca "suya sabuna dokunmadan" yaşamayı düşünen bir öğrenci bütün bu olumsuzlukları, saldırıları "hazmederek" okulu bitirse bile karşısına kocaman bir duvar çıkıyor. Bu duvar üniversite sınavı ve onun ayrılmaz parçası dersanelerdir. Ki pek çok öğrenci bu duvarı ancak kafasını çarptıktan sonra görebiliyor. Özellikle öğrenci gençliğin en geniş kesimini teşkil eden emekçi çocukları için, üniversiteyi bitirmek sınıf atlanmanın tek yolu, bu nedenle pek çok aile ekonomik olarak ağır yükleri omuzlayarak çocuklarını dersanelere gönderiyor. Bu sorumluluk öğrencinin sırtındaki yükü daha da ağırlaştırıyor. Onbir yıllık bir "eğitim" süreci ve buna ek olarak ağır ekonomik külfetlerle sürdürülen dersane yaşamı ve üç buçuk saatlik iki sınavla yaşamın bütün yönünün çizilmesi, bu noktada pek çok öğrenci ve ailesini hayal ki-

rikliliğe uğrattırıyor.

Çoğu kez öğrenci ve ailesi bu başarısızlığın sebebini heyecan, stres ya da öğrencinin yetersizliğine bağlıyor. Bunlar başarısızlığın esas sebeplerinden ziyade sonuçlarıdır. Başarısızlığın esas sebebi bilimsellikten uzak, ezberci, geri ve yoz eğitimidir. Bu başarısızlığa sebep olan esas neden ailelere ve öğrencilere kavrattırılmadığıdır. Dersanelerin bir sektöre dönüşmesiyle birlikte öğrenciler ve aileleri bir ölçüde de olsa devletin verdiği eğitimi ve özel kurumlarda verilen eğitimi karşılaştırma olanağına sahip oldular. Hele de devletin okulunda ders veren bir öğretmenin sınıfından bir-iki kişi üniversiteyi kazanırken, aynı öğretmenin ders verdiği dersanede başarı oranının daha yüksek olması, devletin eğitim sistemini iyice teşhir etti. Oluşan bu tepkiyi pasifize etmeye çalışan devlet, sınav sistemini tek aşamaya düşürdüğünü açıkladı. Buna göre zaten yoğunlaştırılmış eğitim veren dersaneler 2 Mayıs'ta yapılacak sınav kadar öğrencileri yetiştirecek bir program çıkaramayacak ve böylece dersanelere olan rağbet azalacak, ayrıca tercihlerin sınav sonuçlarının açıklanması öğrencilerin ortada kalmasını engelleyecekmiş! Devletin liselerde verdiği eğitim bilimsel-demokratik bir biçime bürünmedikçe, ki bu beklenemezde, dersaneler varolacaktır. Yapılan bu yeni düzenlemeyle bazı dersaneler yeni eğitim programı oluşturacak şartları yaratamayarak kapanacaklardır. Geride ise kısa bir süre içerisinde öğrenciyi üniversite sınavlarına hazırlayacak eğitim verebilecek büyük dersaneler kalacaktır. Bunlarda verdikleri nitelikli eğitim ve sektördeki rekabetin azalmasına paralel olarak ücretlerini arttıracaklardır. Tercihlerin sınav sonuçları açıklandıktan sonra yapılması meselesine gelince; sağlam bir eğitim temeli olmayan varoş liselerinden mezun öğrenciler, büyük ekonomik zorluklar sonucu gittikleri dersaneler sonrası bazı boş kalan yerlere girebiliyorlardı. Bu boş kalan yerler ise genelde kolej, özel, fen, vakıf vb. liselerde okuyan öğrencilerin, yüksek puanlar almalarına rağmen yaptıkları yanlış tercihler sonucu ortaya çıkıyordu. Tercihlerin, sınav sonuçları açıklandıktan sonra yapılması, geçmişte düşük puanlarla girilen yerlerin puanlarının yükselmesi ve özel okullarda okuyup yanlış tercih yapan öğrencilerin yüksek puanlarla açıkta kalmamasından başka bir işe yaramayacaktır. Varoşlardaki liselerde okuyan öğrencilere bırakılan tek seçenek MYO (Meslek Yüksek Okulları) olmaktadır. MYO'nun puanlarının düşük tutulması ve son süreçte meslek liselerin de okuyan öğrencilerin MYO'lara sınavsız girmesinin gündeme getirilmesi, düzenin öğrenci gençliği kalifiye işçi olarak çarkları içerisine alma planlarından başka bir şey değildir. Sistem bir yandan emekçi çocuklarının emeklerinden en yo-

ğun biçimde yararlanabileceği ve hatasız bir şekilde üretim içerisinde yer almalarını sağlayacağı meslek liseleri ve MYO'larını cazip kılmaya çalışır, diğer yandan da emekçi sınıflarındaki liselerde okuyan yetenekli gençleri burs, kredi, parasız yatılı vb. yöntemlerle ayırarak kendi kurum ve kuruluşlarında çalışacak kadrolarını yetiştirmektedir. Böylece bir yandan kendi varlığını garantiye alırken, diğer yandan da geniş öğrenci yığınlarına, "çok çalışsanız sizler de burs vb. şeyleri alarak sınıf atlayabilirsiniz" diyerek düzene bağlanmalarını sağlamaktadır.

Liseli gençlik devletin sistemli politikalarına karşı koymak ve onları geri püskürtmek zorundadır. Bunu ise ancak merkezi ve örgütlü bir mücadele ile gerçekleştirebilir. Liselerde öğrenci gençliğin akademik-demokratik talepleri noktasında örgütlülük misyonunu yüklenerek yapı LÖB'lerdir. LÖB'ler (Liseli Öğrenci Birlikleri) bizim stratejik hedeflerimiz olan Demokratik Halk Liselerine ulaşmada oluşturulan taktiksel örgütlülüklerdir. Liselerde yürütülecek mücadele meşru bir zemine oturtulmalıdır. Bunu ise ancak kitlelerle kucaklaşarak başarabiliriz. Ailevi, feodal ya da benzeri ilişkilerle bir araya gelmiş öğrencilerin oluşturduğu marjinal gruplar bizim örgütlenme biçimimiz olmamalı/olamaz. Bunu aşmanın yolu özde lise gençliğinin genelde tüm gençliğin ve halkın sorunlarına duyarlı olmak ve politikalar üretmekten geçer. Öğrenci gençliği akademik-demokratik talepler çerçevesinde bir araya getirmeden, onlara stratejik hedeflerimizi vermeye çalışmak akıntıya karşı kürek çekmekten farksızdır. Liseli gençlik; kayıt parası, katkı payları, karne, paso, diploma paraları, üniversite sınavları, dersaneler sorunu, türbanlı öğrencilere karşı yapılan saldırılar, okul çevresindeki trafik sorunu vb. somut sorunları iyi tahlil etmeli ve bu sorunların çözümünü için; basın açıklamaları, imza kampanyaları, bildiri dağıtma vb. somut politikalar üretmeli ve hayata geçirmelidir. Lisede yarattığımız bir örgütlülükte ilk olarak insanları Demokratik Halk Liseleri söylemiyle bir araya toplamaya çalışmak ayakları havada bir faaliyet tarzı olur. Bizler öğrenci gençliğe siyasi bilinç vermek istiyoruz; ilk olarak onu somut politikalarla bir araya getirmeliyiz. Kitleleri akademik-demokratik talepler temelinde örgütlemek ancak bu şekilde mümkündür. Bir araya getirdiğimiz insanları örgütlü yaşama motive etmeliyiz, bunun için de insanları örgütlülüğe katabilecek ve onu sahiplenmelerini sağlayacak kurumlarımızı yaratmalıyız. Örneğin özde kendi okulumuzun sorunlarını işleyen, genelde ise tüm öğrenci gençliğin ve halk sınıf ve katmanlarının sorunlarına değinen bir dergi çıkarmalı ve bu dergiye yazı yazma konusunda insanları aktif kilmeliyiz. Müzik, tiyatro grupları oluş-

turmalı, öğrencileri bu gruplar içerisinde etkin hale getirmeliyiz. Ayrıca düzenin bize verdiği gerici, yoz eğitime alternatif olarak, bilimsel, araştırmacı eğitim grupları oluşturmaliyiz. Örgütlülük içerisindeki arkadaşların birbirine, ya da örgütlülüğe ilişkin düşüncelerini almak ve kendilerini ifade etmelerini sağlamak için eleştiri-özeleştiri toplantılarını düzenli bir şekilde yapmalıyız.

Özellikle, '90'lı yılların başından itibaren Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yükselen devrimci mücadeleye paralel olarak liseli öğrenci hareketinde bir ivme yakalanmıştır. Ancak küçük-burjuva örgütlerin dar grupçu, ben merkezci anlayışları liseli gençliğin mücadelesine de yansımış ve bir parçalanmışlık yaşanmıştır. Liseler özgünlüğünde yürütülen akademik-demokratik mücadelede birbirinden ayrı örgütlenmeler içerisine girmenin hiçbir meşru açıklaması olamaz. Bize düşen görev bu parçalanmışlığı merkezi bir güce dönüştürmektir. Bütün devrimci öğrenciler, okullarında LÖB'leri oluşturmalı ve diğer anlayışlardan öğrencileri LÖB'ler içerisinde yer alma noktasında ikna etmelidir. '98 Haziran ayı içerisinde sekiz örgüt tarafından oluşturulan BDGP bizler için önemli bir avantajdır. Merkezi düzeyde yapılan bu eylem birlikteliği; platform içerisindeki tüm örgütlerin güçleri oranında tüm alanlarda merkeze bağlı olarak ortak örgütlülükler oluşturulmasını içeriyor. Bizler de bulunduğumuz okullarda bu platforma bağlı ortak eylem komiteleri oluşturmaliyiz. Oluşturduğumuz çekirdek örgütlülüğün etrafını kitleler ile sarmalıyız. Bu ise sürecin gerisinde kalmayıp onu belirlemekle mümkün olabilir, yoksa bu çekirdek örgütlülük işlevsiz kalır ya da kısa sürede dağılır.

Liseli gençliğin örgütlü mücadelesi, toplumsal dinamikler içerisinde önemli bir yer teşkil eder. Öğrenci gençlik; otomobili hareket ettirecek motor olmasa da motoru ateşleyen buji gibidir, bir kıvılcım çakması yeterli olacaktır, yeter ki bu kıvılcım canlı ve güçlü bir kıvılcım olsun. Bu ise ancak geniş halk yığınlarıyla birleşmeyle gerçekleşebilir. Öğrenci gençlik, işçi sınıfının grev, boykot vb. eylemliliklerine destek olmalı, Bergama, Çamlıhemşin vb. gelişen köylü eylemliliklerine duyarsız kalmamalı, esir kamplarındaki devrimci tutsaklarla dayanışma sağlamalıdır. Haksız savaş teşhir edilmeli, gözaltında kayıplarla ilgili olarak Cumartesi Anneleri yalnız bırakılmamalıdır. Bir bütün olarak geniş halk yığınlarının ekonomik, demokratik, akademik mücadelesi sistemli ve örgütlü bir tarzda desteklenmeli, kitlelere siyasi iktidar perspektifi sunulup kavratılmalıdır.

Öğrenci gençlik; akademik-demokratik mücadelesini yükselttiği ölçüde bilinçlenecek, bunu kitlelerle bütünleştirdiği ölçüde örgürlenecektir ●

Bağımsızlık-halk demokrasisi, sosyalizm ve yüce komünizm davasında bir neferi daha ebedi yatağına uğurladık

İşçiler, köylüler, tüm ezilen halklar;

Dünya proletaryasının ülkemizdeki kolu olan Partimiz TKP(ML), bir sıra neferini daha halklarımızın haklı davasında şehitler kervanına dahil ederek ebedi yatağına uğurladı.

Ezen ile ezilen, haklı ile haksız arasındaki mücadeleden bir sonucu ve ülkemizdeki somut koşulları gereği olan halk savaşının kaçınılmazlığı ve gerçekliğinin perspektifiyle hareket eden Partimiz TKP(ML), birçok değerli kadrosunu, üyesini, savaşçıını ve sempatizanını bedel olarak bu haklı dava uğruna feda etmesini bilmiş, mücadele sürecini daha anlamlı kılarak davaya, halka olan sarsılmaz inancı ile ezilen halkların umut ışığı olmayı sürdürmüş ve sürdürmektedir.

Emek sarfedilmeden, bedel sunulmadan, gerçek anlamda hiçbir üretim sahasında ürün elde edilemez. İnsanlık açısından asıl olan budur. Fakat bu gerçeklik kan emiciler açısından böyle değildir. Kan emici asalaklar emek sarfetmeden üretimin çeşitli alanlarında en büyük payı alırlar. Bu haksızlık yüzündendir ki (emek sömürsü) bizler, zorbacı egemen sınıflara karşı başkaldırıya tutuştuk. Bu haklı savaşta kazanacak olan emekçi halklarımız olacaktır. Çünkü emekçi halklarımızın alın teriyle kan emici asalaklar her geçen gün tüketişe doğru biraz daha yol almaktadırlar. Ancak şu da bir gerçeklik, kan emicileri saltanatlarından alışı emek için ezilen halkların meşru isyanı gerekir. Demek ki biz ezilen halklar, meşru olan insanlığın kurtuluş mücadelesi için ne kadar çok çaba, aktif destek sunarsak, insanlığın kurtuluşu o kadar yakın olacaktır. Yani insanlık kölelik zincirlerinden ancak ve ancak proletarya öncülüğünde örgütlü mücadele ederek kurtulabilir.

İşte insanlığın kölelik zincirlerinden kurtuluşunun günümüzde ve özgülmümüzdeki ifadesi, Partimiz önderliğindeki Köylü Gerilla Savaşı içerisinde aktif yer alıp bir fiili mücadele edip şehit düşerek ölümsüzleşenlere bir kez daha hep birlikte tanık olmaktadır.

Bir kez daha direniş ile ihanetin tanıklığına şahit olduk. Bir kez daha düşmanın kuşatma çemberi içinde silahındaki kurşunu ve yüreğindeki sınıf kını ile düşmanın çelik zırhlı çemberinde Partimiz TKP(ML)'nin şiarlarını haykırarlara tanık olduk.

Emekçi halklarımız;

Ülkemizdeki feodal yoz kültürün esareti altında her türlü insanlık dışı seçeneklerin su yüzüne çıktığı, teslimiyetin, yılgınlığın, karamsarlığın kol gezdiği bir ortamda, proleter kültürden temel gıdasını alıp komünist tavrı sergileyenlere 30 Temmuz 1998 günü **Hüseyin EKİCİ** (Kenan) şahsında bir kez daha tanık olduk.

Ön Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML) MK-SB imzalı bildiriye olduğu gibi yayınlıyoruz

Partimiz TKP(ML), siz halkımızdan aldığı güç ve cesaretle proletaryanın bilimsel ideolojisi ile yoğunlaşarak sınıf mücadelesindeki kararlılığını sürdürmektedir. Bunun en güzel örneğine, yakın zamanda Dersim'de birlikte tanık olduk. Kimik'te (Beyaz Dağı), zırhlı araçların, en modern silahların desteğindeki bine yakın düşman gücüne karşı üç TKKKO gerillasının yiğitçe direniş düşmanı şaşkına çevirmişti. Çemişgezek yakınlarında ise, yine yüzlerce özel timin, panzerlerin eşliğindeki düşman kuşatması içinde teslimiyeti değil, yiğitçe direnişleri sergileyenlerin tanıklığını tarih üstlendi. Partimiz bu direnişlerin altına imzasını yazdırdı.

Sınırlar varolduğu müddetçe direnişlerle, ihanetlerin boy ölçüşeceği bir gerçektir. Bu kaçınılmaz gerçek, pratiğin seyri içinde ortaya çıktı/çıkmaktadır. Tarih bu gerçeği hafızasına işleyerek ilerlemektedir. Tarihteki ihanetler insanlık tarafından lanetlenirken, direnişlerde saygıyla anılı, sahiplenilerek ölümsüzleştirilmektedir.

Evet, tarihin bir sayfasını daha direnişle müdeledik siz halkımıza. Bu direniş bu kez beden aramızdan ayrılan Partimiz'in Aday Üyesi, Ordumuz TKKKO'nun Alt Bölge Komutanı, PMK tarafından özel görevle görevlendirilen **Hüseyin EKİCİ** (Kenan) yoldaşın acısını bilincimize gömüp, onun şahsında tüm devrim şehitlerini anarak,

30 Temmuz 1998 tarihinde Dersim'e bağlı Çemişgezek civarında PKK'yı bağlı ARGK gerillaları ile birlikte eylem keşi için giden gerilla birimi, keşiş esnasında planlama dışında gelişen (henüz nedenini tam öğrenemediğimiz) bir hareket tarzından dolayı düşmanın kuşatması içine düşer. Savaşta hata ve eksiklerin bedellerle ödendiğinin gerçekliğini bu olay özgünlüğünde de bir kez daha tanık olmaktadır. Planlama dışındaki hareket tarzı, **Hüseyin EKİCİ** (Kenan) yoldaşın beden aramızdan ayrılmasına neden oldu. Evet, savaşta hata ve eksikler affedilmeyecektir. Bu savaş kuralı, günümüzdeki gerçekliğini önemli ölçüde korumaktadır.

Hüseyin EKİCİ yoldaşın direniş ve mücadelesi ise bize örnek bir davranış ve moral kaynağı oldu. 30 Temmuz 1998 günü, saat 12:00 sularında gittikleri bir evde (Çemişgezek Merkezi'nin bitişiğinde) düşman tarafından farkedilir. Zırhlı araç desteğinde, özel hareket timleri ve diğer beyaz ordu güçleri tarafından ev kuşatmaya alınır. Düşmanın "teslim ol" çağrı-

larına karşı komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA'nın direnişçi ruhunu bu özgülden canlandırır. Şehit yoldaşı Ahmet Muhtarrem ÇİÇEK'in Şehremi'nde kuşatmadaki örnek tavrını seçer.

Evin içinde önce üstündeki notları yırtıp yakar. Ev halkının "teslim ol", "kurtulamazsın" yönündeki yanlış ısrarlarını reddeder. Evden dışarı çıkar çıkmaz ihanete yer yoktur deyip, kahramanca direniş seçer. İlk kurşunu ihaneti seçene atar, başlar düşmanla çatışmaya. Arazinin kötü oluşu nedeniyle sağlam mevzi tutamaz. Düşmanın megafonlarla sık sık yaptığı "teslim ol" çağrılarına karşı Partimiz'in şiarlarını haykırarak cevap verir. Silahının üstündeki jarırdaki mermileri düşmana karşı kullanarak bitirir. Fakat kötülüğündeki yedek jarırdaki mermileri kullanmaya fırsat bulamaz. Bu esnada düşmanın yoğun ateşinden isabet

olarak sloganlar eşliğinde şehit düşerek ölümsüzleşir.

Hüseyin EKİCİ yoldaş Dersim'e bağlı Aliböğaz doğumlu olup, yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak doğdu. Aliböğaz'da çobanlık yaparak mağaraları tanıdı. Aliböğaz mağaralarında '38 Dersim katliamında katledilen yoksul Kürt halkının taplu mezarlardaki kemiklerini gördü.

Bu kemiklerin kime ait olduğunu büyüklerin anlatımlarından öğrendi. Faşist Türk devletine karşı kını daha küçük yaşlarda başladı. Bu kını adım adım bilerek, Partimiz öncülüğünde sınıf kını ile birleşti.

1992 yılında gerilla mücadelesi içinde yer alarak Partimiz önderliğindeki TKKKO savaşçısı olarak örgütlendir. Bu sürecini daha anlamlı kılan, gerilla abisi Partimiz'in değerli kadrolarından **Kazım EKİCİ** (Cebol) ile aynı davanın neferi olmalarıdır.

Hüseyin EKİCİ yoldaş, çalışkan ve davaya bağlı bir militandı. Düşmana karşı verdiği çatışmalarda ve eylemlerde başarılar kaydetmişti. 1996 yılında Parti içinde ortaya çıkarılan KDH (Karşı Devrimci Hücre)'ya karşı aktif tavrı geliştirmiş, karamsarlığa, yılgınlığa kapılmayarak Parti'nin yanında kararlı bir tutumla saf tutmuştu. 1994 yılında Mazgirt ve Kırzi'de düşman kuşatması altında yoldaşlarıyla birlikte kahramanca direniş, yaralı olarak çatışma içinden çıkmıştı. Kısa tedavi sürecinden sonra yeniden gerilla alanında aktif yer alarak mücadelesini sürdürmüştü.

Yoksul Dersim halkı;

Hepimizin tanık olduğu gibi Partimiz TKP(ML), bu alan üzerinden yıllardır kesintisiz sınıf mücadelesini sürdürmektedir. Bu mücadelenin seyri içinde direnişlerle ihanetler boy ölçüştü, ölçüşmeye devam edecektir. Sosyal kurtuluş mücadelesi içindeki ihanetlerle direnişler sadece bizim pratiğimiz ile de sınırlı değildir. Bunun sayısız örneklerine ulusal kurtuluş mücadelesinde de tanık olmaktadır. Tarih bu gerçeklerin örnekleriyle doludur. Daha dün, siz Dersim halkı olarak '38 isyanına tanıklık yaptınız. Tanık olanların anlatımlarını dinlediniz. '38 Dersim isyanında bencillikleri için ihanetleri seçenleri nasıl ki bugün lanetleyerek anıyorsanız, bugünde teslimiyete ve ihanete yer vermeyin. Yer verenleri de lanetleyin.

En son Dersim'de sıcak sıcak direnişlere, Kimik'te ve Çemişgezek'te tanık olduk. Bu ve benzeri eş direnişleri sahiplenip ileri mevzilere taşımamız hepimizin görevidir. Ancak halk içinde bu göreve gölge düşürmek isteyenleri de görmekteyiz. Bölgede özellikle de Çemişgezek direnişinde **Hüseyin EKİCİ** yoldaşın kahramanca direnişini karalamak, baltalamak, teslimiyetin teorisini yapmak, düşmana hizmet etmek isteyen kimi kişilerin propagandasının etkisinde kalmayın. Bu propagandayı yürütenlerin kimisi bilinçli düşman işbirlikçisi ve gericiler iken, kimisi de bencil çıkarlarını öne çıkarıp, halkın davasını tali plana itenlerdir. Onun için bilinçsizce bu propagandaların etkisinde kalmayalım.

'38 Dersim isyanında, nasıl ki ihanetleri lanetliyorsanız, bugünde düşmanın kuşatması içinde ve çeşitli oyunları sonucu teslimiyeti seçenleri, teslimiyetin teorisini yapanları lanetleyin, lanetleyin ki insanlık kölelik zincirlerinden kurtulabilsin.

Evet, ölüm vardır ki Tay Dağı kadar yüce, tarihin hafızasını kazıyarak yer edinir. Ölüm vardır ki ihaneti, hiçi bağrında barındırır. İşte **Hüseyin EKİCİ** yoldaşın ölümü Tay Dağı kadar yüce, halkın bağrında taht kuran tarihin hafızasına altın harflerle işlenen onurlu bir ölümdür. Bu ölümsüzlüktür.

Bu Tay Dağı kadar yüce ölümü anlamlı kılan diğer bir öge de dost örgüt PKK ile ortak yürütülen bir keşiş eyleminde direnerek şehit düşüp ölümsüzleşmesidir. Anısı önünde saygıyla eğilerek haykırıyoruz:

Kavgadaki silahını omuzladık
Bir kez daha ant içerek
Kavganın kızgın ateşinde
Senin direnişini hep örnek alarak
Acını sınıf kinimize katarak haykurdık
HÜSEYİN EKİCİ YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN HALK SAVAŞI!
YAŞASIN PARTİMİZ TKP(ML), ORDUMUZ
TKKKO, GENÇLİK ÖRGÜTÜMÜZ TMLGB!

TKP(ML) MK-SB

Her yaz olduğu gibi bu yazda Yunanistan genelinde, Atina ve Attikis bölgesinde binlerce hektarlık orman arazisi, Yunan burjuvazisinin dayamak bilmeyen iştahına kurban edildi. Ve yaz boyu ülke gündemini orman yangınları işgal etti.

Yunanistan'daki yangınların nedenleri hakkında ciddi bir istatistik olamamakla birlikte, Türkiye'de olduğu gibi, yalan, yanlış gerekçeler ortaya atılır. Oysa bilinçsizlik ve dikkatsizlik sonucu çıkan yangınlar bir yana, aynı anda değişik ormanlık bölgelerde başlayan orman yangınları, bilinçli ve planlı bir şekilde çıkarıldığını gösteriyordu.

Orman yangınları her yıl, aynı aylarda tekrarlanmasına rağmen, Yunanistan'da da bu konuda en ufak bir alt yapı çalışmasına gidilmez. Göstermelik birkaç önlemler olay geçirilir. Üstelik, yanan orman arazilerinin üzerine yeniden ağaçlandırma yapılacağı yerde, burjuvalar villalarını konduuverirler, ancak villaların bahçeleri ve etrafı ağaçlandırılır (Bugüne kadar yanan orman arazilerinin %55'i ancak ağaçlandırılmıştır.)

Doğa güzelliklerinin bilinçli olarak tahrip edildiği, Yunan kamuoyunda hakim konudur. Ancak kimlerin ne amaçla ormanları yakığı konusunda medya böyle bir bilinç yaratmasa yaratırsa, doğrular ve gerçekler de bu arada kaynayıp gider. Konu yaz boyunca ülke gündeminin ilk maddesi idi. Sağ basın ve hükümet çevreleri, arazi mafyası-devlet ilişkisini önbas edebilmek için konu üzerinde şaibe yaratarak, hep yabancı parmak aradı, yabancılar hedef gösterildi. Hatta 1-2 Arnavut ve birkaç Fransız turist basına "ormanları yakan kişiler" olarak gösterildi. Ancak sağ basında Türkler'in ormanları yakığı sürekli işleniyordu. Üstelik ülkücü faşist Haluk Kırıcı, Türk televizyon kanallarında övünerek Yunan ormanlarını nasıl yakıldığını anlatıyordu.

Konunun kavranması açısından Yunanistan'ı kısaca anlatmadan geçemeyeceğiz. Yunanistan; Avrupa Birliği'ne üye bir ülke olmasına rağmen, tarihsel gelişim, coğrafya, demografik yapı, din, üretim ilişkileri ve yaşam tarzı gözönüne alındığında, jeopolitik konumu gereği tarihsel, kültürel, ekonomik ve politik olarak Ortadoğu eksenine kadar uzanan bir Balkan-Akdeniz ülkesidir. Avrupa Birliği'ne girmesinin ardından ekonomik olarak emperyalizme bir butun teslim olmuştur ve ciddi bir sanayiye yoktur. Deniz taşımacılığı, turizm ve tarım Yunan ekonomisinin başlıca gelir kaynaklarıdır. Dünyanın en büyük deniz taşıma filolarından birine sahiptir. Bu anlamda denizaparı ülkelerle bile yoğun ticari ilişkilere sahiptir. Ancak gemi yapımı-tamir konusunda altyapı geri ve dışa bağımlıdır. Varolan tersaneleri özelleştirilme aşamasında bulunmaktadır.

Eysiz doğa güzellikleri ve görülmeye değer tarihi kalıntıları ile bir yanı sıra turizm ülkesidir. Ancak gemi hizmet sektörü ve yıpranmış turistik tesisleriyle hizmet sunmaya çalışıyor. Kendi kendine yeten tarımı var. Tarımda mekanizasyon oldukça iyi. Ancak her konuda olduğu gibi bu konuda da Avrupa Birliği politikalarına teslim olmuş durumda. Avrupa Birliği'nin tarım politikaları, her saterinde çiftçilerin ayaklanmasına yol açıyor. Öyle saçma politikalar uygulanabiliyor ki; yüz yılın zeytin plantasyonları kesilerek, yerine parfüm sanayinde kullanılan tek yıllık bitkiler ekilebiliyor veya turistik tesislere arsa yapılabiliyor.

Biraz da Atina'yı anlatalım. Tarihi antik kent Atina'nın şehir planlamasına bakıldığında, bundan 2500 yıl önce Atinalılar'ın mimaride yakaladığı estetiği görüp hayran olmamak

elde değil. Şehrin Akropolis'e açılan geniş mermer yollar, geniş meydanlar, tapınaklar, okullar, pazar yerleri, binlerce kişilik tiyatrolar, içme suyu kanalları, içseptik çukurları vb. Bir de bugünün Atina'sına bakalım. Çarpık kentleşme, alt yapıdan yoksun şehircilik anlayışı, son 30 yıldır süren iç göç, yüksek oranda hava kirliliği, daracık yollar ve yoğun trafik Atina'yı yaşanacak kervan olmaktan çıkartmış. Yunanistan nüfusunun yaklaşık yarısı Atina ve Attikis bölgesinde oturuyor.

Tarihsel ve yeşil alan dokusu gözönüne alınmadan siyasi iktidarlara göre değişen şehircilik anlayışı ile şehir bir ucubeye dönmüştür, adeta beton yığını görünümündedir. Şehrin tarihsel ve yeşil alan dokusu adeta katledilmiştir. Tarihi Akropol ve eteklerindeki Monastiraki ve Plaka gibi avuç içi kadar bölgeler dışında, şehrin 60-70 yıl öncesinde bile doğru-dürüst tarihi ve mimari dokusu kalmamıştır. Şehrin Doğu-Batı ve Güney yönlerine ilerleyinceği boş bir arazide mevcut değildir. Şehrin ilerleyebileceği tek yön Kuzey Attikis bölgesindeki ormanlık ve yeşil alan arazileridir.

Kuzey Attikis bölgesinde de geçtiğimiz yıllarda çıkan orman yangınları yüzünden, boşalan orman arazisi yağmalanmaya başlanmış, Atina'nın burjuvaları villalarını konduuvermişlerdir. Özel güvenlik sistemli, havuzlu villaları, golf sahaları, tenis kortları, bisiklet ve at koşu yollarıyla adeta Ekali, Perdeli, Nea Makri gibi semtler burjuva getto görünümündedir. Yine 2004 Atina Olimpiyatları için spor ve dinlenme tesisleri, Olimpiyat Köyü halkının muhalefetine rağmen bu bölgelere inşa edilecektir. Spata Havaalanı gibi dev komplekslerde verimli topraklar ve yeşil alan üzerine yapılmaktadır. Atina ve çevresinde doğa ve tarih boyasına açık ve program dahilinde katledilirken, (ki konu defalarca sol basında dile getirildi) oluşan kamuoyu tepkisini başka yönlere çeken, her sorunu ulusal sorun haline getirip Türk parmağı arayan burjuva, faşist çevrelerce bu kez son orman yangınlarından GEFİRA Kültür Merkezi ve bir grup TKP(ML) taraftarı sorumlu gösterildi.

Günlük AVRİYANI Gazetesi'nin 11 Ağustos 1998 tarihli sayısında, kapaktan in puntolarla verdiği haberle başlatılan provakasyona, KANAL 5 ve SKY gibi televizyon kanallarında eşlik etti. Herliyen günlerde AvrİYani Gazetesi'nin 3 gün kapaktan, 2 gün de diğer sayfalardan verdiği aspragas haberlerle provakasyon devam etti. Daha sonraki günlerde provakasyona HEPİSİ AVGI ve STOXOS gibi neo-nazi gazetelerde yayınlarıyla iştirak ettiler. Çıkan haberlerde; GEFİRA KÜLTÜR MERKEZİ, MİT'in hücreleri olarak gösterilirken, orman yangınlarının burada planlandığı, Kontra-MİT merkezli olarak faaliyet sürdürüldüğü, Yunanistan'ın Londra Büyükelçiliği'nin önceden konuya vakıf olduğu ve Yunan Dışişleri Bakanlığı'nı Türk MİT'inin Yunan ormanlarını GEFİRA ve Atina'da yaşayan bir grup politik mülteci eliyle yakılacağı şeklinde uyardığı, Yunan Gizli Servisi'nin telefon konuşmalarını dinlediği, hatta SKY kanalının yangın bölgesinde bir mülteciyi görüntülediği şeklinde senaryolar yer aldı. Ve GEFİRA'da orman yangınlarından sonra eğlenceler düzenlendiği gibi, aspragas haberlerle insanlarımız ve kültür merkezimiz, basında ve TV'de deşifre edildi, karalanmaya çalışıldı.

Yunanistan mektubu

Provakasyonun daha ilk gününde kapılarımızı basına açtık. Politik kimliğimizi, Yunanistan'da bulunma nedenimizi, ekmeğimizi emeğimizle kazandığımızı, oluşturduğumuz kültür merkezimizin amaçlarını ve hedeflerini açıkladık. Böylece provakasyonların bizleri yıpratamayacağını, geri tepileceğini, orman yangınlarının kimlerin eliyle hangi amaçlar için çıktığını tek tek ortaya koyduk. Basın toplantımız ve açıklamalarımız, röportajlarımız, TKP(ML)'nin Basın Bürosu ve Türkiye'de 6 örgüt TKP(ML), MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TKP-Kıvılcım TDKP, Toplumsal ve Politik Haklar Örgütü'nün basın açıklamaları, günlük basında ve TV'de yer aldı. Kamu Düzeni Bakanı, olayı ciddi olarak araştırdıklarını, ancak yeterli ve suçlayıcı bilgiye ulaşamadıklarını televizyonda açıklamak zorunda kaldı.

Ağustos-Eylül ayı boyunca tüm Yunan sol örgütleri, kendi yayın organlarında bu konuyu hemen işledi. Tüm açıklamalarda devlet, KİP ve AVRİYANI teşhir edilirken; bağımsız, kişilikli bir politika izlediğimiz ve icazeti reddettiğimiz açıkça belirtildi. Eylül ayı boyunca 24 örgüt, parti ve kurum imzalı bildiri ve afişle provakasyonun sorumluları teşhir edilirken; dayanışma, panel ve müzik gösterileri için çağrıda bulunuldu. 26 Eylül 1998 tarihinde Politeknik'te gerçekleştirilen gösteri, Yunanistan'ın yoğun yerel seçim atmosferi ve sol örgütlerin festivallerine rağmen oldukça başarılı geçti. Panoelde Şengen Antlaşması'yla kısıtlanmaya çalışılan politik multecilik, hukuki yollarla, genelde yabancılarla, özde de politik multecilere yönelik saldırılar, kısıtlamalar Atina Barosu'ndan bir avukat arkadaş tarafından dile getirildi. Mücadeleciler, çevreciler sol birlik seçim bloğunun Atina Belediyesi Başkan adayı Leon Avdis'te yaptığı konuşmada provakasyonu kinarken, yabancı düşmanlığı, rasizm ve gettolaşma üzerine açıklamalarda bulundu.

GEFİRA adına yapılan konuşmada politik multeciliğin tarihçesi anlatılarak, bugün Yunanistan'da yaşayan Türkiye'li politik multecilere ve Yunanlı devrimci-demokratlara, gelinen noktada sürecin yüklediği görev ve sorumluluklar belirtildi. Olayın hukuki yönüne gelince; AvrİYani Gazetesi için suç duyurusu yapıp mahkemeye intikali sağlandı. Konuyu görüştüğümüz SINASPISMOS milletvekilleri aracılığı ile meclise taşınarak gensoru önergesi verildi.

Sorulara cevap olarak:

Basın Bakanlığı, basının özgür olduğunu, herkesin istediğini yazabileceğini, ancak konunun muhatabı olanlar için her türlü suç duyurusu ve mahkeme yollarının açık bulunduğunu belirtti. Dışişleri Bakanlığı, Pangalos imzalı bir cümlelik açıklama yaparak, bakanlığın yazılıp çizilenlerle ilişkisinin olmadığını ifade etti. Kimin ilişkisi var o zaman bu provakasyonla? Kamu Düzeni Bakanı'nda hiçbir suçlayıcı delile ulaşamadıklarını açıkladı. Oysaki çıkan haberlerde Yunan Dışişleri'nin, Londra Büyükelçiliği'nin, Yunanistan Kamu Düzeni Bakanlığı'nın, Yunan Haber Alma Örgütü KİP'in bilgilerinden bahsediliyor. Bu bilgiler dayanarak GEFİRA KÜLTÜR MERKEZİ ve Türkiye'li politik multeciler suçlanıyordu. Şark kurnazlığının, koranlığın boyasına pes doğrusu. Başbakan Simitis, Dışişleri Bakanı Pangalos ve daha birçok hükümet partisi bakan ve milletvekili, daha dün Albaylar Cuntası döneminin poli-

tik multecileri ve "mücadeleciler" idiler. Bugün burjuva devlet mekanizmasının başındalar ve bir yoru bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz. Hiçbir devletin, ya da politik gücün icazetiyle politika yapmıyorduz. Ekmeğimizi kendi emeğimizle kazanıyorduk. Hiçbir politik gücün de kirliliği emellerine, iç ve dış politikasına malzeme değiliz. Ama biz de taraf tutuyoruz ve yerimiz Yunan emekçilerinin, gençliğinin hakkı mücadelesi ve onların örgütlü güçlerinin yanındır.

Niye bizler ve GEFİRA hedef seçildi?

Yunanistan; 12 Eylül'den sonra binlerce Türkiye'li ve Kürdistanlı politik insanın ilk planında sığındığı, politik iltica istediği bir ülke. 18 yıl boyunca yaklaşık 33 bin Türkiye'li insan Yunan makamlarından politik iltica talebinde bulunmuştur. Ayrıca Yunanistan'da multecilik yasalarının işlememesi yüzünden Avrupa'nın ikinci bir ülkesinden politik iltica istemek zorunda kalmışlar. Bugün Yunanistan'da politik mülteci statüsüyle kalan insan sayısı 40-50'yi geçmemektedir.

Nedir GEFİRA? Yaklaşık 2 yıl önce 5-6 TKP(ML) taraftarı ve birkaç bağımsız politik multecinin özveriyle çabasıyla yaratılan, Yunanlı devrimci-demokrat çevrelerin destek vermesiyle ilişki ağı genişleyen, kapısı herkeşe ve her türden ilerici düşünceye açık, pratikte iş yapanların, emek verenlerin önderlik yaptığı bir kültür merkezi.

Amaç nedir GEFİRA'nın? GEFİRA; birbirine düşman edilmiş halkların çocukları olarak, halkların dostluğunu ve kardeşliğini esas alan, gerçek ve kalıcı bir barış için efendilerin savaşına, savaş kışkırtıcılığına, silahlanmaya, milliyetçiliğe, rasizme karşı, ortak bir kültür yaratma noktasında iki ülke insanını, kültürlerini birbirine tanıtırma, birbirini anlama çabasındadır.

Nedir GEFİRA'nın faaliyetleri? GEFİRA Yunanca-Türkçe dil kursları, konulu bilgilendirme toplantıları, film, sergi, müzik gösterileri ve partiler düzenler. Bu tür faaliyetlerin dışında Yunanistan'da gerçekleştirilen anti-faşist ve anti-rasist gösterilere katılır. Ancak gelinen süreçte GEFİRA'nın mütevazı, sıradan girişimleri, adresi belli gerici faşist çevreleri rahatsız etmektedir. Rahatsız edecekler de, Basit sıradan, mütevazı çabaların, açık, eşit, tutarlı ilişkilerin, basitten karnasığa, uzmanlaşmaya, gelişmeye, işbölümü ve dayanışmaya yol açtığını unutmayalım. Hata, zaaf ve eksikliklerimizin bilincindeyiz. GEFİRA, Yunanistan şartlarında yıllar önce kurulabilirdi. Büyük başarılarımız söz konusu değil, hatta olanak ve insan kaynağı bakımından Türkiye'deki herhangi bir kültür merkezi ile boy bile ölçüşemeyiz, salt fedakarlıkla yürütülen çalışmaların bir yerde tıkanacağına biliyoruz.

İki ülke arasında her türlü düşmanlığa rağmen, işadamları arasında iş konseyi düzeyinde, Türk-Yunan Dostluk Demeki aracılığıyla burjuva-aydın düzeyinde, Zulfı Livaneli-Teodorakis-Maria Faranduri gibi sanatçılar eliyle ütöpi, sahte dostluk köprüleri mevcuttur. Bu tür dostluklar halklarımızı kapsamamaktadır. Oysa GEFİRA Anadolu Halkları Kültür Merkezi, iki ülkenin devrimcisine, demokratına, aydınına, sanatçısına, yazarına, dostluk ve barış köprüsü sunuyor. Bunun gerçekleşmesi, GEFİRA'nın iyi niyetli bir girişim olmanın ötesine geçmesi, konuya duyarlı kesimlerin ilgi, alaka ve desteğiyle olacaktır.

Saygılarımızla
GEFİRA Anadolu Halkları Kültür Merkezi
Mavi Mihalı 78
EKSAPIA/ATHENS
Yardımlarınız için banka hesap numarası:
NATIONAL BANK OF GREECE
A. ŞAHİN
220-635465-84

TUNCAY ÇARIKÇIOĞLU

EŞREF ŞAHLAR

ERGÜN KÜÇÜKBAŞ

A. HAYDAR ARSLAN

KASIM AYI ŞEHİTLERİ

Ramazan Can Kasım 1978 tarihinde İstanbul'da DDKD'lerce, Aziz Gözetmen 4 Kasım 1979 tarihinde Urfa'da sosyal faşistlerce, Veli Karasu, Eşref Şahlar 8 Kasım 1979 tarihinde Adana'da sosyal faşistlerce, Nubar Yalın 5 Kasım 1982 tarihinde Hollanda'da MİT tarafından, Doğan Erdem Kasım 1984 tarihinde Dersim'de çığ altında olarak, A. Haydar Arslan 8 Kasım 1984 tarihinde Dersim'de çatışmada, Ergün Küçükbaş Kasım 1990 tarihinde Dersim'de çatışmada, Tuncay Çarıkçıoğlu 2 Kasım 1992 tarihinde Tokat'ta çatışmada, Selver Bakır 7 Kasım 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada, İsmet Pinar, Özkan Göktaş, Erol Korkmaz 16 Kasım 1995 tarihinde Dersim'de çatışmada, Hüseyin Polat, Tuncay Yank ve Yaşar Yavuz 12 Kasım 1996 tarihinde İstanbul'da Tuzla Tersanesi'nde şehit düşerek ölümsüzleştiler.

Yemin Ederim ki

Ama sağ göğsümdeki yaram üzerine yemin ederim ki,
Yemin ederim ki,
evlat acısıyla kavrulan ananın gözyaşı üzerine,
Yemin ederim ki,
isyanın bakışları ve göğsüne varmış başları üzerine,
Yemin ederim ki,
en son sırtımın taşıdığı, sıcak nefesini hissetmediğimden,
O'nunla beraber öldüğüm ve
ağırlaşmasına rağmen indirmedim,
'öldü' diyemediğim,
kurşunla parçalanmış yoldaşın üzerine,
Yemin ederim ki,
napalmın, gazın kavurduğu bebenin,
Bütün güzelliklerine düşman eli değmiş hayata küskün,
Kürt kızının dirilişi üzerine,
Nasıl yangılandıysa ihanet ve teslimiyet,
Nasıl ki boyun eğdirildiyse yılanı başa,
Aynı öyle sorgulanacaktır, bu umarsızlık

Cüneyt KAHRAMAN

VELİ KARASU

NUBAR YALIN

AZİZ GÖZETMEN

İSMET PINAR

ÖZKAN GÖKTAŞ

EROL KORKMAZ

Boykota destek verelim!

Devrimci tutsakların 5 Eylül 1998 tarihinde başlattıkları Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni boykot eylemi genişleterek sürüyor. Bu eylemin iki temel talebi var: **Birincisi**; DGM'lerin kaldırılması; **ikincisi** ise DGM'lerin şimdiye kadar aldıkları tüm kararların sonuçlarıyla beraber geçersiz sayılması. Bu eylemin amacını doğru bir biçimde anlayabilmek için DGM'lerin sistem açısından neyi ifade ettiğine kısaca da olsa değinmekte fayda var.

G enel bir ifadeyle devlet, ezen ve sömüren sınıfların, ezdikleri ve sömürdükleri geniş yığınlar egemenlikleri altında tutmasına hizmet eden ekonomik, siyasi, askeri, kültürel vb. alanlarda kurmuş baskı aracıdır. Türkiye gibi ülkelerde tüm kurum ve kuruluşlar, ona göre şekillenir. Örneğin; TC'deki eğitim mekanizması, Türk-İslam sentezi, genici-şoven bir sistemin üzerinde biçimlenir. Emekçi halklarımızı iliklerine kadar sömüren hakim sınıflar, "devletin güvenliği" adı altında, geniş halk yığınlarına, Kürt ulusuna ve devrimci-komünist-yurtsever güçlere en barbarca yöntemlerle saldırmaktan kaçınmazlar.

Devletin yargı kurumları da, hakim sınıfların egemenlik araçlarından başka birşey değildir. "Cumhuriyetin" kuruluşuyla birlikte bu görevi esasta 1927 yılında kapatılana kadar, İstiklal Mahkemeleri yerine getirdi. Kürt isyancılar başta olmak üzere, toplumun muhalif olan çeşitli kesimlerinden binlerce insan, bu mahkemelerin kararlarıyla "vatanı ihanet", "eşkiyalık", "isyana kalkışmak" vb. suçlarını işlediği gerekçesiyle idam edildi, onbinlercesi ağır cezalara çarptırıldı. "Cumhuriyet" tarihinin yargı kurumlarından bir diğeri de, Sıkıyönetim Mahkemeleri'dir. 12 Mart 1970 askeri darbesiyle oluşturulan Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde 20 binin üzerinde insan yargılandı. Deniz Gezmişlerin idam kararında bu mahkemelerin imzası vardı. Yine 12 Eylül Darbesi ile birlikte, sayıları 650 bine varan devrimci, yurtsever, demokrat, aydın, sanatçı bu mahkemelerde yargılandı; elliye yakın insan Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin karar sonucu idam edildi, binlerce insan ağır cezalara çarptırıldı. Bu süreç, birçok insanın zindanlarda yaşamını yitirmesine, ya da sakat kalmasına tanıklık etti. Faşist genareller görevini tamamlayıp da, devlet yeniden "sivil" bir maskeyle barbar yüzünü gizleme ihtiyacı duyunca, 1982 Anayasası oluşturuldu ve bu anayasada devletin güvenliğini sağlamanın yargı ayağı olarak DGM'ler, Sıkıyönetim Mahkemeleri'nin yerini aldı. Daha önceki süreçte, 1974 yılında yine sıkıyönetim mahkemelerinin yerine kurulan

DGM'ler, halkın yoğun tepkisi üzerine 1976 yılında kapatılmıştı. DGM'ler, 1984 yılından itibaren yeniden fiili olarak uygulamaya geçti.

DGM'ler, kuruldukları tarihten bu yana yürüttükleri çalışmalarla, toplumsal muhalefetin öncüleri olan devrimci-komünistler-yurtseverler başta olmak üzere, emekçi halklarımızın bütün kesimlerine saldırıda hakim sınıfların en etkili silahlarından biri olmuştur. Aralarında Leyla Zana'ların, Ragıp Duran'ların, Haluk Gengerlerin, İsmail Beşikçi'lerin vb. bulunduğu kamuoyuna mal olmuş aydın ve sanatçılara dahi, yalnızca taşıdıkları ve ifade ettikleri düşüncelerden ötürü yüksek cezalar kesmekten kaçınmayan DGM'ler, yaptıkları katliamlardan, işledikleri cinayetlerden, çevindikleri kirli işlerden övgüyle söz edecek kadar küçülen M. Ağar'ları, S. Bucak'ları vb. aklamanın merkezleridirler. Faşist devletin bir kurumu olan DGM'ler, doğaldır ki, kendi niteliklerine uygun oluşacaktır. Emekli olur olmaz soluğu MHP'de alan N. Demiral'ların, M. Ağar'ın düğününde boy gösteren Nuh Mete Yüksel'lerin, uyuşturucu kaçakçılarıyla işbirliğine giren Albay Faik Başaran'ların kimin adaletini uyguladıkları yeterince açık değil midir? Bunlar tarafsız olabilirler mi? Kendi koydukları yasaları dahi çoğu zaman hiçe sayan bu kurumlardan adalet beklemek, bunların, faşist devletin bekası için halklarımıza karşı kurulan bir saldırı aracı olduğunu yadsımak anlamına gelmez mi?

Taşıdığı misyonu tarihsel gelişimi içinde kısaca ortaya koyduğumuz DGM'lerin, faşist sistemin, gelişen halk muhalefetini bastırmayı amaçlayan, halka karşı işlediği suçları "bağımsız yargı" adı altında gizlemeye çalışan, devrimcilerin, komünistlerin, yurtseverlerin yıllarca zindanlarda tutsak edilmelerini sağlayan; yargısız infazları, işkenceleri onaylayan bir kurum olduğu açıktır. Bağımsız bir yargı kurumunda; MIT, polis teşkilatı, JITEM gibi, halka karşı yürütülen saldırılarda başrolü oynayan, faşist niteliği kitleler nezdinde dahi teşhir olan kurumların hazırladığı fevlekeler ve ifadeler doğrultusunda karar verilebilir mi? DGM'ler veriyor. Bağımsız ve demokratik bir yargı kurumunda, Susurluk kazası sonrası gerçek yüzü ortaya çıkan ve **bunu gizlemekte bir sakınca** görmezken pervasız bir şekilde "bin operasyon yaptık" diyebilen Mehmet Ağar'ın düğününe onu yargılayacak kurum olan DGM'nin Başsavcısı Nuh Mete Yüksel gidebilir mi? Evet. Bu gibi faşist ülkelerde gider, çünkü; devletin kurumları ve çeteleri birbirine geçmiştir, bu noktada bırakalım halka yönelik katliamları, işkenceleri ayan-böyan or-

tada olanları yargılamayı, onları aklamaya çalışır. Katliamları, işkenceleri, halk düşmanlarını masum göstermek için bütün olanaklarını seferber eder, çünkü onların yargılanıp suçlu bulunması demek, ki bu DGM'lerde mümkün değildir, kendilerinin suçlu bulunması demektir. Bağımsız bir yargılamada, işkenceciler ve katiller. Son süreçte AİHM, DGM'lerin verdiği kararların meşru olmadığı ve DGM'lerin kaldırılması gerektiği yönünde bir karar aldı. Gerçi bu karar her ne kadar "DGM'lerde asker kökenli bir üyenin de bulunması" gerekçe gösterilerek alınsa da, yukarıda ifadelendirmeye çalıştığımız bütün içinde önemlidir. Zira **düzenin has partilerinden CHP bile** son dönemlerde DGM'lerin kaldırılması gerektiğini söyleyebilmektedir. Bu, DGM'lerin anti-demokratik yönünün sistem içi klikler arasında dahi rahatsızlığa yol açtığının göstergesidir.

Tüm bu olgular ışığında komünist, devrimci, yurtsever tutsakların DGM'lere çıkmama, ifade vermeme eylemi; genel olarak sorunların kaynağının sistem olduğu perspektifiyle hareket eden, özeldir ise bu sistemin yıpranmış bir kurumunun tüm yönleriyle kitlelere teşhir edilmesini ve onun kaldırılmasını hedefleyen haklı bir eylemdir. DGM'lerin kaldırılmasını istemek, Susurluk olayıyla pislikleri etrafa saçılan faşist devletin, bizzat çetenin kendisi olduğunu, savcısıyla, hakimiyiyle, MIT'yle, polisiyle devlet kurumlarının çetenin parçası olduğunu, bütün ordu-suyla geniş halk yığınlarına anlatabilmektedir. DGM'lere karşı mücadele etmek; DEP'i kapatan, milletvekillerini yaka paça gözaltına alan, öğrenciye, işçiye, memura, aydına, sanatçıya kısaca tüm muhalif kesime yüzyıllara varan cezalar yağdıran anlayışa karşı mücadele etmektir. Sedat Bucak'ları, İbrahim Şahin'leri, Mehmet Ağar'ları, Çakıcı'ları, Çatlı'ları aklayanların üstüne yürüyebilmek, dur diyebilmek, bir ses olmaktır haksıza karşı.

Şunu da unutmamak gerekir ki, faşizmin bir kurumu olan DGM'lerin kapatılmasıyla ilgili eylem, parça üzerinde yoğunlaşırken bütüne yabancılaşmamalıdır. Yani DGM'lerin kaldırılması önemlidir, ama bu devrim perspektifi-ne hizmet edecek bir tarzda işlenmelidir.

Onbini aşkın devrimci tutsağın başlatmış olduğu DGM'leri boykot eylemi sadece tutsakların eylemi değildir. Tüm ezilen, sömürülen kesimleri ilgilendiren bir eylemdir. Bu nedenle eylemin geniş halk yığınlarını kapsayacak bir tarzda ele alınması zorunluluktur. DGM'ler; DISK, TBB, TÖB-DER gibi demokratik kitle örgütleri başta olmak üzere, pek çok kitle örgütünün katılı-

mı, yüzbinleri bulan işçi, memur, öğrencinin desteğiyle yürütülen mücadele sonucu 11 Ekim 1976'da kapatılmıştır. Bugün açısından baktığımızda devrimci tutsakların DGM'leri fiili olarak boykot etmesiyle başlayan süreç; tutsak yakınlarının, baroların, devrimci-sosyalist basının, bazı sendika ve partilerin, çeşitli meslek örgütlerinin, devrimci, demokrat-yurtsever kurumların DGM'lerin, zindanların önünde ve çeşitli alanlarda yaptıkları basın açıklamaları, gösteriler vb. etkinliklerle devam etmektedir. Bu eylemin istenilen hedefe varabilmesi için daha geniş kitleleri sürece dahil edebilecek tarzda değişik eylem türleri hayata geçirilmeli ve eylemin amacı kamuoyuna maledilmeli, sahiplenilmesi sağlanmalıdır.

Eylemin belli bir gelişim aşaması sağlanmasıyla, devletin eylemi başarısızlığa uğratmak için yoğun bir çaba içerisine gireceği de olasıdır. Bugün koşullar birçok yönden eylemin lehinedir. Bu anlamda aydın, sanatçı, hukukçu, siyasetçi, öğrenci, memur, işçi, köylü, esnaf, partiler, sendikalar, odalar kısaca bu eyleme destek olabilecek tüm kesimler eylemliliğe aktif bir şekilde dahil edilmelidir. Öğrenci gençlik paralı eğitime, harçlara karşı yürüttüğü mücadelesini "DGM'ler kapatılsın, tutsaklara özgürlük" şiarıyla birleştirmeli, işçiler-memurlar iş bırakmalarla, basın açıklamalarıyla eylemi desteklemeli, Susurluk sonrası yapılan karanlık eylemlerin bu eylemlerle düzenlenmeli, DGM'lerin işlevi kitlelere kavratılmalı, kapatılmaları yönündeki talepler haykırılmalıdır. Semtlerde, eyleme esnaflarında katmalı, belirli günler kepenk kapatma eylemleri düzenlenmelidir. Aydınlar, sanatçılara, duyarlı her kesime ulaşılmalı, eylemin amacı hakkında bilgi verilmeli, röportajlar yapılmalı ve pratik destekleri sağlanmalıdır.

Tüm bu eylemlerin koordineli bir şekilde, eyleme destek verenlerin iradesini yansıtabilecek tek merkezden yönlendirilip, denetlenmesi sürecin sağlıklı bir biçimde işlemesi açısından önemlidir.

Faşist devletin son süreçte toplumsal dinamiklere karşı saldırılarını artırdığı bir gerçekliktir. Cumartesi annelerine, İHD'ye, kültür merkezlerine, devrimci-sosyalist basına vb. Yine devletin sürekli gündemde tuttuğu, ama devrimci tutsakların mücadelesi ve ilerici kamuoyunun tepkisi sonucu şimdilik hayata geçirmeye çekindiği "**hücre tipi**" uygulamasına karşı bu eylemlilik sürecinde yoğun bir propaganda yürütülmelidir.

Birleşik Devrimci Basın Platformu
(Özgür Halk, Halkın Günü, Atılım, Alternatif, Hedef, Direniş, Devrimci Çözüm)

Birleşik Devrimci Güçler Karadeniz Bildirgesi:

YEPYENİ BİR DİRENİŞ TARİHİ YAZILIYOR!

Ön Açıklama:

Elimize posta kanalıyla ulaşan TDP, PKK, TKP(ML)-TIKKO, DHP Karadeniz Bölge Komutanlıklarının ortak açıklamasını olduğu gibi sunuyoruz.

Halkımızın ve insanlığın can düşmanı olan faşist TC rejimine karşı özellikle son yıllarda Karadeniz sahasında gerillanın öncülüğünde binbir emek, kan ve canla Türkiye halkının yepyeni bir direniş tarihi yazılmaya başlanmıştır.

Bu tarihi adımlar ne kadar yeni olursa olsun, halkımızın geleceğini belirleyecek, özgürlük ve demokrasiye taşıyacak esas ve vazgeçilmez adımlar olmaktadır.

Ve sonuç alıcı biçimde başarıya götürmenin yolu savaştan devrimci öncü güçlerin birlik ve dayanışmasından geçmektedir.

Bu gerçeklik temelinde Birleşik Devrimci Güçlerin ulaştıkları sonuçları esas alacak biçimde Karadeniz sahasında bulunan ilgili devrimci gerilla komutanlıkları biraraya gelerek aşağıdaki kararlara ulaşmıştır:

1. Karadeniz özgürlüğünde yaşayan dinsel, etnik azınlıklara (Türkmen, Çerkes, Laz, Gürcü, Arnavut, Alevi, Sünni vb.) yönelik TC'nin hem genel, hem de özel savaşının bölücü, birbirine düşürücü, kışkırtıcı ve devrim karşıtı çıkarıcı her türlü sinsi politika ve uygulamalarına karşı hiçbir ayırım gözetmeden halkın tümünü birleştirici ve devrime sevk edici bir yaklaşım esprisi esas alınarak, gerekli ve zorunlu olan her türlü devrimci çalışma yöntemleri geliştirilecektir. Her güç, halk içindeki yapay çelişkileri çözümleyerek birbirini bilgilendirecektir.
2. Faaliyet geliştirilen bütün alanlarda yaygın olarak yaşanmakta olan, halkı aldatan ve sömüren, yoğun tepki ve öfke yaratan tefeci tüccar kesimine karşı teşhir geliştirilecek, özel savaşa ve mafyaya bağlı olarak çalışan aşırı sömürü ve vurgun yapanlar tespit edilerek halkın da onayı çerçevesinde cezalandırılmaya gidilecektir.
3. TC'nin gelişen gerilla mücadelesini ve halkın gerillayla ilişki ve bütünleşmesini engellemek için halka karşı uyguladığı yayla yasası, bölgeye dışardan gelen işçi yasası, göçertme politikası ve uygulamalarına karşı bir duyarlılıkla hareket edilecek, kamuoyunda sürekli teşhiri yapılacak ve yerel halkın bu uygulamalara karşı gelişen tavırlarını, öfke ve tepkilerini örgütlülüğe dönüştürüp, bir kitlesel direnişe sevk etmek için öncülük yapılacaktır.
4. TC'nin gelişen gerilla mücadelesine karşı gerillayı arazide deşifre edip taktik denetimine almak amacıyla, orman kesimini teşvik eden, diğer yandan sömürüyü

artıran politika ve uygulamalarına karşı halk ve kamuoyu uyarılarak devlete bağlı işletmeler darbelenirken, orman kesimini yapan özel sektör ve tefeci tüccarlar cezalandırılacaktır.

5. Karadeniz'de yaygın olarak avcılık özel savaş güçleri tarafından kullanılarak, gerilla güçleri ve hareket biçimleri deşifre edilmekte, geliştirilen operasyonlarda kayıplar gündeme gelmektedir. Bu nedenle, pompalı ve otomatik tüfeklerle yapılan toplu süre avcılığı yasaklanmıştır. Uymayanlar çeşitli cezalara (silah toplama, para cezası, sürgün vb.) çarptırılacaktır. Ayrıca işlerinden tespit edilen ajan, kontra, özel tim ve polis yakalanarak cezalandırılacaktır.

6. Halk içinde direkt düşmana bağlı olarak çalışan ajan, muhbir, klavuz, bekçi vb. unsurlar açığa çıkartılıp cezalandırılacaktır.

7. TC'nin baskı, tehdit ve şantajla halkın bilinçsizliğini de kullanarak bazı kesimlerde geliştirmeye çalıştığı koruculuğa karşı ikna ve caydırma esas alınacak, alet olanlar vazgeçirilmeye çalışılacaktır. Ancak buna rağmen vazgeçmeyen, gerillaya ve halka zarar verip aktif tavrı alanlar, çete başları hedef alınacak, çeşitli biçimlerde cezalandırılacaktır.

8. Karadeniz halkının özgün ilgisi ve geleceği nedeniyle yoğun olan silahlanma, özel savaş gerillaya karşı kullanma ça-

başındadır. Bunun boşa çıkartılıp silahların düşmana çevrilmesi için halkın silahlanmasına sahip çıkılırken, bilinçsizce özel savaşa alet olan ve gerillaya zarar veren insanlara tek tek ikna temelinde yaklaşılarak gerektiğinde silahları alınacaktır.

9. Halka karşı propaganda ve ajitasyonda serbestlik esastır. Ancak birbirini distalayıcı, karalayıcı, dar grup, örgüt ve parti çıkarlarını öne çıkartıcı yaklaşımlara girilmeyecektir. Her ilişki ve yaklaşım, birliği güçlendirici ve devrime hizmet temelinde geliştirilecektir.

10. Birliğimizin gelişip güçlenmesinde en önemli rolü oynayacak olan ortak eylemlilik için, güçler arasında gerekli ilişki, irtibat ve hazırlıklar geliştirilecek ve somut plan ve uygulamalara dönüştürülecektir.

11. Her güç, düşman hedeflerine ve hareketine ilişkin yürüttüğü keşif, istihbarat faaliyetleri sonuçları hakkında diğer güçleri bilgilendirmekle yükümlüdür. Düşmana tehlike yaratabilecek faaliyet ve hareketlilik konusunda duyarlı olunacak, anında bilgilendirmeye gidilecektir.

12. Bunun için koordine ve teknik yönüyle gereken alt yapı oluşturulacak ve süreklileştirilecektir (Cihaz, şifre, kurye, posta kutusu, telefon vb.).

13. Birliğimizin ilkelerine ters düşecek her türlü yanlış tavrı ve yaklaşımlar değerlendirilecek; eleştiri, özelleştiri ve öne-

ri geliştirme esas alınarak pratik uygulaması örgütlerin kendi yönetmenliklerine göre geliştirilecektir.

Yukarıda Karadeniz sahasında bulunup gerilla faaliyetini yürüten Birleşik Devrimci Güçler, biraraya gelerek birikim ve tecrübelerini, sonuçları anlamında gerçekçiliğimizi ve gelişmeyi devrimde yoğunlaşmanın espi ve düzeyini maddeleştirerek ortaya koymuştur.

Buna göre; sonuç olarak yakalanan bu tarihi fırsatın sonuna kadar devrimci halk değerlerini koruma doğrultusunda değerlendirileceği, mücadelenin daha ileriye, zafere doğru götürülmesi için daha üst ve güçlü biçimlerde bir birliğe ve dayanışmaya gidilmesine yönelik çaba sarfedileceği belirtilerek karar altına alınmıştır.

Yaşasın devrimci güçlerin birlik ve dayanışması!

Yaşasın halkların kardeşliği ve proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun faşizm, emperyalizm ve her türden gericilik!

TDP Kır Gerilla Birlikleri Komutanlığı

PKK Karadeniz Bölge Komutanlığı

TKP(ML)-TIKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı

DHP Karadeniz Bölge Komutanlığı